

διάλογος

ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
ΔΙΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ
ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΩΝ ΓΟΝΕΩΝ



“Ο ποιμένας
έχει καθήκον
να συμπαρασταθεί
σε οποιοδήποτε
του το ζητήσει
και έχει ανάγκη
της πνευματικής του
προσφοράς”.

“Η απολογητική της Εκκλησίας μας, καθίσταται αναγκαία
σε κάθε περίπτωση, ανεξάρτητα από τη βούληση
του καθενός και βέβαια με διάκριση και σεβασμό στην
προσωπική ελευθερία και στην τελική επιλογή του”.



ΑΘΗΝΑ, ΙΟΥΛΙΟΣ - ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2001, ΤΕΥΧΟΣ 25

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ

«Διορθόδοξος Σύνδεσμος Πρωτοβουλιῶν Γονέων»
ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Χριστοδοῦλου

Ἰδρυτής: π. Ἀντώνιος Ἀλεβιζόπουλος (†)

ΕΚΔΟΤΗΣ:

Πρωτ. Κυριακὸς Τσουρὸς, Ἀρχ. Χριστοφόρος Τσιάκκας, Ἀρχ. Βαρνάβας Λαμπρόπουλος,
Ἀρχ. Χρυσόστομος Μαϊδάνης, Μοναχὸς Ἀρσένιος Βλιαγκόφτης, Ἀθανάσιος Νεοφώτιστος

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:

Πρωτ. Κυριακὸς Τσουρὸς, Ἰατίου 1, Ἀθήνα

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ:

Μητροπολίτης Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης κ. Μελέτιος – Μητροπολίτης Νευροκοπίου-Βουλγαρίας κ. Ναθαναὴλ – Ἀρχιεπίσκοπος Πράγας κ.
Χριστοφόρος – Πρωτ. Κυριακὸς Τσουρὸς, Ἀθήνα – Ἀρχ. Varsanufios-Bazyli Doroszkiewicz, Βαρσοδία, Πολωνία –
Ἀρχ. Χριστοφόρος Τσιάκκας, Λεμεσὸς, Κύπρος – Ἀρχ. Βαρνάβας Λαμπρόπουλος, Πρέβεζα – Ἀρχ. Παῦλος Ἰωάννου, Χαλκίς –
Μοναχὸς Ἀρσένιος Βλιαγκόφτης, Κασσανδρεία – καθ. Alexander Dvorkin, Μόσχα – Δρ. Γεώργιος Κρίππας, Ἀθήνα –
Ἀθανάσιος Νεοφώτιστος, Ἀθήνα

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΥΛΗΣ:

Πρωτ. Κυριακὸς Τσουρὸς – Ἀρχ. Χριστοφόρος Τσιάκκας – Μον. Ἀρσένιος Βλιαγκόφτης –
π. Πέτρος Πανταζής – Ἀθανάσιος Νεοφώτιστος – Ἰωάννης Μηλιώνης

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΦΟΡΕΑΣ:

«Πανελλήνια Ἐνωση Γονέων γιὰ τὴν Προστασία τοῦ Ἑλληνορθόδοξου Πολιτισμοῦ, τῆς Οἰκογενείας καὶ τοῦ Ἀτόμου» (ΠΕΓ)
Ταχ. Διεύθυνση: Τ.Θ. 60120, 153 43 Ἁγία Παρασκευή, Ἀθήνα, Ἀττική. Τηλ.: 6082271 Fax: 6082219, <http://users.hellasnet.gr/panelppv>

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟ: Γρηγόρης Μορόγιαννης, Λεωφόρος Δημοκρατίας 255, Ἀχαρναί, τηλ. 2318397

DIALOGOS

FOUNDER

Father Antonios Alevizopoulos (†)

OWNER

Inter-Orthodox Union of Parents' Initiatives, under the auspices of His Beatitude, Christodoulos, Archbishop of Athens and all Greece

DIRECTOR

Rev. Kyriakos Tsouros, P.O. Box 60120 - 153 43 Aghia Paraskevi, Athens

Ὁ ΔΙΑΛΟΓΟΣ κυκλοφορεῖ καὶ ἀποστέλλεται ΔΩΡΕΑΝ.

**Εἴμεθα πάντοτε ἐκτεθειμένοι στὴν «τρομοκρατία» μηνύσεων νεοφανῶν αἱρέσεων
πού δὲν θέλουν ἀντικειμενικὴ ἐνημέρωση περὶ αὐτῶν.**

Παράλληλα, στό μέτρο τοῦ δυνατοῦ, παρέχουμε βοήθεια σέ θύματα νεοφανῶν αἱρέσεων.

**Γιὰ νά μπορέσουμε νά συνεχίσουμε τὴν ἐργασία μας,
μᾶς εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαῖα ἡ ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ συμβολή σας.**

**Προαιρετικὲς εἰσφορὲς γιὰ τὴ συνέχιση τῆς ἐργασίας μας
γίνονται μέ εὐγνωμοσύνη δεκτὲς μέ ταχυδρομικὴ ἐπιταγή**

**(ΠΕΓ Μεσογείων 429, 153 43 Ἁγία Παρασκευή, Ἀθήνα, Ἀττικὴ) ἢ μέ τραπεζικὴ ἐπιταγή
(ΠΕΓ Ἐθνικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος, ὑποκατάστημα Ἁγίας Παρασκευῆς, Ἀριθ. Λογ. 180/296004-44)**

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Εγκύκλιο γράμμα της Π.Ε.Γ. προς τούς συνεργάτες	2
Πρός τόν αναγνώστη, τοῦ π. Ἀντωνίου Ἀλεβιζοπούλου (†)	4
Τρόποι ἐπιρροασμοῦ τῆς νεοελληνικῆς κοινωνίας ἀπό τήν νεοειδωλολατρία, Ἀρχιμ. Χρυσοστόμου Μαϊδώνη	6
Μιά παιδική ἀρρώστια, τοῦ Ἀρχιμ. π. Βαρνάβα Λαμπρόπουλου	9
Θά γεμίσει ἡ Ἑλλάδα μιναρέδες καί παγόδες, τοῦ Μοναχοῦ Ἀρσενίου Βλιαγκόφτη	11
Ἡ ἐκμετάλλευση τοῦ ἀνθρώπινου πόνου, τοῦ Ἀθανασίου Νεοφωτίστου	12
Ἡ ταυτότητα τοῦ «δούλου», τῆς κ. Ἄννας Μπουρδάκου	15
Τό Σχίσμα, τοῦ Frank Schaeffer	18
Ἡ κλασσική ἀρχαιότητα ζεῖ στήν Ἑλληνορθοδοξία!, τοῦ κ. Λάμπρου Σκόντζου	20
Θεοί μᾶς ἐθνότητος; τοῦ Ἐδμόνδου Βαλμά	23
Εἰδήσεις - Σχόλια:	
Ἡ παραφωνία	24
Συνοδοποιρία	25
«Οὐδέν κακόν ἀμιγές καλοῦ»	26
Νευροθεολογία (!) τό νέο «φρούτο»	27
Μεταγγίσεις αἵματος, «Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωῶδ»	29
Ἕλληνες μαζί καί Χριστιανοί	31
Ἀποφάσεις τῆς Σ.Ε. ἐπὶ τῶν Αἰρέσεων γιά Βασούλα Ρύντεν καί Παναγιώτη Τουλάτο	32
Τό ἀλφάβητο	33
Παραποιήσεις «εἰδήσεων»	34
Μιά κληρονόμος κατὰ τῆς Σαηεντολογίας	35
Ἡ Σαηεντολογία ἀπέναντι στό Βελγικό κράτος	35
Τρεῖς ἄνδρες αυτοκτόνησαν ἀφοῦ ἔγιναν ὁπαδοί τοῦ «ἀγίου» Σάι-Μπάμπα	35
Ἡ μουσουλμανική θρησκεία σέ γραμματόσημο τῶν ΗΠΑ	36
Προσηλυτικές διαφημίσεις	37
Αἰρέσεις, ὁ Δούρειος Ἴππος τῶν ΗΠΑ στήν Εὐρώπη	37
Επιστολές:	
Ἐπιστολή π. Ματθαίου Χάλαρη	41
Ἐπιστολή Γεωργίας Ν.	41
Πρός ONE WAY - Ὁμιλο Κωτσόβολο	42
«Στό ὄνομα ὅλων αὐτῶν πού ἀγαπᾶτε»	43
Δύο ἀκόμη ἐπιστολές	44

TABLE OF CONTENTS

<i>A letter of P.E.G. to colleagues</i>	2
<i>To the reader, by Father Antonios Alevizopoulos (†)</i>	4
<i>Ways of influence of Greek society by Neo-Paganism, by Archimandrite Chrysostomos Maidonis</i>	6
<i>A child disease, by Arch. Varnavas Lambropoulos</i>	9
<i>Greece full of mosques & pagodas, by the monk Arsenios Vliagophtis</i>	11
<i>Taking advantage of human pain, by Athanasios Neophotistos</i>	12
<i>The "slave's" i.d., by Mrs. Anna Bourdakou</i>	15
<i>The Schism, by frank Schaeffer</i>	18
<i>Classical Greece lives in Greek Orthodoxy, by Lambros Skontzos</i>	20
<i>Gods of a nation, by Edmond Balmas</i>	23
News - Comments:	
Dissonance	24
"Fellow-traveling"	25
"There isn't an ill wind that blows no good"	26
Neurotheology: The new "fruit"	27
Blood transfusion, "Jehoba Witnesses"	29
Greeks as well as Christians	31
Rullings of C.S. on sects for Vasoula Ryden and Panagiotis Toulatos	32
The Alphabet	33
Distorting the "news"	34
A heiress against Scientology	35
Scientology against the Belgian State	35
Three men committed suicide after becoming "saint" Sai-Baba's followers	36
Muslime religion on an USA stamp	36
Proselytizing commercials	37
Sects, USA's Troan Horse for Europe	37
Letters:	
Letter from father Mathaios Halaris	41
Letter from Georgia N.	41
To ONE WAY - Kotsovolos Group	42
"In the name of all the beloved ones"	43
Two more letters	44

ΕΓΚΥΚΛΙΟ ΓΡΑΜΜΑ ΤΗΣ ΠΕΓ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ¹

Ἀγαπητοί συνεργάτες

Μέ τήν εὐλογία τοῦ Κυρίου μας ἐπαναρχίζουμε γιά τή νέα περίοδο τίς δραστηριότητες μας κι εὐχόμεσθε ὁ Κύριος νά μᾶς ἐνδυναμώσει στό ἔργο μας καί νά παρέχει σέ ὅλους μας τίς δυνατότητες γιά μιὰ γόνιμη καί οὐσιαστική παρουσία στό διακόνημα πού μᾶς ἔχει ἀνατεθεῖ ἀπό τήν ποιμένουσα Ἐκκλησία μας.

Καί εἶναι τόσο πολύ σημαντικό κι εὐλογημένο τό διακόνημά μας, γιατί εἶναι συνυφασμένο μέ τή σωτηρία τῶν ψυχῶν τῶν πλανημένων ἀδελφῶν μας πού ἔχουν πέσει θύματα παλαιῶν καί νεοφανῶν αἰρέσεων καί παραθρησκευτικῶν ὁμάδων πού ἀνεξέλεγκτα καί προκλητικά δροῦν στή χώρα μας. Θά λέγαμε ὅτι ἡ ἐποχή μας ἀντιμετωπίζει πανδημία καί ὄχι ἐπιδημία «διδασκαλιῶν» ἀπωλείας τῶν ψυχῶν μας.

Εἶναι ἀσφαλῶς θεάρεστα κι εὐλογημένα τά ἔργα φιλανθρωπίας κι ἐλεημοσύνης στά ὁποῖα ἐπιδίδονται μέ ἰδιαίτερο ζήλο οἱ πιστοί τῆς Ἐκκλησίας μας. Οἱ συνάνθρωποί μας ἀντιμετωπίζουν πολλές ἀνάγκες ἀπό ἀνέχεια, ἀρρώστιες καί ἄλλες συμφορές τοῦ βίου. Ἡ παροχή ὑλικῆς καί ἠθικῆς βοήθειας σέ ἀνήμπορους καί κατατρεγμένους καί ἐν γένει ἡ ἀντιμετώπιση τῆς δυστυχίας τῶν ἀδελφῶν μας ἀποτελεῖ ὑποχρέωση πού ἀπορρέει ἀπό τήν θεμελιώδη ἀρετή τῆς ἀγάπης πρὸς τόν Θεό καί τόν συνάνθρωπό μας. Κορυφαία ὅμως ἐκδήλωση τῆς ἐντολῆς τῆς ἀγάπης εἶναι ἡ ἄσκηση τοῦ διακονήματος τῆς διαφυλάξεως τῶν πιστῶν ἵστε νά μή πλανηθοῦν ἀπό τήν ἀλήθεια καί ἰδίως νά ἐπιστρέψουν στήν ἀγκαλιά τῆς Ἐκκλησίας μας οἱ πλανηθέντες. Λέγει ὁ Ἅγιος

Ἀπόστολος Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφότης: «ὁ ἐπιστρέψας ἁμαρτωλὸν ἐκ πλάνης ὁδοῦ αὐτοῦ σώσει ψυχὴν ἐκ θανάτου καί καλύψει πλῆθος ἁμαρτιῶν» (Ἰακώβου ε' 20).

Τό διακόνημα αὐτό δέν εἶναι εὐκόλο καί ἀποτελεῖ μεγάλο τόλμημα νά ὀμιλοῦμε γιά ἔργο σωτηρίας ψυχῶν ἀποβλέποντας στίς δικές μας χοϊκές δυνάμεις. Τό ἔργο αὐτό εἶναι ἔργο τοῦ Κυρίου μας καί ἐμεῖς ἀποτελοῦμε τοὺς ταπεινοὺς Του δούλους πού ὑπακούουμε στίς ἐντολές Του. Χωρὶς τήν Χάριν καί τὰ ἐλέη τοῦ μεγάλου Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶναι ἀδύνατη κάθε ἀνθρώπινη αὐτοπροσπάθεια. Γι' αὐτό παράλληλα καί πρῶτιστα μέ τίς δραστηριότητές μας, θά παρακαλοῦμε στίς προσευχές μας τόν Ἐλεήμονα Κύριό μας νά μᾶς φωτίζει στίς δραστηριότητές μας καί νά ὀδηγεῖ τὰ βήματα τῶν πλανημένων καί τῶν ἐτεροδόξων Χριστιανῶν, καθὼς καί τῶν ἀλλοδόξων καί τῶν ἀθέων στήν ἐπίγνωση τῆς ἀληθείας Του, γιά νά μή μείνουν ἔξω τοῦ Νυμφῶνος Του, στερημένοι τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν.

Πρέπει νά παρακαλοῦμε τόν Θεό ἀκόμη νά ἐμπνέει στίς ψυχές μας τήν ἀληθῆ γνώση καί νά μᾶς δώσει τή Χάρι Του νά ἐργαζόμεσθε στό διακόνημα τῆς Ἐκκλησίας Του μέ ταπεινοφροσύνη, αὐταπάρηση καί ἀγάπη, χωρὶς κανένα ἰδιοτελές ἐλατήριο, ἀλλά μόνο γιά τή δόξα τοῦ Ἁγίου Ὄνόματός Του. Πρέπει νά Τόν παρακαλοῦμε ἐπίσης νά ἀναδεικνύει συνεχῶς καί νέους ἐργάτες γιά νά μπορεῖ ἡ Ἐνωσὴ μας νά ἀνταποκριθεῖ στό πολὺπλευρο ἔργο της.

Πρέπει νά Τόν παρακαλοῦμε ἀκόμη «νά μήν ἐπιτρέψει ποτέ νά εἰσχωρήσει στίς ψυχές μας πνεῦμα οἴησης καί ὑψηλοφροσύνης, πνεῦμα φανατισμοῦ, καί ἀντιπάθειας πρὸς συνανθρώπους μας καί πνεῦμα κατάκρισης πρὸς συνεργάτες μας καί συνοδοιπόρους στό διακόνημά μας,

1. Τό γράμμα αὐτό ἀπεστάλη στά μέλη καί τοὺς συνεργάτες τῆς Π.Ε.Γ. Ἐπειδὴ θεωροῦμε ὅλους τοὺς φίλους μας στήν Ἑλλάδα καί τό ἔξωτερικό ὡς συνεργάτες, τό δημοσιεύουμε στό περιοδικό μας γιατί πιστεύουμε ὅτι ἀπευθύνεται σέ ὅλους ἐσᾶς πού μᾶς ἐνισχύετε ἠθικά καί ὑλικά στό δύσκολο ἔργο πού ἐπιτελοῦμε.

ἀλλά νά μᾶς διατηρεῖ ἐνωμένους στό Πνεῦμα τῆς ἀληθείας καί νά πορευόμαστε ὁμόφρονα ἐν εἰρήνῃ καί ἀγάπῃ».

Σᾶς καλοῦμε καί σᾶς παρακαλοῦμε νά συνεισέχετε μέ τόν ἴδιο ζήλο τοῦ συνεργάτου νά παισιώνετε τίς ἐκδηλώσεις τῆς Π.Ε.Γ. καί ἰδίως τά Σεμινάρια πού μέ τίς εὐλογίες καί τήν εὐθύνη τῆς ποιμένουσας ἐκκλησίας ὀργανώνει ὡς οικονομικός καί ὀργανωτικός φορέας ἡ Ἐνωσή μας. Ἡ παρακολούθηση τῶν σεμιναρίων (τό ἔχομε τονίσει πολλές φορές) εἶναι ὁ σημαντικότερος τομέας τῶν δραστηριοτήτων μας. Πολλές φορές ξεχνιόμαστε γι' αὐτό θά πρέπει ν' ἀκοῦμε τό Λόγο τοῦ Θεοῦ στό Σεμινάριο Ὁρθοδόξου Πίστεως πού γίνεται κάθε Κυριακή ἐπί δύο δεκαετίες περίπου. «Νά πυκνώσουμε τίς τάξεις», ὅπως λένε στήν στρατιωτική ὀρολογία, γιά νά ὀδηγούμε ὅλοι μαζί στήν ὁδό τῆς Σωτηρίας. Ἐπίσης γιά νά καταρτιστοῦμε σέ εἰδικά θέματα πού ἔχουν σχέση μέ τήν ὀριοθέτηση τῆς πίστεώς μας καί τήν ἐνημέρωση τῶν πιστῶν μας ἀπό τόν

κίνδυνο τῆς νοθεύσεως τῆς Ὁρθόδοξης συνειδήσεως ἀπό τή δράση τῶν αἱρέσεων, πρέπει νά παρακολουθοῦμε τό Ἐκπαιδευτικό Σεμινάριο τῆς «Δευτέρας» μέ τή νέα μορφή πού ἴσως λάβει τήν τρέχουσα περίοδο.

Ἄς ἐνισχύσουμε μέ τήν παρουσία μας καί τήν ἐνεργό συμμετοχή μας τά δύο Σεμινάρια καί τίς ἄλλες ἐκδηλώσεις τῆς Π.Ε.Γ. πού ἔχομε προγραμματίσει γιά τήν προσεχῆ περίοδο. Φέρτε κι ἓνα φίλο σας κι ἓνα γνωστό σας. Αὐτό εἶναι τό μεγαλύτερο ἔργο φιλανθρωπίας τό πλέον εὐάρεστο στό Θεό.

Σᾶς εὐχόμαστε ὑγεία καί εὐτυχία ἀτομική καί οἰκογενειακή. Ὁ Θεός νά εἶναι μαζί μας καί νά εὐλογεῖ τό ἔργο μας.

Ὁ Πρόεδρος τοῦ
Πνευμ. Συμβουλίου

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Δ.Σ.

Πρωτοπρ.

Κυριακός Τσουρός

Ἀθανάσιος Νεοφώτιστος



Τό ἔργο αὐτό εἶναι ἔργο τοῦ Κυρίου μας καί ἐμεῖς ἀποτελοῦμε τοὺς ταπεινοὺς Του δούλους πού ὑπακούομε στίς ἐντολές Του.

«Μέσα σ' αὐτό τόν κόσμο ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ἔρχεται νά προσφέρει ἐλπίδα καί νά κηρύξει πῶς Κύριος τῆς ἱστορίας εἶναι ὁ Χριστός, ὁ ὁποῖος θά ἔλθει νά ἀνακαινίσει τόν κόσμο καί νά τόν ἐλευθερώσει ἀπό τή δουλεία τῆς φθορᾶς, νά τόν ὀδηγήσει στήν ἐλευθερία τῶν υἱῶν τοῦ Θεοῦ, στήν αἰώνια χαρά τῆς κοινῆς ἀγάπης μέ τόν Δημιουργό του. Καί θά εἶναι αὐτό βασιλεία αἰώνια, στήν ὁποία θά κυριαρχεῖ ἡ ἁρμονία, γιατί ὁ ἄνθρωπος θά παύσει πλέον νά ζεῖ κλεισμένος στόν ἑαυτό του καί θά διάγει καί πάλι μιά ζωή σύμφωνη μέ τήν ἀληθινή του φύση, πού εἶναι κοινῆ ἀγαπῆς, «κατ' εἰκόνα» τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ».

(«Τό νόημα τῆς ζωῆς...» - π. Ἀντωνίου Ἀλεβιζοπούλου σελ. 400).

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗ

του π. Ἀντωνίου Ἀλεβιζοπούλου (†)

Ἀπόσπασμα ἀπό τό βιβλίον του «Ναζισμός μέ ἄλλο πρόσωπο» (τελευταῖο κεφάλαιο), πού ἐκδόθηκε ἀπό τήν Π.Ε.Γ. λίγους μῆνες μετά τήν κοίμησή του¹.

Τά στοιχεῖα πού παραθέσαμε σ' αὐτό τό βιβλίον ἀποδεικνύουν ὅτι ἔχουμε νά κάνουμε μέ μία ἐπικίνδυνη μορφή τρομοκρατίας καί ναζισμοῦ.

Ἔνα ἀπό τά βασικά κριτήρια τῆς ναζιστικῆς ἀντιλήψεως εἶναι ἀναμφίβολα τό γεγονός ὅτι κάθε φασιστικό-ναζιστικό καθεστῶς δέν ἀνέχεται διαφορετική ἄποψη καί κάθε κριτική ταυτίζεται μέ ἐγκληματική ἐνέργεια καί καταπολεμεῖται μέ κάθε ἀθέμιτο μέσο. Μία ναζιστική ἰδεολογία εἶναι ἔτοιμη πάντοτε νά αὐτοπροβληθεῖ ὡς «προοδευτική» ἢ καί «δημοκρατική» καί νά χαρακτηρίσει ὅποιοιδήποτε τῆς γίνεται ἐπικίνδυνος ὡς «φασίστα», «ναζιστή» καί ἀντικοινωνικό ἢ ἐγκληματικό στοιχεῖο.

Τό νά θελήσει κανεῖς νά ἐρευνήσῃ ὅλο τό σκηνικό τῆς ἐναντίον μας ἐπιθέσεως, σημαίνει ὅτι ἀναγκαστικά θά κινηθεῖ στό χῶρο τοῦ παραλόγου. Ἐνδεικτικό παράδειγμα εἶναι ἕνα κείμενο κάποιου πού ἰσχυρίζεται ὅτι πίσω του βρίσκεται μία μυστική ὀργάνωση. Παρουσιάζεται νά γνωρίζει τόν ἀποκρυφιστικό χῶρο. Γιά νά μὴν εἶμαστε ἀναγκασμένοι ν' ἀσχοληθοῦμε μ' αὐτήν τήν ὀργάνωση δέν παραθέτουμε ὄνομα. Ἔνα κείμενο μέ ἡμερομηνία 4.1.1994 πού προέρχεται ἀπό αὐτόν ἔχει τόν «χαριτωμένο» τίτλο: «**Ὁ ἰσραηλῆτης ραββῖνος Ἀντώνιος Ἀλεβιζόπουλος** ὡς ... διευθυντής ἀντιαρκετικοῦ ἀγῶνα τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας ... ».

...Κλείνοντας τό βιβλίον μας (Ναζισμός μέ ἄλλο πρόσωπο) παρατηροῦμε συμπερασματικά:

Σέ ὅλη τή διαδρομή τῆς ζωῆς μας οὐδέποτε διανοηθήκαμε νά διαφημίσουμε τήν ἐργασία μας

σέ ὅποιοιδήποτε τομέα. Οὐδέποτε ἀποβλέψαμε στήν ἀναγνώριση ἀπό μέρους προσώπου (ἀκόμη καί προϋσταμένων μας) καί οὐδέποτε ὑπηρετήσαμε πρόσωπα.

Δημόσια ἐξομολογοῦμεθα ὅτι οὐδέποτε ἐνταχθήκαμε σέ κλειστούς κύκλους «ἐμπιστών» ἢ σέ «αὐλές» ἰσχυρῶν πολιτικῶν ἢ ἐκκλησιαστικῶν προσώπων στό ἐξωτερικό ἢ καί στή χώρα μας. Πάντοτε εἶπαμε μέ παρηρησία τή γνώμη μας καί ἐργασθήκαμε μέ συνέπεια καί μέ φόβο Θεοῦ οὐδέποτε μέ κίνητρο τό φόβο ἀνθρώπων. Γι' αὐτό καί ἀναγκαστικά ἀντιμετωπίσαμε πολλές φορές δυσκολίες.

Ἄλλά, ὁμολογοῦμε ὅτι, παρ' ὅλες τίς ἀρχικές δυσκολίες, μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ, ἡ στάση μας αὐτή ἐκτιμήθηκε τελικά δεόντως ἀπό ὑπεύθυνα πρόσωπα, ἰδιαίτερα στόν ἐκκλησιαστικό χῶρο. Γι' αὐτό καί τελικά, περιέβαλαν τήν ἐκκλησιαστική μας διακονία μέ ἐμπιστοσύνη καί στοργή.

Δέν ἀναμιχθήκαμε ποτέ σέ «παρατάξεις». Ὁμως ἡ ἐργασία μας τελικά ἐκτιμήθηκε ἀπό ὅλους. Αὐτό εἶναι γιά μᾶς σημεῖο τῆς ἀγάπης καί τῆ πρόνοιας τοῦ Θεοῦ. Ἀποτελεῖ τό πλεόν οὐσιαστικό στήριγμά μας σέ ὅποιες κατά καιρούς δυσκολίες.

Δέν ὑποστηρίζουμε ὅτι κάναμε ἐμεῖς, μέ τίς δικές μας μόνο δυνάμεις, κάτι τό σημαντικό. Προσπαθήσαμε ὅμως μέ ὅλες τίς δυνάμεις μας νά ὑπηρετήσουμε τοὺς ἀδελφούς μας στό ὄνομα τοῦ Θεοῦ. Ὅ,τι ἐπιτελέσαμε, ὁ Κύριος τό ἐπέτελεσε, χρησιμοποιώντας ἐμᾶς καί τοὺς συνεργάτες μας ὡς ἀνάξια μέν, ἀλλά δικά Του ὄργανα.

Τά στοιχεῖα πού παραθέτουμε γιά τό ἑαυτό μας σ' αὐτό τό βιβλίον δέν θά ἔβλεπαν τό φῶς τῆς δημοσιότητας ἐάν ἡ ἀπολογητική τῆς Ἐκκλησίας μας δέν ἐδέχετο τήν τελευταία ἀνέντιμη ἐπίθεση.

Στίς μέρες μας ἡ ἀπολογητική διακονία τῆς Ἐκκλησίας ἐπιτελεῖται σέ πανορθόδοξα πλαίσια. Μία νέα δομή συνεργασίας δημιουργήθηκε καί κινεῖται στήν ποιμαντική βάση. Αὐτή τήν ἐργασία τήν γνωρίζουν καλά ὅλοι οἱ Ὀρθόδοξοι Πατριάρχες καί Προκαθημένοι τῶν Ὀρθόδοξων Ἐκ-

1. Τό κεφάλαιο αὐτό θά μποροῦσε νά θεωρηθεῖ μία ἀπάντηση τοῦ μακαριστοῦ πατρός Ἀντωνίου σέ ὅσα ὀρθόδοξος ἱερέας εἶπε γι' αὐτόν σέ Ἀθηναϊκό περιοδικό (δῦλε 1ο καί 2ο σχόλιο τοῦ περιοδικοῦ μας)

κλησιῶν. Στό βιβλίο «**Ποιμαντική ἀντιμετώπιση τῶν αἰρέσεων καί τῆς παραθρησκείας**» (1995) καί στό «**Ὁμάδες ἀσυμβίβαστες με τήν Ὁρθόδοξη πίστη**» (1995) δημοσιεύονται ὅλα τά ἐπίσημα κείμενα πού ἀποδεικνύουν ὅτι ὅλες οἱ Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες ἀλλά καί ἡ ἐπίσημη Ἑλληνική Πολιτεία, διά στόματος τοῦ Πρωθυπουργοῦ τῆς χώρας, ἀρμοδίων Ὑπουργῶν καί ὅλα τά πολιτικά κόμματα εὐλογοῦν καί ἐπιδιοκιμάζουν τήν ἐργασία μας καί προσβλέπουν σ' αὐτήν. Ἐπρεπε λοιπόν νά «χτυπηθεῖ» ἡ ἐργασία αὐτή ἀδίστακτα καί χωρίς ἠθικούς φραγμούς ἢ ἀναστολές.

Ἔτσι, **μέ βάση τίς ὁδηγίες τῶν μυστικῶν ὑπηρεσιῶν τῶν ὁμάδων** αὐτῶν, ἀναζητήθηκαν τά «κατάλληλα πρόσωπα», καταγράφησαν οἱ «πληροφορίες», συντάχθηκε τό «πόρισμα» καί παραδόθηκε στους Ἑλληνες δημοσιογράφους - θύματα γιά νά τό παρουσιάσουν **ὡς τή «μεγαλύτερη δημοσιογραφική τους ἐπιτυχία»!**

Θέλω νά πιστεύω ὅτι οὔτε οἱ δημοσιογράφοι, οὔτε ἡ «**Ἐλευθεροτυπία**», οὔτε τό «**Ἔθνος**» θέλησαν μέ τά ἄρθρα αὐτά νά συστρατευθοῦν συνειδητά μ' αὐτές τίς ὁμάδες πού ἀποδεδειγμένα συνιστοῦν ἀπειλή γιά τήν προσωπικότητα τῶν νέων, ἐναντίον τῆς καθαρᾶ ποιμαντικῆς ἐργασίας τῆς Ἐκκλησίας καί ἐναντίον ἐμοῦ προσωπικά. Ὅμως σίγουρα κλόνησαν μερικές ἀστήρικτες ψυχές. Τά ὅσα ἀναφέρουμε ἐδῶ ἀποβλέπουν στήν στήριξη καί στήν οἰκοδομή αὐτῶν τῶν ἀδελφῶν.

Βέβαια ἡ ἐπίθεση αὐτή ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας καί ἐναντίον ἐμοῦ προσωπικά ἀποδεικνύει ὅτι ἡ ἀπό μέρους μας ἀντιμετώπιση τῶν ποιμαντικῶν προβλημάτων μέ τά ὅποια ἀσχολούμεθα εἶναι ἡ ἐνδεδειγμένη καί φέρει ἀποτελέσματα. Ἐπίσης ἀποδεικνύει ὅτι ὄντως ἔχουμε νά κάνουμε μέ **ὀλοκληρωτικές παραθρησκευτικές ὁργανώσεις πού εἶναι ἀδίστακτες καί διαπνέονται ἀπό νεοναζιστική νοοτροπία.**

Ἀκόμη ἡ ἐπίθεση αὐτή συντελεῖ **στήν ἀφύπνιση** ὅλων τῶν ὑπευθύνων φορέων, ἰδιαίτερα στό χώρο τῆς Ἐκκλησίας, πού δέν ἀξιολογοῦσαν ὀρθά τήν ἀπειλή. **Ἡ «παρέμβαση» τοῦ Κ.Ε.Φ.Ε. καί ἰδιαίτερα τοῦ Δασκάλου τῶν Σούφι κ. Τάκι Ἀλεξίου** ἦταν σ' αὐτό τό σημεῖο πράγματι καταλυτική: **Προκάλεσε ἀποφάσεις τῆς Ἱεράς Συνόδου, ἐπίσημα ἔγγραφα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου, τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ. Σεραφεῖμ, τῶν λοιπῶν προ-**

καθημένων τῶν κατά τόπους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ὅλων σχεδόν τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιερέων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί τοῦ κλίματος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, σύμπαντος σχεδόν τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου τῆς Ἐκκλησίας μας καί ὀλοκληροῦ τοῦ πολιτικοῦ κόσμου τῆς Χώρας.

Ἡ ἀνίερη αὐτή ἐπίθεση **συσπείρωσε γύρω ἀπό τήν ποιμαντική αὐτή ἐργασία ὅλες τίς ἀμυντικές δυνάμεις τῆς Ἐκκλησίας μας καί τόν εὐσεβῆ λαό.** Πρό παντός, ὅμως, ἡ ἀδίστακτη αὐτή ἐπίθεση βοήθησε μέ συγκλονιστικό τρόπο **στήν συσπείρωση τῶν γονέων, τῶν ὁποίων τά παιδιά ἔπρεσαν θύματα σέ ὀλοκληρωτικές ἐξαρτήσεις καί τούς ὁδήγησε στήν ἀπόφαση κοινῆς δράσεως καί στήν ἀπό κοινοῦ ἀντιμετώπιση τῆς ἀπειλῆς.**

Τό πιό σημαντικό ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς ἀνήθικης ἐπίθεσης εἶναι ἡ **ἀφύπνιση ὑπευθύνων πολιτειακῶν φορέων καί κυρίως Ὑπουργείων, τά ὅποια ἐντυπωσιάστησαν ἀπό τόν φασιστικό τρόπο ἐνεργείας τῶν ὁμάδων αὐτῶν. Χωρίς αὐτή τήν «βοήθεια» τοῦ Κ.Ε.Φ.Ε. καί ἰδιαίτερα τοῦ κατά δήλωσή του Σεῖχη Τάκι Ἀλεξίου, δέν θά μπορούσαμε ποτέ νά πείσουμε τούς φορεῖς αὐτούς γιά τήν ἀπειλή, πού σ' αὐτό τό βιβλίο χαρακτηρίζουμε «**Ναζισμό μέ ἄλλο πρόσωπο.**»**

Ὁ δικός μας χειρισμός τῶν ἀνιέρων καί ἀνήθικων αὐτῶν μεθοδεύσεων ἐναντίον μας θά πείσει μέ τόν καιρό τίς ὁμάδες αὐτές, ὅτι δέν θά καταφέρουν νά μᾶς ἀπασχολήσουν καί νά ρίξουν τήν ἀπολογητική τῆς Ἐκκλησίας μας σ' αὐτό τό χαμηλό ἐπίπεδο. Ἡ ποιμαντική μας ἀπολογητική δέν ἀποσκοπεῖ στήν ἄρνηση καί στήν καταστροφή. Ἀποτελεῖ **ἐκστρατεία ἀγάπης, πρὸς ἀπελευθέρωση τῶν αἰχμαλώτων!** Τό ψεῦδος, γιά νά διαδοθεῖ καί νά ἐπικρατήσει χρειάζεται μηχανισμούς, διεθνή δίκτυα, ὑλικά μέσα. Ὅμως ἡ ἀλήθεια ἔχει τή δύναμη μέσα της καί μακρόχρονα ἐπιβάλλεται καί χωρίς ὅλα αὐτά. Αὐτό μᾶς ἔδειξε ἡ πολύχρονη πείρα.

Ὁ Χριστός δέν ἀπαιτεῖ ἀπό ἐμᾶς νά δικαιώσουμε τούς ἐαυτούς μας ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων μέ κάθε μέσο. Ἡ Ἁγία Γραφή ὑπογραμμίζει ὅτι εἶναι μακάριος **ἐκεῖνος πού διώκεται «ἐνεκεν δικαιοσύνης»!** Ὅμως αὐτός ὁ διωγμός μᾶς δίνει τήν βεβαιότητα ὅτι ἀξιολογεῖται ὀρθά τό ἔργο μας. Εἶναι πράγματι σοφό αὐτό πού μᾶς δίδασκε ὁ ἀείμνηστος Γέροντας Ἰωήλ τῆς Καλαμάτας: **Μᾶς δίδασκε ὅτι «ὅποιος κάνει τό καλό καί δέν βρεῖ τό μπελά του δέν ἔχει ἀξία»!**

ΤΡΟΠΟΙ ΕΠΗΡΕΑΣΜΟΥ ΤΗΣ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΝΕΟΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΙΑ

*Άρχιμ. Χρυσστόμου Μαϊδώνη,
Πρωτοσυγκέλλου Ίερῶς Μητροπόλεως Ίερισσοῦ,
Άγ. Όρους καί Άρδαμερίου.*

Ἡ ἀπειλή τῆς νεοειδωλολατρίας εἶναι πλέον μιά πραγματικότητα στήν πατρίδα μας, τήν ὁποία δέν μπορούμε νά ξεπεράσουμε ἀναπάντητα.

Στήν ἀρχή δειλά - δειλά καί τώρα μέ θράσος, ἀλλά καί μέ ὕβρεις ἐπιτίθενται ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Προσπαθοῦν νά ἀναστήσουν μιά νεκρή πλέον θρησκεία διαστρέφοντας, ὑβρίζοντας καί ἀπειλώντας. Δέν λησμονοῦμε βέβαια, ὅτι, ὅταν εἶχαν τήν ἐξουσία βασάνισαν καί θανάτωναν τοὺς Χριστιανούς. Καί τοὺς ὑπενθυμίζουμε τά 20.000.000 μάρτυρες τῶν πρώτων τριῶν αἰώνων, γιά τοὺς ὁποίους καί μόνο ἔπρεπε νά ζητήσουν πρῶτα συγγνώμην καί νά μὴν ἐπιτίθενται.

Δυστυχῶς παρόμοια εἶναι καί ἡ ἐμπάθεια καί ἡ κακότητα τῶν νέων εἰδωλολατρῶν.

Τό φάσμα στό ὁποῖο κινοῦνται ξεκινᾷ ἀπό τόν ἐθνικισμό μέχρι τόν ἀποκρυφισμό καί τά ἀνατολικά θρησκευτά δυτικοῦ τύπου. Καμμιά σχέση μέ τόν ἀρχαῖο ἑλληνικό πολιτισμό, ὅπως ἔφθασε μέχρι ἐμᾶς ἀπό τοὺς Βυζαντινούς.

Ξεκινώντας ἀπό ἀποκρυφιστική καί νεοεποχίτικη βάση, προσπαθοῦν νά ἀποδώσουν παρόμοιο περιεχόμενο καί στήν ἀρχαιολατρεία τους.

Τοὺς ἐρωτοῦμε: Τί ξέρετε ἐσεῖς ἀπό ἀρχαῖο ἑλληνικό πολιτισμό; Αὐτόν τόν γνωρίζουν μόνο οἱ Χριστιανοί. Διότι ἡ Ἐκκλησία ἦταν αὐτή πού μετέφερε μέχρι τήν ἐποχή μας καί σ' ὅλο τό Χριστιανικό κόσμο τά ἐπιτεύγματα τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων. Ἡ Ἐκκλησία διά τῶν Πατέρων της διέσωσε καί μετέδωσε, ὅτι καλλίτερο εἶχαν οἱ ἀρχαῖοι. Καί οἱ ἀρχαῖοι, εἶναι γνωστό ὅτι εἶχαν χίλιες - μύριες φιλοσοφίες, ὁ καθένας ἦταν καί φολόσοφος. Ἄν σήμερα γνωρίζουμε γιά τόν Πλάτωνα, τό Σωκράτη, τόν Ἀριστοτέλη καί τοὺς τραγικούς ποιητές τό ὀφείλουμε στήν Ἐκκλησία.

Ἄλλά ποιὰ σχέση ἔχουν οἱ ἀρχαιολάτρες μέ αὐτά τά μεγάλα ἐπιτεύγματα τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος; Ὅλο μέ τή μυθολογία καί μέ τά μυστήρια τῶν ἀρχαίων ἀσχολοῦνται καί ὅλα τά ἐρμηνεύουν ἀποκρυφιστικά καί νεοεποχίτικα.

Βεβαίως καί οἱ ἀρχαιολάτρες δέν μπορούν νά συμφωνήσουν μεταξύ τους. Κάθε ἕνας εἶναι καί ἕνας φιλόσοφος, πού ἔχει τή δική του φιλοσοφία. Τελικά ἄς συμφωνήσουν καί ἄς μᾶς ἀπαντήσουν, οἱ ἀρχαῖοι ἦταν πολυθεῖστες ἢ μονοθεῖστες; Ἄν ἦταν μονοθεῖστες, γιατί κατεδίωξαν τοὺς χριστιανούς μονοθεῖστες;

Ἦδη οἱ νεοεποχίτες ἀρχαιολάτρες ἔχουν ἐξαπολυθῆ σέ συστηματικό ἐπιρροεασμό τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας μέσω διαφόρων τρόπων.

Στή συνέχεια σταχυολογοῦμε καί καταγράφουμε τοὺς τρόπους διαδόσεως τῶν ιδεῶν καί ἀλλοιώσεως τοῦ ὀρθοδόξου φρονήματος τοῦ λαοῦ μας.



Ἀναφέρουμε χαρακτηριστικά τίς Δελφικές ἐορτές μέ συνέδρια, συναυλίες καί προσευχές στό Διόνυσο καί τόν Ἀπόλλωνα.

1) Περιοδικά

Υπάρχουν περιοδικά νεοεποχίτικα, πού μαζί με τό Βουδισμό, Ίνδουισμό, άποκρυφισμό ή τούς έξωγήτουνς, φιλοξενούν και άρθρα για τήν άρχαιολατρεία, π.χ. Τρίτο Μάτι, Άτραπός, Άδατον, Άνεξήγητο, Strange, Astra κ.ά.

Υπάρχουν όμως και περιοδικά καθαρά άρχαιολατρικά π.χ. Δαυλός, Δίαυλος, Άψιλον, Ίχώρ, Άρμείον, Άεροπόρος, Άπολλώνειο Φώς, Άλάνιον Άμαρ, Διμπετές, Ίδεοθέατρον κ.ά.

2) Έκδόσεις - Βιβλία

Δεκάδες είναι οι έκδοτικοί οίκοι πού έκδίδουν άρχαιολατρικά βιβλία π.χ. Άρχέτυπον, Ίδεοθέατρον, Δίοδος, Δίον, Άνοιχτή Πόλη, Δόμος, Έκδόσεις Ψαρῶς, ALDEBARAN, Όμακοεϊον Άθηνῶν, Κυβέλη, Άλιοδρομιο, Άπιλογή, Άπολλώνειο Φώς, Μάριος Βερέττας, Διμέλη, Νέα θέσις, Πελασγός, Άπολλώνιος, Άρῶ, Άλεύθερη σκέψις, Βιβλιοθήκη τοῦ Ρόδου, Έκδόσεις Πνευματικοῦ Όμίλου Άθηνῶν «Τό θεῖο φῶς», Ένάλιος, Μυστική βιβλιοθήκη Terra Nova, Άσοπτρον, Άνατολικός τέτρακτυς, Κάδμος, Καθέδρα, Καφέ σχολεῖο, Νότος, Κονιδάρης, Έκδόσεις, Ίχνηλάτης κ.ά.

3) Ειδωλολατρικές εκδηλώσεις

Τό πλέον σοβαρό είναι ή αναβίωση ειδωλολατρικών τελετῶν σέ άρχαιολογικούς χώρους, σέ βουνά και ή συμμετοχή καλλιτεχνῶν και ό έγκλωβισμός Τοπικῶν Άρχῶν και Τοπικῶν Πολιτιστικῶν Συλλόγων. Οι πολιτιστικοί αυτοί Σύλλογοι είτε ξεγελιοῦνται μέ τήν υπόσχεση τῆς δήθεν προβολῆς και ανάπτυξης τῶν χωριῶν τους ή εἶναι Σύλλογοι μαϊμοῦδες, πού άποτελοῦνται από τούς ἴδιους.

Άναφέρουμε χαρακτηριστικά,

- τίς κατ' έτος ειδωλολατρικές γιορτές στόν Όλυμπο μέ εκδηλώσεις,
- τίς γιορτές «Θέσμια» μέ τή συμμετοχή τοῦ τραγουδιστή Άγάθωνα και τό Τοπικό Σύλλογο τῶν ψαράδων,
- τήν ανασύσταση άρχαίων ελληνικῶν έορτῶν Νίκης μέ εκδηλώσεις π.χ. στό μνημεῖο τοῦ

Λεωνίδα στίς Θερμοπύλες μέ τήν συμμετοχή τῆς Όμάδος Πολιτῶν Λαμίας «ΑΜΦΙΚΤΥΩΝΕΣ»,

- τίς Δελφικές έορτές μέ συνέδρια, συναυλίες και προσευχές στό Διόνυσο και τόν Άπόλλωνα,
- τά «Δωδώνεια» στό χωριό Φαρμάκη Σαρανταπόρου Θεσσαλίας μέ τή συμμετοχή τοῦ Πολιτιστικοῦ Συλλογοῦ «Δωδωναῖος»,
- τά «Προμήθεια» στό Λιτόχωρο Πιερίας,
- τά «Λύκαια» στήν Άνω Καρυές Άρκαδίας σέ συνεργασία με τήν Κοινότητα και τόν Πολιτιστικό Σύλλογο,
- τά «Νέμεα» στή Νεμέα σέ συνεργασία μέ τόν Πολιτιστικό Σύλλογο.

4) Έμπλοκή τῶν πολιτικῶν άρχῶν

Άναφέραμε τήν συμμετοχή Τοπικῶν Άρχῶν σέ ειδωλολατρικές εκδηλώσεις, αλλά έχουμε και τήν έμπλοκή π.χ. τοῦ Άπουργείου Πολιτισμοῦ.

Δυστυχῶς άπ' αυτό τό ύπουργεῖο δόθηκε έντολή κάθε φορά πού ύπάρχει πανσέληνος, ανοίγουν οι άρχαιολογικοί χώροι και τελοῦνται ειδωλολατρικές τελετές.

5) Μέσα Μαζικῆς Ένημέρωσις

Συχνά - πυκνά κάποια κανάλια προβάλλουν τίς άρχαιολατρικές εκδηλώσεις σέ κάποια ντοκυμαντέρ π.χ.

- τό Ραδιόφωνο, π.χ. ή έμπομπή «Μυθιστορία» στό Ραδιόφωνο τῆς ΕΡΤ 3,
- τό διαδίκτυο χρησιμοποιεῖται από άρκετές κινήσεις ανεξάρτητες ή συνασπισμένες, π.χ. Δαυλός, Έλληνική Έστία, Κυβέλη, Άπολλώνιο, Μεταεκδοτική ΑΝΕΓ, Άρχαῖος πολιτισμός, Τρίτο Μάτι, κ.ά.

6) Συνέδρια, Συμπόσια

Συχνά από τίς άρχαιολατρικές κινήσεις οργάνωνται Συνέδρια σέ Ξενοδοχεῖα ή Άρχαιολογικούς χώρους π.χ.

- Η κίνηση φιλοσοφικῶν και Μεταφυσικῶν ομάδων για έλεύθερη έκφραση, πού οργάνωνει Πανελλήνια Συμπόσια. Σ' αυτή τήν

- κίνηση έχουν συνασπισθεί όλοι οι αρχαιολάτρες,
- Συνέδριο για τὰ Ἀρχαία Θρακικά μυστήρια στήν Ἀλεξανδρούπολη, πού στεγάσθηκε στό Μουσείο τοῦ Συλλόγου Ἀρχαιοφίλων.

7) Ἐκδρομές, διακοπές

Ἔχει καταγγελθεῖ ἐπανειλημένα ἡ συμπεριφορά ξεναγῶν στά μουσεῖα καί τούς ἀρχαιολογικούς χώρους, πού ἐπιδίδονται σέ κάποια, τρόπον τινά, μύηση στήν ἀρχαία ἑλληνική θρησκεία καί προβαίνουν σέ ἀπαράδεκτους παραλληλισμούς καί συγκρητισμούς, ἐρμηνεύοντας αὐθαίρετα τήν Χριστιανική πίστη.

- ἀρχαιολογικές ἐκδρομές σέ ἀρχαιολογικούς χώρους Ἑλλάδος καί ἐξωτερικοῦ ἀπό τήν «Ἑλληνική Ἑστία Ἐπιστημονικῶν Ἐρευνῶν - ΙΧΩΡ» μέ ξεναγούς ἀρχαιολάτρες π.χ. ἐκδρομή στή Μάλτα,
- τό AENAON TRAVEL ὀργανώνει τά ταξίδια στή Σαμοθράκη,
- ἡ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΟΡΕΙΝΟΥ ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΟΥ ΤΟΥΡΙΣΜΟΥ «ΑΤΡΑΠΟΣ»,
- διακοπές στό σπίτι τῶν «Κενταύρων» στό Πήλιο.

8) Ἀναβίωση ἀρχαίων ἀθλητικῶν ἀγῶνων

Εἶναι βέβαιο ὅτι ὅλοι οἱ ἀρχαῖοι ἀθλητικοὶ ἀγῶνες ἐτελοῦντο πρός τιμήν ἀρχαίων Θεῶν. Στήν προσπάθειά τους νά ἀλλάξουν τήν ὀρθόδοξη ψυχή προβάλλουν τήν ἀναβίωση δῆθεν τοῦ ἀρχαίου ἀθλητισμοῦ καί τῆς ἀρχαίας παράδοσης, π.χ. ΠΡΟΜΗΘΕΙΑ στό Λιτόχωρο Πιερίας, ΔΩΔΩΝΕΙΑ στό χωριό Φαρμάκη, ΛΥΚΑΙΑ στήν Ἀρκαδία, ΝΕΜΕΑ στήν Ἀργολίδα.

9) Μουσικά Σύνολα καί θεατρικοί θίασοι

- Θεατρικό γυναικεῖο σύνολο «Ἐπιγινόμενες» μέ τό ἔργο «ὁ κύκλος τῆς Σελήνης» μέ ὕμνους πρός τήν Περσεφόνη, Ἀρτέμιδα καί Ἑκάτη,
- «Ὀλυμπικός θίασος» στά «Θέσμοι» στή λίμνη τῶν Μουσῶν Βέροιας στόν Ἀλιάκμονα,

- Ἔργαστήριο Ἑλληνικῆς Παραδοσιακῆς Μουσικῆς,
- Μαθήματα ὀρθοφωνίας στό Ἴδεοθέατρο,
- Μουσικό σύνολο «Δαμονία Νύμφη»,
- Μουσικό σύνολο «ΟΡΦΙΚΟΙ».

10) Σύλλογοι, ἑταιρεῖες, κέντρα

Εἶναι πληθῶρα σέ ἀριθμό τὰ διάφορα ἐμφανιζόμενα καί μεταμφιεζόμενα σωματεῖα, ἑταιρεῖες καί κέντρα. Ἀναφέρω κάποια ἐνδεικτικά: Θεοσοφική ἑταιρεία, Νέα Ἀκρόπολη, Κέντρο Μεταφυσικῆς Ἐνημέρωσης, Χείρων Κένταυρος, Ἑταιρεία Μυητικῆς Παράδοσης, Σωματεῖον Ὀλυμπος, Φιλοσοφική Σχολή Ὀλύμπου, Ἐνωση ἐκδοτῶν συντακτῶν περιοδικῶν Πολιτιστικῶν Ἀναζητήσεων (ΕΕΣΠΠΑΝ).

Ἀπό τὰ ἐλάχιστα ἀναφερθέντα προκύπτει, ὅτι ἡ ποιμαντική μέριμνα τῶν ποιμένων τῆς Ἐκκλησίας πρέπει νά στραφεῖ στήν ἀντιμετώπιση αὐτῆς τῆς νέας ἀπειλῆς. Δυστυχῶς μέ τήν διοργάνωση τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγῶνων στήν πατρίδα μας, οἱ ἀρχαιολάτρες θά θελήσουν νά ἔλθουν στό προσκήνιο μέ τήν βοήθεια καί τῶν ξένων ἀρχαιολατρῶν.

Ἐπιπλέον ἐμᾶς τούς Ἕλληνες πᾶνε νά μᾶς χτυπήσουν στό πατριωτικό μας φλότμο. Ἀλλά ἄλλο ἢ ἀγάπη στήν πατρίδα καί στόν πολιτισμό της καί ἄλλο ἢ πίστη στόν ἀληθινό Θεό.

Αὐτά ὅλα ἀπαιτοῦν ἐγρήγορη, μελέτη ἐνδελείας τοῦ φαινομένου, ἀπάντηση στοῦς νεοειδωλολάτρες καί στήριξη τῶν ἀδυνάτων ἀδελφῶν.



Ποιά σχέση ἔχουν οἱ ἀρχαιολάτρες μέ αὐτά τὰ μεγάλα ἐπιτεύγματα τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος; Ὅλο μέ τή μυθολογία καί μέ τὰ μυστήρια τῶν ἀρχαίων ἀσχολοῦνται καί ὅλα τὰ ἐρμηνεύουν ἀποκρυφιστικά καί νεοεποχίτιστα.

ΜΙΑ ΠΑΙΔΙΚΗ ΑΡΡΩΣΤΙΑ

Ἄρχιμ. π. Βαρνάβα Λαμπρόπουλου

Μιά από τις βασικές αιτίες παγιδεύσεως ἀνθρώπων στίς καταστροφικές λατρείες καί γενικότερα στίς αἱρέσεις, εἶναι ἡ νοσηρή ἀναζήτηση θαυμασῶν σημείων καί ἐντυπωσιακῶν «χαρισμάτων».

Αὐτή ἡ «θαυματολαγνεία» καί «χαρισματολαγνεία» δέν εἶναι ἄγνωστη καί στόν χώρο τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ ἐμφάνιση «σημείων» θεωρεῖται ἀπό πολλούς ὡς τό ὕψιστο κριτήριο καί ἡ ἀναγκαῖα ἐγγύηση ἀληθείας. Ὅπου δέν ὑπάρχουν ἐμφανῆ «σημεῖα» καί «χαρίσματα», δέν ὑπάρχει - κατ' αὐτούς - ἐγγυημένη ὀρθοδοξία!

Αὐτή ἡ ἀρρώστια εἰσχωρεῖ καί στήν ἀντιμετώπιση τοῦ κατ' ἐξοχήν Μυστηρίου τῆς σωτηρίας, τῆς Ἱερᾶς Ἐξομολογήσεως. Τότε μόνον θεωρεῖται κάποιος ἀπλανῆς πνευματικός ὁδηγός, ὅταν εἶναι «κάτοχος» διορατικοῦ ἢ προορατικοῦ «χαρίσματος»!

Ἔτσι βεβηλώνεται τό Μυστήριο τῆς Μετανοίας, τό ὅποιο - ἀντί νά εἶναι ἄσκηση αὐτομεμψίας (διά τῆς ἐν ταπεινώσει ἐξαγορεύσεως τῶν κεκρυμένων λογισμῶν καί πράξεων) - ἐκφυλίζεται σέ μιά παιδαριώδη ἀναζήτηση μάγου, πού θά ἀποκαλύψει ἀνωδύνως ὅλα τά ἁμαρτήματα! Καταφρονεῖται ἡ σῶζουσα συμβουλή τῶν ἁγίων Πατέρων: «Μή ζητῶμεν προγνώστας (πνευματικούς) μηδέ προβλέπτας ἀλλά ΠΡΟ ΠΑΝΤΩΝ πάντως ΤΑΠΕΙΝΟΦΡΟΝΑΣ καί ΤΑΙΣ ΕΝ ΗΜΙΝ ΝΟΣΟΙΣ ΑΡΜΟΔΙΟΥΣ» (ἀγ. Ἰωάννου Σιναΐτου, Κλίμαξ, λόγος Δ', ρκγ').

Οἱ ὀρθόδοξοι Χριστιανοί, πού ἀντί νά ἀναζητοῦν ἱερέα-ἰατρό κατάλληλο γιά τίς ἀρρώστειες τους, τρέχουν πίσω ἀπό δῆθεν «προορατικούς» γέροντες, δέν διαφέρουν πολύ ἀπό αὐτούς πού καταντάνε ... νά πίνουν τό ἀπόνιμμα τῶν ποδῶν τοῦ Σάι Μπάμπα. Καί οἱ μέν, καί οἱ δέ πάσχουν ἀπό τήν ἴδια νοσηρή ἀναζήτηση «θαυμάτων» καί «χαρισματικῶν» ἐμπειριῶν.

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, πρὶν ἀπό 1500 χρόνια, διεπίστωνε ΜΕ ΧΑΡΑ ὅτι - ἤδη ἀπό τότε - εἶχε περάσει πιά ... ἡ ἐποχή τῶν θαυ-

μάτων! Καί ἐξηγεῖ τόν λόγο, γιά τόν ὅποιο ὁ Θεός σταμάτησε τά πολλά θαύματα καί σημεῖα:

Τό ἔκανε αὐτό ὁ Θεός, λέει. «Οὐχί ἀτιμάζων ἡμᾶς ἀλλά καί ΣΦΟΔΡΑ ΤΙΜΩΝ». Γιά νά μᾶς τιμήσει ὁ Θεός, σταμάτησε τά πολλά θαύματα. Καί μάλιστα νά μᾶς τιμήσει «σφόδρα». Πάρα πολύ.

Καί ποιά ἦταν αὐτή ἡ τιμή; Μᾶς τίμησε θυμίζοντάς μας ὅτι πάψαμε πιά νά εἴμαστε νήπια. Μεγαλώσαμε πιά. Τά πρῶτα χρόνια τοῦ Χριστιανισμοῦ χρειάζονταν περισσότερο τό θαύματα καί τά σημεῖα, γιατί τότε οἱ ἄνθρωποι ἦταν ἀκόμη ἀνόητα νήπια. «Ἀνοητότερον οἱ ἄνθρωποι διέκειντο τότε, τῶν εἰδώλων προσφάτως ἀπηλλαγμένοι». Μόλις εἶχαν ἀπαλλαγεῖ ἀπό τήν πλάνη τῶν εἰδώλων. Καί ἦταν φυσικό νά εἶναι λιγάκι χοντρομούαλοι καί ἀναίσθητοι στά πνευματικά: «Παχυτέρα καί ἀναισθητοτέρα αὐτῶν ἡ διάνοια ἔτι ἦν». Καί γι' αὐτό ἔχασκαν μπροστά στά χειροπιαστά θαύματα καί σημεῖα: «πρός τά σωματικά πάντα ἐπτόηντο καί ἐκεχήνεσαν». «Ψόφωγαν» μόνο γιά «ἄρτον καί θεάματα». Δέν μπορούσαν νά καταλάβουν τίς πνευματικές δωρεές τοῦ Θεοῦ, πού τίς δέχεται κανεῖς μόνο μέ τήν πίστη: «οὐκ εἶδσαν τί ποτέ ἐστι νοητή χάρις, πιστεῖ μόνη θεωρουμένη. Διά τοῦτο σημεῖα ἐγένετο» (ἀγ. Ἰωάννου Χρυσοστόμου, Εἰς τήν Ἁγίαν Πεντηκοστήν, λόγος Α').

Τώρα ὅμως πού «μεγαλώσαμε» (συνεχίζει τήν σκέψη τοῦ ἁγίου Ἰωάννου ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος Μπριαντσανίνωφ) «ὅποιος ζητάει θαύματα γιά νά πιστέψει, εἶναι νά τόν λυπᾶται κανεῖς! Ἡ ἀξίωσή του αὐτή προδίδει πόσο μέσα του κυριαρχεῖ τό σαρκικό φρόνημα καί ἡ παχυλή ἄγνοια. Ἐκεῖνοι πού πιστεύουν μέ τά θαύματα, ἀποτελοῦν τήν πιό χαμηλή βαθμίδα πιστῶν», καταλήγει ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος.

Εἶναι λοιπόν τουλάχιστον ντροπή, κάποιος πού ἔχει πλέον τήν δυνατότητα νά φοιτήσῃ στό πανεπιστήμιο, νά θέλει νά ξαναγυρίσῃ στό νηπιαγωγεῖο! Καί μάλιστα σέ νηπιαγωγεῖο ἀμφιβό-



*«Ἐν θεάτρων (καί τηλεοράσεως) ἀποστάς ἐπί τήν ἐκκλησίαν ἔλθης, χωλεύοντα τόν πόδα διώρθωσας.
Μιά ἀπό τίς βασικές αἰτίες παγιδεύσεως ἀνθρώπων στίς καταστροφικές λατρείες καί γενικότερα στίς αἰρέσεις,
εἶναι ἡ νοσηρή ἀναζήτηση θαυμασῶν σημείων καί ἐντυπωσιακῶν «χαρισμάτων».*

λων «χαρισμάτων» καί ὑπόπτων «ὄραμάτων», ὅπου κινδυνεύει νά πλανηθῆ πλάνην οἰκτράν.

Τό μεγαλύτερο χάρισμα, λέγει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, πού μπορεῖ νά δεχθῆ ὁ ἄνθρωπος, εἶναι **τό νά πάσχει γιά τήν δόξα τοῦ Χριστοῦ**. Τό νά θυσιάζεται στήν ὑπακοή τοῦ ἁγίου θελήματός Του. «Δέν τιμῶ τά χέρια τοῦ Παύλου - λέει ὁ ἅγιος πατήρ - τόσο ἐπειδή ἀνέστησαν τόν χωλό στά Λύστρα, ὅσο γιατί δέθηκαν μέ δεσμά γιά τόν Χριστό. Δέν μακαρίζω τόν Παῦλο τόσο, ἐπειδή ἠρπάγη στόν παράδεισο ἢ ἐπειδή ἄκουσε ἄρρητα ῥήματα, ὅσο γιατί μπῆκε στήν φυλακή γιά τόν Χριστό». Καί καταλήγει ὁ ἅγιος Ἰωάννης: «**Προτιμῶ περισσότερο νά πάσχω ὑπέρ Χριστοῦ, παρά νά τιμῶμαι ἀπό Αὐτόν (μέ χαρίσματα καί ὄραματα)**» (ἁγίου Ἰω. Χρυσ. Ε.Π.Ε. 20, 594).

Ἄς κρατᾶμε λοιπόν «μικρό καλάθι» ὅταν

ἀκοῦμε γιά «μεγάλες συνκιές», καί μάλιστα ὅταν πρόκειται γιά «συνκιές», πού ἀφήνουν ἔντεχνα νά προβάλλεται τά δῆθεν «χαρίσματά» τους καί οἱ «θαυματουργίες» τους. Ἡ πιό θαυμαστή καί συγκλονιστική ἐμπειρία πού μπορεῖ νά ζήσει ὁ ἄνθρωπος, εἶναι ἡ διά τῆς ὑπακοῆς στόν Χριστό ἀπελευθέρωσή του ἀπό τά πάθη καί ἡ θεραπεία του:

«Ἐάν γάρ ἐξ ἀπανθρωπίας εἰς ἐλεημοσύνην μεταβάλῃς, ξηράν οὔσαν τήν χεῖρα ἐξέτεινας. Ἐάν θεάτρων (καί τηλεοράσεως) ἀποστάς ἐπί τήν ἐκκλησίαν ἔλθης, χωλεύοντα τόν πόδα διώρθωσας. Ἐάν ἀποστήσης τούς ὀφθαλμούς ἀπό κάλλους ἀλλοτριῶν, τυφλούς ὄντας ἀνέωξας. Ἐάν ἀντί σατανικῶν ὠδῶν μάθης ψαλμούς πνευματικούς, κωφάλαος ὦν ἐλάλησας. **ΤΑΥΤΑ ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΜΕΓΙΣΤΑ...**» (ἁγ. Ἰω. Χρυσόστομος, Ε.Π.Ε. 10, 414).

ΘΑ ΓΕΜΙΣΕΙ Η ΕΛΛΑΔΑ ΜΙΝΑΡΕΔΕΣ ΚΑΙ ΠΑΓΟΔΕΣ

*Υπό του μοναχοῦ Ἀρσενίου Βλιαγκόφτη,
πτ. Θεολογίας, πτ. Φιλοσοφίας,
ἐντεταλμένου Ἰ. Μ. Κασσανδρείας ἐπὶ θεμάτων αἰρέσεων*

Ἀνατρέπεται λίαν συντόμως καθὼς τό ἔχει ἐξαγγεῖλει ὁ «ἐκσυγχρονιστής» ἐκκλησιομάχος ὑπουργός Δικαιοσύνης κ. Μιχ. Σταθόπουλος καὶ καθὼς τό ἀπαιτοῦν - ὅπως λέγεται - οἱ εὐρωπαϊκὲς ντιρεκτίδες, τό καθεστῶς ἰδρύσεως καὶ λειτουργίας ναῶν καὶ εὐκτηρίων οἰκῶν διαφόρων γνωστῶν καὶ μὴ θρησκειῶν στὴν Ἑλλάδα.

Οἱ προϋποθέσεις πού ἔθεταν καὶ θέτουν οἱ νόμοι 1363/38 καὶ 1672/39 εἶναι ὅτι πρέπει νά ἀποδείξει ὁποῖος ζητεῖ νά θέσει σέ λειτουργία ναό ἢ εὐκτήριο οἶκο·

1) Ὅτι ἀντιπροσωπεύει γνωστή θρησκεία, ὅτι δηλαδή, α) οἱ διδασκαλίες τῆς παρουσιαζομένης ὡς θρησκείας εἶναι γνωστὲς καὶ ὄχι κρύφιας, καὶ β) ὅτι ἡ λατρεία τῆς εἶναι ἐπίσης προσιτὴ καὶ ἀνοιχτὴ καὶ ὄχι κρύφια.

2) Ὅτι δέν ἔρχεται σέ ἀντίθεση μέ τὰ χρηστά ἥθη, τὴ δημόσια τάξη καὶ τὴν ἐθνικὴ ἀσφάλεια.

3) Ὅτι ἔχει ἀρκετοὺς ντόπιους ὀπαδοὺς ἐκεῖ ὅπου ζητεῖται ἡ ἴδρυση τοῦ ναοῦ ἢ εὐκτηρίου οἴκου, τῶν ὁποίων καὶ τίς ἀνάγκες θά ἐξυπηρετεῖ.

4) Νά μὴν ἀσχεῖ ἀνέντιμο, δηλαδή παραπλανητικὸ προσηλυτισμὸ.

Προκειμένου νά διαπιστωθεῖ ἂν συντρέχουν οἱ προϋποθέσεις αὐτές, ὑπεβάλλετο ἐρώτημα ἀπὸ τό Ὑπουργεῖο Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων, τόσο πρὸς τὴν οἰκεία ἀστυνομικὴ ἀρχή, ὅσο καὶ πρὸς τὴν Ἱερά Μητροπόλιν τῆς περιοχῆς ἐκεῖνης. Ἡ γνώμη τῆς Μητροπόλεως δέν ἦταν ποτὲ δεσμευτικὴ γιὰ τό Ὑπουργεῖο. Τό τονίζουμε αὐτό, γιατί παραπλανητικὰ παρουσιάζεται ἀπὸ μερίδα τοῦ Τύπου, ὅτι στό μέλλον δέν θά χρειάζεται ἐγκριση τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, δηλαδή τῆς Ἐκκλησίας, γιὰ

τὴ λειτουργία ναῶν καὶ εὐκτηρίων οἰκῶν ἄλλων γνωστῶν καὶ μὴ θρησκειῶν. Δηλαδή θά παύσει νά μᾶς καταδυναστεύει ἡ «σκοταδιστικὴ» Ἐκκλησία.

Ἐνῶ αὐτές οἱ λογικότερες ἀρχές καὶ προϋποθέσεις θεωροῦνταν παγίως μέχρι τώρα ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴ Δικαιοσύνη ὡς σύμφωνες καὶ μέ τό Ἑλληνικὸ Σύνταγμα καὶ μέ τό ἄρθρο 9 τῆς Συμβάσεως τῆς Ρώμης, ξαφνικὰ θεωροῦνται σκοταδιστικὲς, μεσαιωνικὲς κ.ο.κ. καὶ κινεῖται ἡ διαδικασία τῆς ριζικῆς ἀλλαγῆς των.

Στό ἐξῆς ὅπως φαίνεται θά ἀρκεῖ γιὰ τὴν ἴδρυση ναοῦ ὁποιασδήποτε γνωστῆς ἢ μὴ θρησκείας μιὰ ἀπλή ἄδεια τῆς Πολεοδομίας ὅπως γιὰ νά χτίσει κανεὶς ἓνα σπίτι.

Ἡ ἐξέλιξη αὐτὴ ἢ ὁποία ἀνοίγει τοὺς ἀσχοὺς τοῦ Αἰόλου δέν εἶναι ἄσχετη μέ τό μοντέλο τῆς (μέ τό ζόρι) πολυπολιτισμικῆς, πολυφυλετικῆς καὶ πολυγλωσσικῆς Ἑλλάδος πού οἱ κυβερνῶντες ἐπίμονα προωθοῦν.



Στό ἐξῆς ὅπως φαίνεται θά ἀρκεῖ γιὰ τὴν ἴδρυση ναοῦ ὁποιασδήποτε γνωστῆς ἢ μὴ θρησκείας μιὰ ἀπλή ἄδεια τῆς Πολεοδομίας ὅπως γιὰ νά χτίσει κανεὶς ἓνα σπίτι.

Η ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΥ ΠΟΝΟΥ

*Ἀθανασίου Νεοφωτίστου,
Προέδρου τοῦ Δ.Σ. τῆς Π.Ε.Γ.*

Συμβαίνει κι αυτό μέ αἰρέσεις καί ομάδες τῆς παραθηρησκείας. Γιά νά στρατολογήσουν ὀπαδούς ἐκμεταλλεύονται συστηματικά τόν ἀνθρώπινο πόνο καί τήν ἀνθρώπινη δυστυχία. Ὅποιοδήποτε πρόβλημα στή ζωή μας χρησιμοποιεῖται ἀπό νεοφανεῖς καί παλαιές ομάδες σάν πρῶτο στοιχεῖο «πρόσβασης» στίς καρδιές μας, τίς ἀναστατωμένες καί τραυματισμένες ἀπό τίς ἀντιξοότητες τοῦ βίου.

Πρό ἐτῶν μία γνωστή μας κυρία εὐλαδέστατη καί θεοσεβής βρέθηκε σέ νοσοκομεῖο τῶν Ἀθηνῶν ἀντιμέτωπη μέ δύο ἄγνωστες κυρίες, πού ἦταν κήρυκες Νεοπεντηκοστιανῆς ομάδας. Ἡ γνωστή μας κυρία εἶχε βαριά ἄρρωστη τήν ἀδερφή της πού ὑπεραγαποῦσε καί βρισκόταν σέ ἀπόγνωση, γιατί ὅπως τῆς εἶπαν οἱ γιατροί, ἀντιμετώπιζε τό πιό κρίσιμο 24ωρο μέ λίγες ἐλπίδες σωτηρίας της. Οἱ ἄγνωστες νεοπεντηκοστιανές κυρίες, πού περιφέρονταν ἀπό μέρες στούς διαδρόμους τοῦ Νοσοκομείου, εἶχαν πληροφορηθεῖ τό γεγονός καί πλησίασαν τή φίλη μας μέ τό προσποιητό χαμόγελο τῆς καλωσύνης καί τῆς εἶπαν: «Μή φοβᾶσαι! Ἡ ἀδελφή σου θά γίνει καλά. Ἐμεῖς θά προσευχηθοῦμε ὅλη τή νύχτα γι' αὐτή. Αὐριο θά τά ποῦμε». Αὐτά εἶπαν καί ἐξαφανίστηκαν. Εἶναι στοιχεῖο τῆς μεθόδου τους αὐτό. Στήν πρώτη ἐπαφή νά μή λένε πολλά. Νά μήν ἀφήνουν τόν ἄλλον νά ἀντιδράσει.

Τό «κόλπο» εἶναι γνωστό. Ἄν ὁ ἀσθενής πεθάνει δέν θά ἐμφανιστοῦν. Ἄν ὅμως ζήσει ... ἔ τότε ἀνοίγεται μπροστά τους πρόσφορο ἔδαφος δράσεως μέ θετικά γι' αὐτούς συνήθως ἀποτελέσματα.

Ἡ ἀσθενής ἔδωσε τήν τελευταία μάχη καί κέρδισε τή ζωή. Οἱ νεοπεντηκοστιανές κυρίες ἔμαθαν ἀπό τίς νοσοκόμες τήν εὐτυχῆ ἔκβαση τῆς ἀσθενείας καί ἐφανίστηκαν στή φίλη μας μέ ἄλλο πρόσωπο τώρα, τό πρόσωπο τοῦ νικητοῦ, τοῦ συντελεστοῦ τῆς θεραπείας. Ἡ ἄτυχη γνωστή μας κυρία βρέθηκε χωρίς νά τό καταλά-

βει στά κέντρα τῆς αἵρεσης καί μεταβλήθηκε σέ πιθήνιο ὄργανό τους. Γιά πολλά χρόνια περιφέρονταν ἀπό σπίτι σέ σπίτι καί ἐνοχλοῦσε ἐνοίκους μέ τίς κακοδοξίες τῆς ομάδας, πού ἔμπλεξε, νομίζοντας ὅτι κάνει θεάρεστο ἔργο γιά τή σωτηρία τῆς ψυχῆς της.

Θά μπορούσαμε ν' ἀναφέρουμε δεκάδες τέτοια γεγονότα ἀπό τίς περιπτώσεις μέ τίς ὁποῖες ἀσχολοῦμαστε. Νεαρός π.χ. βρέθηκε σέ κοινόβιο τῆς Ἰνδίας χαμένος χρόνια τώρα μέ ἄλλο ὄνομα καί ἄλλη προσωπικότητα. Οἱ ταλαίπωροι γονεῖς του, ἐπειδή ὁ γιός τους εἶχε ἐθιστεῖ σέ ναρκωτικές οὐσίες τόν ὀδήγησαν, κατόπιν συστάσεως ἄλλων, σέ ἄσραμ τοπικοῦ γκουρού στήν Ἑλλάδα καί «πέτυχαν» ν' ἀλλάξει ἐξάρτηση, πολύ πιό ὀδυνηρή ἀπό τήν πρώτη.

Θά θυμοῦνται ἐπίσης πολλοί τήν ἔντεχνη ἐκμετάλλευση ἀπό τοὺς «μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά» τῆς δυστυχίας φτωχῶν ἀνθρώπων στό Λαύριο, μετά τήν οἰκονομική κρίση πού βρέθηκαν ἀρκετές οἰκογένειες ἀπό τό κλείσιμο τῶν μεταλλείων.

Εἶναι λοιπόν μία ἀπό τίς πρόσφορες τακτικές αἰρέσεων ἡ ἐκμετάλλευση τοῦ ἀνθρώπινου πόνου καί ὄχι μόνο. Ὅλα τά δύσκολα προοβλήματα, ἀτομικά ἢ κοινωνικά συμπεριλαμβάνονται στό ὄπλοστάσιό τους καί χρησιμοποιοῦνται ἀνάλογα μέ τίς περιπτώσεις.

Βαθειά ἐπιθυμία τοῦ ἀνθρώπου εἶναι νά ὑπάρχει εἰρήνη, δικαιοσύνη, σωστή παιδεία, ὑγεία, πρστασία τοῦ περιβάλλοντος κ.λ.π. Οἱ «Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά» αὐτή τήν ἐπιθυμία τήν ἐκμεταλλεύονται μέ ἐπιστημονικό θά λέγαμε τρόπο. Δέν «ἀνοίγουν τά χαρτιά τους» ἀμέσως μέ τήν πρώτη ἐπαφή, μέ τήν πρώτη ἐπίσκεψη, γιατί αὐτό θά τοὺς δυσκόλευε στόν προσηλυτισμό ἀνύποπτων ἀνθρώπων.

Ἄν τό σπίτι ἔχει παιδιά στό γυμνάσιο ἢ τό λύκειο θά κάνουν μόλις ἀνοίξει ἡ πόρτα τήν ἐξῆς περίπου (μέ διάφορες παραλλαγές) ἐρώτηση: «θά θέλατε νά μιλήσουμε γιά τά προβλήμα-

τα τής Παιδείας;» Ἐάν ἀντιμετωπίζουν οἱ ἔνοι-
κοι πρόβλημα ἐργασίας (ὁ πατέρας ἢ ὁ μεγά-
λος γιός εἶναι ἀνεργοί) τότε ἡ ἐρώτηση τῆς πρώ-
της ἐπαφῆς προσαρμόζεται ἀνάλογα. Ἐάν ἀντιμε-
τωπίζουν στενοχώριες μέ τή στέγαση, ἄν ἔχουν
ἄρρωστους στήν οἰκογένεια ἢ ἀνάπηρους, ἄν
ἔχουν οἰκονομικές δυσκολίες κ.ο.κ. ἡ τακτική θά
εἶναι διαφορετική γιά κάθε εἶδους πρόβλημα καί
διαφορετική ἢ συμπεριφορά. Εἶναι χαρακτηριστι-
κή μία παράγραφος τοῦ βασικοῦ βιβλίου τῆς
«Σκοπιᾶς», «Μπορεῖτε νά ζεῖτε γιά πάντα στόν
Παράδεισο στή γῆ» πού χρησιμοποιεῖται ὡς
«Βοήθημα Γραφικῆς Μελέτης στά σπίτια ἐνδια-
φερομένων ἀτόμων: «Σήμερα ὁ κόσμος ἔχει δια-
φθαρεῖ. Ὑπάρχει μῖσος. Ὑπάρχει ἐγκλημα. Ὑπάρ-
χουν πόλεμοι. Ἐκατομμύρια ἄνθρωποι πεινᾶνε κι
ἄρρωσταίνουν. Ἄλλοι ἀντιμετωπίζουν καθημερι-
νά στενοχώριες μέ τή στέγαση, τήν ἐργασία, τά
ἐξοδά τους» (σελ. 8). Καί ἄλλοῦ: «Εὐτυχία στή
γῆ, δέν φαίνεται νά μπορεῖτε νά τήν ἀπολαύσε-
τε οὔτε γιά λίγο. Ἡ ἀρρώστια, τά γηρατειά, ἡ
πεῖνα, το ἐγκλημα - γιά νά ἀναφέρουμε λίγα μό-
νο προβλήματα - κάνουν συχνά τή ζωῆ δυστυχι-
σμένη!» (σελ. 7).

Αὐτή ἡ «θλιβερολογία» ἐνισχύεται μέ φρικτές
ἀσπρόμαυρες εἰκόνες ἀπό τό «διαβολικό σύστη-
μα» ὅπως χαρακτηρίζουν τόν κόσμο πού ζεῖ ἔχο-
ντας ἄλλη θρησκευτική πίστη ἢ βρῖσκεται ἔξω
ἀπό τό «νέο σύστημα» τῆς «Σκοπιᾶς». Ὅλοι οἱ
«ἔνοχοι» γιά τήν κακοδαιμονία, πολιτικοί καί
θρησκευτικοί ἡγέτες, κυβερνήσεις καί διεθνεῖς
ὀργανώσεις ἐμφανίζονται στίς εἰκόνες ἀποκρου-
στικοί, βλοσυροί, φρικτοί. Αὐτές οἱ φρικτές εἰκό-
νες ἀντιπαραβάλλονται μέ τίς ἐγχρωμες εἰκόνες
μέ τά χαμογελαστά πρόσωπα, τά εἰρηνικά ζῶα,
τά ἐξωτικά λουλούδια, ἀπό τόν «Ἀποκατεστημέ-
νο Παράδεισο» πού ὑπόσχεται ἡ «Σκοπιᾶ».

Ἐάν οἱ ἔνοικοι κάνουν τό λάθος καί δεχθοῦν
νά γίνει ἡ «ἐπανεπίσκεψη» κι ἀκολουθήσουν τά
«γραφικά μαθήματα» στό σπίτι καί στή συνέχεια
στήν «Αἶθουσα Βασιλείας», τότε ὅλα τά κοινω-
νικά θέματα γιά εἰρήνη, παιδεία, ἰσότητα, περι-
βάλλον κ.λ.π. λησμονοῦνται πιά καί ἡ διαδικασία
ἀκολουθεῖ τό δρόμο τῆς ἐπεξεργασίας τῆς προ-
σωπικότητας τῶν θυμάτων.

Αὐτή τήν τακτική χρησιμοποιοῦν οἱ περισσό-
τερες νεοπεντηκοστιανές ὀμάδες καί παραθη-

σκευτικές καί γκουρουϊστικές ὀργανώσεις. Οἱ
«ποιμένες» ἢ «δάσκαλοι» προσεγγίζουν ἀνθρώ-
πους πού βρῖσκονται σέ κατάσταση θλίψης, πέν-
θους κ.λ.π. στό νεκροταφεῖο ἢ τό νοσοκομεῖο ἢ
τούς ἀποστέλλουν προσωπικά γράμματα. Γηροκο-
μεῖα ἢ ἄλλα ἰδρύματα πού στεγάζουν τόν ἀνθρώ-
πινο πόνο προσεγγίζονται ἀπό ἀνθρώπους τῶν
ὀμάδων, προκειμένου νά βρεθοῦν ἄτομα τά
ὅποια ἔχουν ἀνάγκη «συνομιλίας». Τώρα μάλιστα
πού ἔχει θεοπιστεῖ ἡ «ἐναλλακτική θητεία ἀντιρ-
ρησιῶν συνείδησης» σέ εὐαγγῆ ἰδρύματα ἀκόμη
καί ἐκκλησιαστικά, ἡ προσέγγιση ἀτόμων πού
ἀντιμετωπίζουν θλίψεις καί πόνο εἶναι εὐκολη
καί ὁ ἀθέμιτος προσηλυτισμός ἀνύποπτων ἀτό-
μων θά γίνεται μέ τίς «εὐλογίες» τοῦ κράτους.

Ὅλα τά ἀνθρώπινα προβλήματα, ὅλες οἱ δύ-
σκολες καταστάσεις καί δυσμενεῖς περιστάσεις
ἀποτελοῦν γιά τίς ὀμάδες σημεῖα προσέγγισης
καί ἐκμετάλλευσης τῶν πασχόντων. Καί προσφέ-
ρονται σέ ὅλα «λύσεις». Ἄρκεῖ νά παρακολουθή-
σουν οἱ ἐνδιαφερόμενοι τά ἀκριβοπληρωμένα σε-
μινάρια τους καί ἐν συνεχεία νά γίνουν ὀπαδοί
τῆς ὀργάνωσής τους. Ὁ Ρόμπερτ Νάτζεμυ τῆς
ἁρμονικῆς ζωῆς ὑπόσχεται μέσω τῶν διαφημι-
στικῶν φυλλαδίων τῶν προγραμμάτων του «λύ-
σεις» σέ ὅλα σχεδόν τά προβλήματα τοῦ βίου
ἀπό τά πιό δύσκολα μέχρι τά πιό ἀπλοϊκά. Ἄ-
πό τήν πρόληψη τοῦ καρκίνου μέχρι τό κόψιμο
τοῦ τσιγάρου.

Θέλεις ν' ἀποκτήσεις «Αὐτοπεποίθηση - αὐτο-
παραδοχή;» νά «βελτιώσεις μιά σχέση συγχώρε-
σης;», νά «θεραπεύσεις τό στρές;» νά «ξεπερά-
σεις τό φόβο τοῦ θανάτου;» νά «ἀπελευθερωθεῖς
ἀπό τόν πόνο;», νά «ξεπεράσεις τή μοναξιά;», νά
«μάθεις νά ζεῖς μ' ἓνα ἀρνητικό ἄνθρωπο;»
κ.λ.π., κ.λ.π. Μπορεῖς νά τά «ἐπιτύχεις ὅλα
αὐτά» ἄν προμηθευτεῖς ὅποια κασέττα ἐπιθυ-
μεῖς, μετά «νά ξαπλώσεις σέ μιά στέρεη ἐπιφά-
νεια καί ν' ἀκούσεις τή φωνή πού σέ ὀδηγεῖ σέ
μιά χαλαρή κατάσταση τοῦ νοῦ, ὅπου μπορεῖς ν'
ἀναπτύξεις θετικό τρόπο σκέψης».

Ἐάν πάλι ἀντιμετωπίζεις συναισθηματικά προ-
βλήματα ἀπό τό τέλος ἑνός γάμου ἢ ἔχεις χάσει
ἀγαπημένο πρόσωπο, λειτουργοῦν στό κέντρο
ἀνάλογες ὀμάδες: «Ὁμάδα γιά διαζευγμένους»
καί «Συνάντηση γι' αὐτούς πού ἔχουν χάσει ἀγα-
πημένους» κ.ο.κ.

Ἡ Σαηεντόλοτzu ὑπόσχεται λύση σέ πολλά προβλήματα τῆς καθημερινῆς ζωῆς. Τελευταία μοιράζει μικρά διαφημιστικά φυλλάδια μέ εἰκόνες (ἔχουν γεμίσει οἱ προμετωπίδες τῶν αὐτοκινήτων) μέ «λύσεις» μέσω τῶν βιβλίων τοῦ ἴδρυτοῦ της Ρόν Χάμπαρντ γιά τά «προβλήματα στή μελέτη», «τά ἀτυχήματα ἢ ἀναποδιές», τήν «ἀσυμφωνία χαρακτήρων» κ.ἄ. πολλά.

Τό Workshop ὑπόσχεται μέ τό σεμινάριο «συναισθηματικῆς νοημοσύνης καί αὐτογνωσίας (δικαίωμα συμμετοχῆς 95.000 δρχ.) σ' ὅσους θελήσουν νά συμμετάσχουν, ν' ἀποκτήσουν «αὐτογνωσία, αὐτοκυριαρχία, ἐπαγγελματική καθιέρωση» κ.ο.κ.

Θά μπορούσαμε ν' ἀναφέρουμε δεκάδες ἄλλα παραδείγματα τέτοιων διαδικασιῶν καί τακτικῶν διαφόρων ομάδων πού ἀποσκοποῦν στήν προσέγγιση νεαρῶν κυρίως ἀτόμων καί τήν ἔνταξή τους στήν κίνησή τους.

Ὁ ἀνθρώπινος πόνος, τά προβλήματα τοῦ βίου, ἡ ἐπιθυμία ὅλων γιά μιά καλύτερη ζωή χωρίς βάσανα καί δυστυχίες, ἀποτελοῦν ὅλα αὐτά ἀντικείμενα εὐκόλης πρόσβασης στίς καρδιές τῶν ἀνθρώπων καί γι' αὐτό χρησιμοποιοῦνται ἀνάλογα, στό ἀρχικό στάδιο ἔνταξης ὁπαδῶν ἀπό πολλές ομάδες.

Οἱ Χριστιανοί ὅμως δέν ἀξιολογοῦν κατά τόν ἴδιο τρόπο τόν πόνο καί τίς θλίψεις τοῦ βίου. Δέν μένουν βέβαια ἀδιάφοροι στίς ἀνάγκες πού ἀντιμετωπίζουν συνάνθρωποι τους ἀπό ἀνέχεια, ἀρρώστιες καί ἄλλες συμφορές τοῦ βίου καί παρέχουν ὑλική καί ἠθική βοήθεια σέ ἀνήμπορους

καί κατατρεγμένους γιὰτί θεωροῦν θεάρεστα καί εὐλογημένα τά ἔργα φιλανθρωπίας καί ἐλεημοσύνης.

Ἄλλά δέν θεωροῦν τήν ἀντιμετώπιση τοῦ πόνου καί τῶν θλίψεων ὡς πρωταρχική ἐπιδίωξη τοῦ ἀνθρώπου. Ἔχουν ἄλλοῦ «στραμμένα τά βλέμματα».

Ἄλλωστε ὁ Κύριος εἶπε «ὅτι στενή εἶναι ἡ πύλη καί τεθλιμμένη ἡ ὁδός ἡ ἀπάγουσα εἰς τήν ζωήν (Ματθ. 7, 14). Καί στούς ἀποχαιρετιστήριους λόγους Του πρὸς τοὺς μαθητάς Του πρὶν τήν σύλληψή Του τοὺς προειδοποίησε ὅτι: «ἐν τῷ κόσμῳ θλίψιν ἔξετε, ἀλλά θαρσεῖτε, ἐγὼ νενίκηκα τόν κόσμον (Ἰωανν. 16, 33)

«Ἵμεῖς δε λυπηθήσεσθε (τοὺς εἶπε), ἀλλ' ἡ λύπη ὑμῶν εἰς χαράν γενήσεται» (Ἰωανν. 16, 21).

Ἔτσι ὁ χριστιανός, ὁ ἀνθρώπος τῆς Ἐκκλησίας, πού ἔχει γνήσιο Ἐκκλησιαστικό φρόνημα δέν ἐπιδιώκει «νά περάσει καλά» ἐδῶ στόν πρόσκαιρο βίο, ἀλλά ὑπομένει καρτερικά τίς ὅποιεςδήποτε θλίψεις, δοξολογώντας τόν Κύριο, πού τοῦ ἔστειλε δοκιμασίες στήν πορεία του γιά πνευματική πρόοδο.

Ἄς ἔχουμε λοιπόν καί αὐτά ὑπ' ὄψιν μας οἱ πιστοί καί ἄς ἔχουμε τό νοῦ μας, μήπως ἐπιδιώκοντας τό «ξεπέρασμα» (εἶναι συζητήσιμο αὐτό) δυσκόλων περιστάσεων τοῦ βίου, ἐμπλακοῦμε σέ περιπέτειες πού θά ἔχουν ὑλική καί πνευματική ζημία ἀνυπολόγιστη.

Παραφράζοντας χωρίο τῆς Ἰλιάδας θά συνιστούσαμε νά φοβούμεσθε τοὺς αἰρετικούς καί «δῶρα φέροντας».

«Ἄχ πολυγαπημένε μου πάτερ Ἰωάννη, ἂν γνώριζες τί χαρά καί τί γλυκύτητα ἀναμένει στόν οὐρανό τήν ψυχή τοῦ δικαίου, τότε θά ἀποφάσιζες νά ὑπομένης μέ εὐγνωμοσύνη, σ' αὐτή τήν πρόσκαιρη ζωή, ὅλα τά βάσανα, τοὺς διωγμούς καί τίς συκοφαντίες· ἀκόμη καί ἂν τό ἴδιο τό κελλί μας ἦταν γεμάτο σκουλήκια καί ἂν ἀκόμα τά σκουλήκια κατάτρωγαν τίς σάρκες μας κατά τήν διάρκεια ὅλης τῆς ἐπίγειας ζωῆς μας, καί τότε, μέ ὅλη μας τήν καρδιά, ἔπρεπε νά συγκατατεθοῦμε σ' αὐτό μόνο καί μόνο γιά νά μὴ στερηθοῦμε τήν οὐράνια ἐκείνη χαρά τήν ὁποία ἐτοίμασε ὁ Θεός γι' αὐτούς πού τόν ἀγαποῦν. Ἐκεῖ δέν ὑπάρχει πόνος, οὔτε λύπη, οὔτε στεναγμός ἀλλά ἄρρητος γλυκασμός καί χαρά· ἐκεῖ οἱ δίκαιοι θά λάμπουν ὅπως ὁ ἥλιος. Ἄλλά ὅταν τήν οὐράνια αὐτή δόξα καί χαρά δέν μπορούσε νά τήν ἐκφράση οὔτε αὐτός ὁ ἅγιος Ἀπόστολος Παῦλος, τότε ποιά ἄλλη ἀνθρώπινη γλῶσσα θά μπορέσει νά ἐκφράση τήν ὁμορφιά τῶν οὐρανίων σκηνωμάτων, τά ὁποῖα θά κατοικήσουν οἱ ψυχές τῶν δικαίων;».

Ἦσος Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ

Η ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ ΤΟΥ «ΔΟΥΛΟΥ»

κ. Άννας Μπουρδάκου, Άντιπροέδρου του Δ.Σ. της Π.Ε.Γ.

Ἡ ἑταιρία Σκοπιά κατά τή διαδρομή της, στά λίγα αὐτά χρόνια τῆς ἱστορίας της, ἔχει πολλά θέματα σοβαρά πού τήν ἀπασχόλησαν, τήν ἐτάραξαν καί μάλιστα πολλά ἀπό αὐτά ἔγιναν αἰτίαν ἀπομακρυνθῶν πολλά στελέχη της καθώς καί ἀπλοί ὀπαδοί της. Αὐτός εἶναι καί ὁ λόγος πού ἔγιναν πολλές ἀλλαγές στά «δόγματά» της.

Ἕνα μεγάλο κεφάλαιο εἶναι ὁ προσδιορισμός τῆς ταυτότητος τοῦ «πιστοῦ καί φρόνιμου δούλου», δηλαδή τῆς «ἐκκλησίας» σάν σώματος Χριστοῦ κατά τήν Σκοπιά. Ὁ ὅρος αὐτός ἐγνώρισε μιά ἐξελικτική πορεία κατά τά 120 περίπου χρόνια τῆς ἱστορίας του. Ἐπί τῶν ἡμερῶν τοῦ Καρόλου Ρῶσσελ, αὐτός ἦταν ὁ «πιστός καί φρόνιμος δούλος» («**Τετελεσμένο Μυστήριον**», σελ. 6), κάτι πού καί ὁ ἴδιος ἰσχυρίζονταν, ἀλλά ἴσχυσε γιά λίγα μόνο χρόνια μετά τό θανατό του. Τό διαβάζουμε στό βιβλίο τοῦ Ἰωσήφ Ρόδερφορντ «**Ἡ Κιθάρα τοῦ Θεοῦ**» ἔκδοση 1921 στήν σελ. 270-272, ὅπου ἰμνεῖ τόν Κάρολο Ρῶσσελ καί τά συγγράμματά του καί καταλήγει ὡς ἐξῆς: «Ἄνευ ἀμφιβολίας ὁ ποιμήν Ρῶσσελ ἐξεπλήρωσε τό ἀξίωμα διὰ τό ὅποιο ὁ Κύριος προηγήθη καί περί τοῦ ὁποῖου ἐλάλησε καί ἦτο συνεπής ὁ φρόνιμος καί πιστός ἐκεῖνος δούλος ὁ μεταδίδων εἰς τήν οἰκογένειαν τῆς πίστεως τήν ἔγκαιρον αὐτῆς τροφήν».

Αὐτό ὅμως δέν ἴσχυσε γιά πολύ, διότι στή συνέχεια τό ἔτος 1929 στό βιβλίο τοῦ Ρόδερφορντ «**Προφητεία**» στή σελ. 204 γράφει: «Στούς ἀληθινούς πιστούς ὀπαδούς ὁ Ἰησοῦς τό 1918 ἐμπιστεύεται τά συμφέροντα τῆς βασιλείας, ὀνομαζόμενος πιστός καί φρόνιμος δούλος. Ὅσοι ἀπαρτίζουν τόν φρόνιμο δούλο θά ἀποτελέσουν τά τέκνα τῆς Σιών».

Ἀρχίζει καί ξεκαθαρίζει ἡ ἀλλαγὴ τῆς ταυτότητος τοῦ «δούλου». Δέν εἶναι πλέον ὁ Ρῶσσελ ὁ διανέμων τήν πνευματική τροφή στήν οἰκογένεια τῆς πίστεως καί τόν ὅποιον εἶχε τοποθετήσει ὁ Θεός σ' αὐτό τό ἀξίωμα ἀλλά οἱ πιστοὶ ὀπαδοί τά μελλοντικά τέκνα τῆς Σιών. Βέβαια ἐδῶ διερωτᾶται κανεῖς ἂν ὁ Θεός κάνει λάθος

τοποθέτηση μέ τόν Ρῶσσελ ἢ ἡ Σκοπιά πλανήθηκε. Κάτι πού τό βλέπομε συχνά. Στήν συνέχεια διαβάζουμε στό βιβλίο τοῦ Ρόδερφορντ, «**Φῶς**» (ἔκδοση 1930, τόμος Α', σελ. 51): «Μερικοί μετά τήν ἔλευση τοῦ Κυρίου τό 1918 δέν ὑπῆρξαν ἐνεργητικοί, διότι ὑπεστήριζαν ὅτι ἡ ἀλήθεια δημοσιεύθη, πρὶν τό 1917 ἀπό τόν διορισμένον ὑπό τοῦ Κυρίου πιστόν δούλον καί ἀπελάμβανε μέγα πλοῦτο τρεφόμενος μέ ὅσα ἐκεῖνος ἔγραφε πρὶν το 1918. Ἐπομένως δέν ἦτο ἀναγκαῖο νά πηγαίνουν ἀπό σπίτι σέ σπίτι λέγοντας γιά τήν ὀργάνωση τοῦ σατανᾶ».

Ἄκόμη διαβάζουμε στό βιβλίο «**Διεκδίκησις**» τόμος Α' σελ. 105 (ἔκδοση 1932): «Ἡ τάξις τοῦ δούλου πρέπει νά διέλθῃ διὰ τοῦ Χριστιανικοῦ κόσμου καί νά κάνει σημεῖον ἐπί τῆς κεφαλῆς μέ σκοπό ὅπως αὐτά σωθῶν ἀπό τό φονικό ἔργον τῶν ἐρχομένων ὀπισθεν».

Ἄρα ἡ διαχείριση τῶν ὑπαρχόντων πλέον πηγαίνει σέ μιά **ὀμάδα ἀνθρώπων** οἱ ὅποιοι θά ἐξουσιάζουν, θά καθοδηγοῦν, θά ἔχουν τόν ἀπόλυτο ἔλεγχο ἐπάνω σέ ἀνθρώπινες ὑπάρξεις γιά ζωὴ ἢ γιά θάνατο, θά εἶναι ὁ ἀπόλυτος κυρίαρχος, αὐτό πού πρὶν ἦταν ὁ Ρῶσσελ.



Ἐπί τῶν ἡμερῶν τοῦ Καρόλου Ρῶσσελ, αὐτός ἦταν ὁ «πιστός καί φρόνιμος δούλος» («**Τετελεσμένο Μυστήριον**», σελ. 6), κάτι πού καί ὁ ἴδιος ἰσχυρίζονταν.

Τό 1948 τό βιβλίό τῆς Σκοπιᾶς «**Ἔστω ὁ Θεός Ἀληθής**», σελ. 186 λέει: «Ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ προμηθευτής τῆς πνευματικῆς αὐτῆς τροφῆς, τροφῆς ἐν καιρῷ, μέσω ἑνός ὁρατοῦ ὄργάνου ἢ **ἀντιπροσωπείας** ἐπάνω στή γῆ, πού τήν χρησιμοποιεῖ γιά τήν δημοσίευση τῆς ἀλήθειας. Ἡ ἀντιπροσωπεία αὐτή ὀνομάζεται «πιστός καί φρόνιμος δούλος». Αὐτός ὁ δούλος εἶναι τό πνευματικό ὑπόλοιπον τῶν ἀδελφῶν τοῦ Χριστοῦ».

Ἐδῶ ἐμφανίζεται ἕνα νέο εἶδος ταυτότητας τοῦ πιστοῦ καί φρόνιμου δούλου, εἶναι ἡ **ἀντιπροσωπεία** τοῦ Χριστοῦ στή γῆ, εἶναι τό ὑπόλοιπον τῶν ἀδελφῶν του, θά λέγαμε ὅτι φωτογραφίζει (ἢ Σκοπιᾶ) μιά ομάδα ἀνθρώπων οἱ ὅποιοι αὐτοαποκαλοῦνται ἀδελφοί τοῦ Ἰησοῦ καί ἀντιπρόσωποί του.

Στή συνέχεια διαβάσαμε στό βιβλίό τοῦ 1973 «**Χιλιετής Βασιλεία**» σελ. 346: «Τό αἶσθημα ἐκτίμησης καί χρέους πρὸς τόν Ρῶσσελ ὑποκίνησε πολλούς ἀπό τούς συντρόφους του νά τόν θεωροῦν σάν τήν ἐκπλήρωση τοῦ «πιστοῦ καί φρόνιμου δούλου». Αὐτή ἡ ἄποψη τονίσθηκε μέ ἐξέχοντα τρόπο στό βιβλίό πού ἐκδόθηκε τόν Ἰούλιο τοῦ 1917 ἀπό τόν Σύλλογο τοῦ Μπρούκλιν τῆς Νέας Ὑόρκης, «Ὁ Ἄμβων τοῦ Λαοῦ». Τό βιβλίό αὐτό ὀνομάσθηκε τό «**Τετελεσμένο Μυστήριον**» καί ἦταν ἕνα σχολιολόγιον τῆς Ἀποκαλύψεως, τοῦ Ἰεζεκιήλ καί τοῦ Ἄσματος Ἀσμάτων. Στή σελίδα τῶν ἐκδοτῶν τό βιβλίον ἀποκλήθηκε τό «**Μεταθνατίον Ἔργον τοῦ Πάστορος Ρῶσσελ**».

Ἔνα τέτοιο βιβλίό καί μιά τέτοια θρησκευτική τάση ἔτεινε νά ἐγκαθιδρύσει μιά θρησκευτική αἵρεση γύρω ἀπό ἕναν ἄνθρωπο. Ἔνα τέτοιο ὀλισθημα πρὸς τήν αἵρεση ἀναχαιτήθηκε ὡστόσο ἀπό τήν δημοσίευση στίς ἀρχές τοῦ 1927 τῶν ἄρθρων «Υἱός καί δούλος» καί «Δούλος - Ἀγαθός καί Πονηρός» στή Σκοπιᾶ τοῦ Πύργου - μέ ἡμερομηνίες 1 καί 15 Φεβρουαρίου 1927 (στήν Ἀγγλική). Τά ἄρθρα αὐτά ἔδειχναν ὅτι ὁ «δούλος» τοῦ Ματθαίου ΚΔ' 45 ἦταν **ἕνας σύνθετος δούλος**».

Κατ' ἀρχήν πρέπει νά διευκρινήσωμε ὅτι δέν ἦταν τό αἶσθημα ἐκτίμησης πρὸς τόν Ρῶσσελ ἐκεῖνο πού ὀδήγησε **μερικούς** νά τόν θεωροῦν ὡς τόν «πιστό καί φρόνιμο δούλο», ἀλλά τά γραπτά διδάγματα τῆς ἐταιρίας καί ἀκόμη ὅτι ἐκτός ἀπό τό «**Τετελεσμένο Μυστήριον**», πού ἀναφέ-

ρεται ἐδῶ, αὐτό ἐκηρύττετο καί τό 1921 (στό βιβλίό «**Κιθάρα**»). Ὡς ἐκ τούτου δέν ὑπῆρχε ὀλισθημα πρὸς αἵρεση ἀπό μερικούς· ἦταν ὅλοι συμμετοχοί καί ὁ τότε πρόεδρος Ρόδερφορντ καί οἱ πέραξ αὐτοῦ, ἕως ὅτου ἄρχισαν οἱ ἐκκαθαρίσεις τῶν ἀντιφρονούντων...

Διότι ἐπὶ 10 περίπου ἔτη ἡ Σκοπιᾶ παρ' ὅλο τόν καθαρισμό πού ὑπέστη ἀπό τόν Ἰεχωβά καί τόν Ἰησοῦ Χριστό τό 1918, ἐντούτοις δέν εἶναι σαφής ὡς πρὸς τόν «δούλο» ἄν καί ἀντιπροσωπεύει τόν Ἰεχωβά στή γῆ.

Τό 1984 στό βιβλίό «**Ἐπιβίωση**» σελ. 96: «Πρέπει νά σημειωθοῦν ἀπό τόν ἄνθρωπο πού ἔχει τό καλαμάρι τοῦ γραμματέα. Τά **γεγονότα** δείχνουν ὅτι ἡ τάξη τοῦ «πιστοῦ καί φρόνιμου δούλου» εἶναι ἐκεῖνη πού κάνει τό ἔργο τοῦ σημειώματος. Ὅλοι ὅσοι θέλουν νά λάβουν τό σημεῖο ἐπιδοκιμασίας τοῦ Θεοῦ πρέπει νά **δεχθοῦν τή διδαχή** πού **παρέχει ὁ Ἰεχωβά μέσω αὐτῆς τῆς τάξης τοῦ δούλου** καί νά γίνουν ἀληθινοί λάτρεις τοῦ Ἰεχωβά».

Βλέπομε λοιπόν ὅτι ἡ τάξη τοῦ δούλου σημειώνει τούς λάτρεις τοῦ Ἰεχωβά. Δίχως τήν ἐπιδοκιμασία τοῦ δούλου δέν ὑπάρχει σωτηρία. Ἀλλά ξαναγυρίζομε στόν Κ. Ρῶσσελ, ὅμως μέ προϋποθέσεις. Γράφει ἡ Σκοπιᾶ (15 - 5 - '95 σελ. 17): «δέν μπορεῖ νά ὑπάρξει ἀμφιβολία ὅτι τό ἅγιο πνεῦμα τοῦ Ἰεχωβά κατηύθηγε τίς προσπάθειες τοῦ ἀδελφοῦ Ρῶσσελ, καθώς καί ἐκείνων πού ἦταν συντονισμένοι μαζί του. Αὐτοὶ ἀπέδειξαν ὅτι ταυτίζονταν μέ τόν «πιστό καί φρόνιμο δούλο». Ἐκεῖνοι οἱ σπουδασταί τῆς Γραφῆς ἀπέδειξαν ὅτι πράγματι ἀποτελοῦσαν μέρος τοῦ πιστοῦ καί φρόνιμου δούλου τῆς ὁποίας (τάξεως) ἀποστολή εἶναι νά παρέχει πνευματική τροφή». Ἐδῶ βλέπομε ὅτι ὁ «δούλος» εἶναι σύνθετος, ὀλίγον Ρῶσσελ μέ τήν παρέα του, σύν τόν «δούλο» διάδοχο ... Γιατί ὅλα αὐτά; Διότι πότε ἀπορρίπτονται τά κηρύγματα τοῦ Ρῶσσελ καί ἄλλοτε ἐπανερχονται σάν πνευματική τροφή μέ τό γνωστό «ζωηρότερο φῶς».

Συνεχίζοντας διαβάσαμε στή Σκοπιᾶ (15 - 3 - '98 σελ. 20): «Οἱ μάτρυρες τοῦ Ἰεχωβά κατανοοῦν ὅτι ὁ πιστός καί φρόνιμος δούλος ἀποτελεῖται ἀπό τούς πνευματικούς ἀδελφούς τοῦ Ἰησοῦ (Ἑβραίους β' 10 - 13). Αὐτή ἡ τάξη τοῦ πιστοῦ καί φρόνιμου δούλου ἔχει διοριστεῖ νά

παρέχει πνευματική τροφή "στόν κατάλληλο καιρό". Έπομένως ή θέση του αξίζει τόν σεβασμό όποιοδήποτε ισχυρίζεται ότι είναι Χριστιανός».

Τό 2001 δούλος είναι τό υπόλοιπον από τούς 144.000 αδελφούς του Ίησου οί όποιοι είναι έν ζωή. Ο αριθμός αυτών συμπληρώθηκε και ή θύρα για τήν βασιλεία των ουρανών έκλεισε τό 1935, όπως μάς πληροφορεί ή Σκοπιά. Λογικά άφου ή σωτηρία των «μαρτύρων του Ίεχωδά έξαρτάται από αυτή τήν ομάδα - τό υπόλοιπον - ή ύπαρξή των έγκειται στό νά «ύπακούσουν και νά ύπηρετούν αυτούς, πνευματικά και πρακτικά» πρέπει και νά τούς γνωρίζουν. Πάλι όμως έχομε άναζήτηση για τήν ταυτότητα του «δούλου» ποιόι και πόσοι άπαρτίζουν τό σώμα του;

Στοιχειά δίνει ή Σκοπιά κάθε 1η Ίανουαρίου πόσοι ήταν οί άδελφοί του Ίησου, για τό έτος πού πέρασε

1 - 1 - '96 υπόλοιπον: 8.645.

1 - 1 - '97 υπόλοιπον: 8.757. Άμέσως φαίνεται ότι κατά τήν διάρκεια του έτους 1996 αντί νά μειωθεί ό αριθμός των έκλεκτών λόγω θανάτου ή, εάν ύποθέσουμε ότι δέν πέθανε κανείς, νά παραμείνει ό αριθμός αυτών σταθερός, έδω αυξάνεται

1 - 1 - '98 υπόλοιπον: 8.795, ή αύξηση συνεχίζεται

1 - 1 - '99 υπόλοιπον: 8.756, σημαντική μείωση.

1 - 1 - 2000 υπόλοιπον: 8.755.

Πώς γίνεται νά ύπάρχουν αυτές οί αστάθειες στόν αριθμό του υπόλοιπου μέ δεδομένο ότι ή θύρα έκλεισε τό 1935; Τονίζομε αυτό λόγω του σημαντικού ρόλου αυτών για τούς όπαδούς. Τά έρωτήματα είναι πολλά και οί συνέπειες πολλές. Η Σκοπιά μέ τό νά καθαιρεί τόν Κ. Ρώσσελ από τό αξίωμα του «πιστού και φρόνιμου δούλου», άμφισβητεί και τήν «πνευματική τροφή» του Ρώσσελ και άκόμη άφου ό Ρώσσελ δέν ήταν ό «δούλος», αλλά είναι τό υπόλοιπον, ό Ρώσσελ ήταν ψευδοπροφήτης, τουλάχιστον έτσι τόν παρουσιάζει ή Σκοπιά. Άκόμη, άφου ό Ρώσσελ από «πιστός και φρόνιμος δούλος» έκπίπτει και στή συνέχεια γίνεται μέλος του σώματος του δούλου, πώς συμβιδάζεται αυτό μέ τήν «άλήθεια» της Σκοπιās, άφου ό Ρώσσελ έκήρυττε ψευδείς διδασκαλίες στό όνομα του Θεού; Παρ' όλα αυτά και άλλα πολλά ό σημερινός «δούλος» άναλαμβάνει τήν ευθύνη για τήν "σωτηρία" των όπαδών, όταν ό ίδιος δέν γνωρίζει ποιός είναι ώστε νά παρουσιάσει έαυτόν εις τούς «μάρτυρες».

Και γιατί όλα αυτά τά αλλοπρόσαλλα και άκατανόητα, για τόσο σημαντικά θέματα;

Τό συμπέρασμα και ή άπάντηση είναι ότι τό μόνο πού άπασχολεί τόν «δούλο» είναι ή ύποταγή των ανθρώπων στήν έξουσία του.



Ο τάφος του Καρόλου Ρώσσελ στό νεκροταφείο Rosemont United Cemetery (διακρίνεται ή επιγραφή: Πάστορ Ρώσσελ, ό Άγγελος της Λαοδικείας (Αποκάλυψις 3:14). Οί άλλοι 6 Άγγελοι, κατά τή Σκοπιά, ήταν: 1) Ο Άγιος Παύλος, (St. Paul), 2) ό Άγιος Ιωάννης (St. John), 3) ό Άρειος (Arius), 4) ό Waldo, 5) ό Wycliffe και 6) ό Λούθηρος (Luther). («Τό Τετελεμένο Μυστή-

ριον», έκδοσις Karatol, 1918, σελ. 64). Δίπλα στόν τάφο δεσπόζει τό πυραμιδοειδές μνημείο της Σκοπιās, μέ τά σύμβολα της εποχής εκείνης: Τό σταυρό, τό στέμμα και τό άκροκόρυφο της πυραμίδας. Άκόμη, διακρίνονται οί χαραγμένες επιγραφές: "Watch Tower Bible and Tract Society" και "Risen with Christ" (Άναστημένοι μέ τόν Χριστό).

ΤΟ ΣΧΙΣΜΑ

Frank Schaeffer

(Σημ. «**Διαλόγου**»: τό κείμενο πού ἀκολουθεῖ εἶναι ἓνα ἐπί μέρους κεφάλαιο ἀπό τό ὑπέροχο βιβλίο «Χορεύοντας μόνο» τοῦ Frank Schaeffer, (μετάφραση τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Ἀγγουστίνου Μύρου), ἑνός ἀνθρώπου, πού ἡ μεταστροφή του στήν Ὁρθοδοξία, «ἀποτελεῖ πράξη μεγάλης ἐσωτερικῆς πνευματικῆς δύναμης καί θάρρους». Θεωροῦμε ὅτι τά γραφόμενα γιά τό Σχίσμα ἑνός πρώην Προτεστάντη πού εἶναι γιός παγκόσμιου γνωστοῦ Προτεστάντη συγγραφέα, ἔχουν μεγάλη σημασία νά διαβαστοῦν ἀπ' ὅλους μας, μετά μάλιστα τή θεατρίνιστικη παρουσία τοῦ πάπα στή χώρα μας καί τίς χολιγουντιανές παραστάσεις στά ἀθηναϊκά γήπεδα).

Ἕνας λόγος πού τό σχίσμα καί ἡ κατάχρηση ἐξουσίας θεωρήθηκαν τόσο πολύ φοβερά ἀμαρτήματα στήν ἀρχαία Ἐκκλησία καί ἀντιμετωπίζονται καί σήμερα μέ τό ἴδιο πρῖσμα ἀπό τούς Ὁρθοδόξους πιστούς, εἶναι, ἐπειδή ὑποσκάπτουν τή συνοδικότητα τῶν ἐπισκόπων καί τήν δυνατότητά τους νά ἀσκοῦν τήν ἐξουσία, μέ τήν ὁποία ὁ Ἰάκωβος καί οἱ ἄλλοι ἐπίσκοποι περιέβαλαν τούς διαδόχους τους (Α' Κορ. 1, 10-17).

Δέν χρειάζεται μεγάλη ὀξυδέρκεια, γιά νά ἀντιληφθεῖ κάποιος ὅτι τό σχέδιο τοῦ Θεοῦ γιά τήν Ἐκκλησία του δέν περιλαμβάνει τό χάος τῶν ἀμετανόητων εἴκοσι τριῶν χιλιάδων προτεστάντικῶν Ὁμολογιῶν, τῶν ὁποίων ἡ ἀνταγωνιζόμενη ἀναρχία ἔχει ἐγείρει ἀπαιτήσεις γιά ἀπόλυτη ἀλήθεια, ἀπαιτήσεις γελοῖες στά μάτια τοῦ κόσμου. Οὔτε χρειάζεται κάποιος νά εἶναι θεολόγος ἢ νομομαθής, γιά νά ἀντιληφθεῖ ὅτι στήν διαιρεμένη Ἐκκλησία δέν μπορεῖ νά ὑπάρξει τέλεια ἐκκλησιαστική πειθαρχία. Σέ μία Ἐκκλησία διαιρεμένη, εἴτε ἀπό τό προτεστάντικο χάος εἴτε ἀπό τήν παπική δικτατορία, οἱ χριστιανοί δέν μποροῦν νά ὑπακούουν στήν κατηγορηματική διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ γιά τό πῶς θά λύσουν τίς μεταξύ τους διαφορές. Ἀπό τό ἓνα μέρος δέν ὑπάρχει κἄν Ἐκκλησία, στήν ὁποία αὐτοί μποροῦν νά ἀπευθυνθοῦν καί ἀπό τό ἄλλο μέρος ὑπάρχει μόνον ἓνας γήινος μονάρχης.

Σύμφωνα μέ τήν Ἱερά Παράδοση δέν μπορεῖ νά ὑπάρξει χριστιανική τάξη, ἐάν δέν ὑπάρχει χριστιανική ἐνότητα. Ἐκτός αὐτοῦ, ἀκόμη ὑπάρχει ἱστορικά κανονική ἱεραρχία μέ ἀδιάσπαστους καί ἐξακρι-

βώσιμους δεσμούς μέχρι τούς Ἀποστόλους. Νά γιατί ἡ συνεχιζόμενη παρουσία τῶν προτεστάντικῶν Ὁμολογιῶν ἀποτελεῖ προσβολή στους ἰσχυρισμούς τῆς ἱστορικῆς Ἐκκλησίας. Νά γιατί ἡ ἀνταρσία τοῦ Προτεστάντισμοῦ ἀποτελεῖ ἓνα μεγάλο καί τραγικό ἀμάρτημα. Καί νά γιατί ἡ πολιτικοποιημένη παπική μοναρχία ἀποτελεῖ ἓνα συνεχές ἐμπόδιο ἀνάμεσα στίς Ἐκκλησίες τῆς Ἀνατολῆς καί τῆς Δύσης, ἀνεξάρτητα ἀπό τό ἐάν ἓνας σύγκεκριμένος «πάπας» εἶναι «καλός πάπας» ἢ ὄχι.

Οἱ Προτεστάντες καί οἱ Ρωμαιοκαθολικοί ἔχουν μᾶλλον διαβάσει τήν πρώτη καί τή δεύτερη Ἐπιστολή τοῦ Πέτρου, τή δεύτερη Ἐπιστολή τοῦ Ἰωάννου καί τήν Ἐπιστολή τοῦ Ἰούδα. Κι ὅμως δέν ἔχουν ἀκούσει τίς ἐπαναλαμβανόμενες προειδοποιήσεις ἐναντίον ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι «ὑπόσχονται σ' αὐτούς ἐλευθερία, ἐνῶ οἱ ἴδιοι εἶναι δοῦλοι τῆς φθορᾶς» (Β' Πετρ. 2, 19). Οἱ προειδοποιήσεις ἐναντίον τῆς διαίρεσης, τῆς διαμάχης γιά τήν καταδυνάστευση τῶν ἄλλων καί τοῦ σχίσματος εἶναι τόσο συχνές στήν Καινή Διαθήκη, ὥστε τό κάλεσμα γιά ἐκκλησιαστική ἐνότητα, κανονικότητα καί συνοδικότητα μέ ταπείνωση, θά μπορούσε νά περιγραφεῖ σάν τό κύριο θέμα τῶν ἐπιστολῶν. Ὅμως ἀκόμη καί τώρα οἱ Προτεστάντες καί οἱ ὑποστηρικτές ἑνός δικτατορικοῦ, «ἀλάθητου» παπισμοῦ συνεχίζουν νά μήν μποροῦν νά τό διακρίνουν αὐτό.

Ὁ Προτεστάντισμός ἐγκατέλειψε τήν ἱστορική Ἐκκλησία καί τήν ἀποστολική της αὐθεντία. Γι' αὐτό ἡ λατρεία του ἔχασε τήν ἱερότητά της καί ἡ διδασκαλία του ἀποτελεῖ ἓνα χαστικό σκάνδαλο. Ἡ βαθύτερη οὐσία αὐτοῦ τοῦ κινήματος ἀποτελεῖ κάλεσμα στήν ἀναρχία ἀκριβῶς ὅπως ὁ ρωμαιοκαθολικός Παπισμός ἀποτελεῖ κάλεσμα στους κύκλους τῆς διαφθορᾶς καί τῆς ἀνταρσίας. Αὐτό τό ἀποδεικνύει χωρίς ἀμφιβολία¹ ἡ ἱστορία τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας ἀπό τό 1054.

1. «Ἡ διάκριση ἀνάμεσα σ' ἐκεῖνο πού πίστευαν μεμονωμένοι θεολόγοι καί σ' ἐκεῖνο πού πίστευε, δίδαξε καί ὁμολογοῦσε ἡ Ἐκκλησία ἢ οἱ (τοπικές) Ἐκκλησίες γινόταν ὅλο καί περισσότερο ἀμφίβολη μέ τά σχίσματα τοῦ δεκάτου τετάρτου καί δεκάτου

Ὁ Προτεσταντισμός δέν δικαιολογεῖται νά ὑπάρχει. Ἐπίσης ἡ κρυστάλλινη μαρτυρία τῆς ἱστορίας μέμφεται τῇ Δυτικῇ ἀνακάλυψη τοῦ «ἀλάθητου» πολιτικοποιημένου Παπισμοῦ. Ἡ ἐναλλακτικὴ πραγματικότητα, ἡ ἀληθινὰ ἱστορικὴ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ὑφίσταται ἀκόμη, ὅπως ὑπῆρχε πάντοτε, χωρὶς διακοπὴ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Χριστοῦ. Οἱ Προτεστάντες εἶναι ἐλεύθεροι νά γίνουν Ὁρθόδοξοι χριστιανοὶ καὶ νά ἐμβολιαστούν στὴ ρίζα καὶ στὸν κορμὸ τῆς ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας. Οἱ Ρωμαιοκαθολικοὶ εἶναι ἐλεύθεροι νά γυρίσουν στὸ πατρικὸ τους σπίτι. Στέκονται ἐμπόδια στὸν δρόμο τους μόνον ἡ εἰλικρινῆς τους πίστη γιὰ κάτι πού δέν ἄξιζε, ἡ ὑπερηφάνεια, ἡ διατήρηση τῶν δεδομένων συμφερόντων, στὰ ὁποῖα ἔχουν ἐπενδύσει ἢ ἡ ἄγνοια².

Η ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΑΥΘΕΝΤΙΑ

Ὅταν ὁ Χριστὸς εἶπε, «ἐάν δύο ἀπὸ σᾶς ἐπάνω στήν γῆ συμφωνήσουν γιὰ καθετὶ πού ζητοῦν, ὁ Πατέρας μου ὁ οὐράνιος θά τοὺς τὸ δώσει» (Ματθ. 18, 19), μιλοῦσε πολὺ εἰδικὰ πρὸς τοὺς μαθητὲς του καὶ τοὺς διαδόχους τῶν Ἀποστόλων. Αὐτὸ γίνεται φανερό ἀκόμη καὶ ἀπὸ μία πρόχειρη ἔρευνα τῆς γενικότερης διδασκαλίας, ἰδιαίτερα κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ Ἰωάνν. 20, 21-23. Ὁ

πέμπτου αἰώνα, καὶ περισσότερο ἀπ' ὅλα μέ τὴν Μεταρρύθμιση τοῦ δεκάτου ἔκτου αἰώνα...», Jaroslav Pelikan, *Reformation of Church and Dogma*, σ. 6.

2. Ὁ πολὺ γνωστὸς λουθηρανὸς θεολόγος Richard John Neuhaus, ὁ ὁποῖος μετετράφηκε στὴ Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία τὸ 1991, εἶπε ὅτι οἱ Λουθηρανοὶ τώρα εἶναι «ἀπλῶς μία ἐπιπλέον προτεσταντικὴ Ὁμολογία», ἐφ' ὅσον οἱ ἀρχικὲς μεταρρυθμίσεις, πού ἀξίωσε ὁ Λούθηρος, κατακλήθηκαν στὴν Δυτικὴ Ἐκκλησία, ἔτσι ὥστε νά μὴν ὑπάρχει πλέον λογικὴ αἰτία νά παραμένει ἔξω ἀπὸ τὴν ἱστορικὴ Ἐκκλησία. Συγκλονιστικὲς μεταστροφές παρατηροῦνται ἀκόμη καὶ στίς μέρες μας. Ὁ ἀριθμὸς τῶν πιστῶν τόσο ἀπὸ τὸν Προτεσταντισμὸ ὅσο καὶ ἀπὸ τὸν Ρωμαιοκαθολικισμό, πού προσέρχονται στὴν Ὁρθοδοξία στὴν Ἀμερικὴ καὶ σ' ὁλόκληρο τὸν κόσμο, συνεχῶς αὐξάνεται.

Παῦλος ἀναγνώρισε τὴν αὐθεντία τῶν Ἀποστόλων, ὅταν ἀνέδρασε στὰ Ἱεροσόλυμα ὑστερα ἀπὸ τὴν δραματικὴ μεταστροφή του στὸ δρόμο τῆς Δαμασκού.

Οἱ ἐπίσκοποι καὶ οἱ ἱερεῖς μπορεῖ νά συμφωνοῦν σχετικὰ μέ μία ἀπόφαση τῆς ἐκκλησιαστικῆς κανονικῆς τάξεως ἢ διδασκαλίας ἢ νά δέχονται τὴ μετάνοια, ὅταν κάποιος ἐξομολογεῖται σ' αὐτοὺς τὰ ἁμαρτήματά του. Τὸ πρότυπο τῆς ἐκκλησιαστικῆς διακυβέρνησης, πού καθιερώθηκε ἀπὸ τὸν Χριστό, δέν στηρίζεται στὴν ἀπόφαση ἐνός παντοδύναμου «πάπα», ὁ ὁποῖος ὁμιλεῖ ἀπὸ καθέδρας ἢ ἀλάθητα ἀπὸ τὴ Ρώμη ἢ τὴν Tulsa τῆς Oklahoma· οὔτε στὴν προσωπικότητα ἐνός μικροῦ εὐαγγελικοῦ πάπα, ὁ ὁποῖος προῖσταται σέ Ὁμολογία μέ ἓνα ἄνθρωπο ἢ σέ μία παρεκκλησιαστικὴ αὐτοκρατορία καὶ ὁ ὁποῖος ἐρμηνεύει τὴν «ἀλάθητη» Βίβλο του ἔξω ἀπὸ τὸ ἐκκλησιαστικὸ πλαίσιο.

Ὅπως εἶδαμε στὸν Εὐσέβιο, ἡ Ὁρθόδοξη ἐκκλησιαστικὴ αὐθεντία εἶναι συνοδική. Ὅταν «δύο ἢ τρεῖς», πού βρίσκονται στὴ θέση τῆς κανονικῆς ἀποστολικῆς αὐθεντίας, ἀποφασίζουν κάτι, αὐτὸ θά παραμείνει «δεμένο στὸν οὐρανὸ καὶ στὴ γῆ». Σέ τέτοια ζητήματα ὅ,τι ἀποφασίζουν οἱ Ἀπόστολοι καὶ οἱ διάδοχοί τους, οἱ ἐπίσκοποι τῆς Ἐκκλησίας, θά εἶναι δεσμευτικό. Αὐτὸς εἶναι ὁ τρόπος, μέ τὸν ὁποῖο οἱ ἐπτὰ μεγάλες Οἰκουμενικὲς Σύνοδοι ὑπερασπίστηκαν τὰ δόγματα τῆς Ἐκκλησίας· δόγματα τὰ ὁποῖα οἱ περισσότεροι Προτεστάντες ἀκόμη ἀποδέχονται, ἐνῶ μέ ἀφέλεια ἀπορρίπτουν τὴν αὐθεντία τῶν ἀνδρῶν, οἱ ὁποῖοι τὰ ὑπερασπίστηκαν ἐναντίον τῆς πλάνης. Αὐτὸς ἐπίσης εἶναι ὁ τρόπος, μέ τὸν ὁποῖο ἡ ἱστορικὴ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία λειτούργησε ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Χριστοῦ. «Αὐτὸ χρησιμοποιοῦντο ὡς ἀντίδοτο γιὰ τὸ σχίσμα, μήπως κάποιος ἀποσπάσει τὴν Ἐκκλησία ἀπὸ τὸν Χριστὸ καὶ τὴ συρρικνώσει στὸν ἑαυτὸ του»³.

3. St. Jerome, *Letter to Evangelius* (γύρω στὸ 415 μ. Χ.), 1357, *The Faith of the Early Fathers*, τ. 2, σ. 187.

«Ἡ χριστιανικὴ ζωὴ ἦταν μία προσωπικὴ ἐπιλογή, ἓνα ζήτημα ἀτομικῆς πρωτοβουλίας. Ὁ Χριστιανισμὸς μας ἦταν στ' ἀλήθεια ὅ,τι θέλαμε ἐμεῖς νά εἶναι, ἂν καὶ ἴσως ποτὲ δέν τὸ παραδεχθήκαμε αὐτό. Ἰσχυρίζομασταν πὼς ὅ,τι πιστεύαμε ἦταν Βιβλικό. Ὅμως συχνὰ ἴσχυε τὸ ἀντίθετο· δηλαδή ἡ Βίβλος ἔλεγε ὅ,τι ἐμεῖς θέλαμε νά πεῖ. ... Ἐάν διαφωνούσαμε μέ τὴ διδασκαλία μᾶς Ὁμολογιακῆς παράταξης ἢ μέ κάποιον πάστορα, μπορούσαμε νά ἀλλάξουμε «μαγαζὶ» πηγαίνοντας σέ μία καινούργια «Ἐκκλησία», ἔως ὅτου καταλήγαμε σ' αὐτὴν πού μᾶς ἄρεσε».

(Frank Schaeffer: Χορεύοντας μόνος, σελ. 26, μετάφραση π. Αὐγουστίνου Μύρου).

Η ΚΛΑΣΣΙΚΗ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ ΖΕΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΗΝΟΡΘΟΔΟΞΙΑ!

Ἀπάντηση σέ ἀνιστόρητους καί κακόβουλους ἐπικριτές

Λάμπρου Κ. Σκόντζου, θεολόγου - Καθηγητοῦ

Ἡ πνευματική σύγχυση στήν ἐποχή μας εἶναι πιά γεγονός. Κυρίαρχες ἰδεολογίες κατέρρευσαν καί ἄλλες καινοφανεῖς ἤρθαν στό προσκήνιο. Ἐπίσης περιθωριακές πίστεις πρωτογόνων θρησκευτικῶν ρευμάτων καί θρησκευτῶν ἄρχισαν νά γίνονται ἀποδεκτές ἀπό εὐρύτατα κοινωνικά στρώματα.

Μία ἀπό αὐτές τίς περίεργες καινοφανεῖς ἰδεολογίες εἶναι καί ἡ γνωστή πλέον "ἑλληνολατρία" ἢ ὅποια ἐκδηλώνεται ὡς δῆθεν ἐπιστροφή καί καλλιέργεια τοῦ ἀρχαιοελληνικοῦ πολιτισμοῦ μέ παράλληλη νεκρανάσταση τῆς ἀρχαιοελληνικῆς εἰδωλολατρίας ὡς ἐπιστροφή στήν ἐλληνική θρησκεία ἢ ὅποια, «δημιούργησε τόν πῖο λαμπρό πολιτισμό καί φώτισε ὁλόκληρη τήν ἀνθρωπότητα», ὅπως διαδίδουν οἱ "ἑλληνολάτρες" πιστοί της, λές καί ἐμεῖς οἱ μὴ παγανιστές δέν εἴμαστε ἕλληνες καί δέν ἀγαπᾶμε τόν ἐλληνικό πολιτισμό!

Ἡ ὁρμή διάδοσης τῆς νεοπαγανιστικῆς θρησκείας εἶναι πολύ μεγαλύτερη ἀπό ὅσο νομίζουμε. Ἄνθρωποι ὅλων τῶν ἡλικιῶν καί τάξεων ἀσπάζονται τή νεοειδωλολατρική πίστη ἢ ὅποια ἀσκεῖ ἀσφυκτική προπαγάνδα μέ πλειάδα περιοδικῶν, μέ ραδιοφωνικές καί τηλεοπτικές ἐκπομπές, βάζοντας πάντα ὡς προμετωπίδα τόν ἀρχαιοελληνικό πολιτισμό. Πρόσφατη μάλιστα δημοσιογραφική ἔρευνα φανέρωσε πῶς οἱ νεοπαγανιστές ἔχουν ἤδη συγκροτήσει τό τελετουργικό τῆς θρησκείας τους καί ζητοῦν ἐπίμονα ἀπό τό Ὑπουργεῖο Παιδείας γιά τήν επίσημη ἀναγνώρισή της. Ἐχουν μάλιστα ἐπιλέξει καί τό μέρος πού θά ἀνεγείρουν τό ναό τους, στίς παρυφές τῆς Πάρνηθος!

Βασικό χαρακτηριστικό τοῦ νεοπαγανιστικοῦ κινήματος στή χώρα μας εἶναι τό φοβερό του μένος κατά τοῦ Χριστιανισμοῦ. Γιά τούς νεοειδωλόλατρες δέν ὑπάρχει ἄλλος ἐχθρός παρά μόνο ὁ Χριστιανισμός. Διάφοροι νεοπαγανιστές γραφικοί τύποι ἐπιτίθενται μέ λύσσα κατά τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας, ἀπό τά μεσα μαζικῆς

ἐνημέρωσης, ὅτι δῆθεν ὁ Χριστιανισμός εὐθύνεται γιά τήν κατέρρευση τοῦ ἀρχαιοελληνικοῦ πολιτισμοῦ καί τήν εἴσοδο τῆς ἀνθρωπότητας στό Μεσαίωνα!

Ἡ ἱστορική ἀλήθεια εἶναι διαφορετική ἀπό τούς κακόβουλους καί πιθανότατα ὑποβολιμαίους ἰσχυρισμούς τῶν νεοπαγανιστῶν. Ὁ θαυμασμός ὅλων μας γιά τόν ἀνεπανάληπτο ἀρχαιοελληνικό πολιτισμό εἶναι δεδομένος. Ὁ Χριστιανισμός καί μάλιστα ἡ Ἐλληνορθοδοξία ὄχι μόνο δέν ἔγινε αἰτία νά καταρρεύσει αὐτός ὁ πολιτισμός, ἀλλά ἀντίθετα διασώθηκε μέσα σέ αὐτό τό νέο πνευματικό μέγεθος, ὅ,τι καλό εἶχε δημιουργήσει ὁ ἀρχαῖος κόσμος. Ἐπίσης εἶναι ἀνάγκη νά τονίσουμε γιά μιᾶ ἀκόμα φορά πῶς ἡ Ὁρθοδοξία ὡς γνήσια καί ἀνόθευτη μορφή τοῦ Χριστιανισμοῦ ὄχι μόνο δέν προέδῃ σέ "σκληρούς διωγμούς" κατά τῶν εἰδωλολατρῶν, ὅπως αὐτοί διαλαοῦν πρὸς ὅλες τίς κατευθύνσεις, ἀλλά ἀντίθετα, ἡ Ἐκκλησία μας ἔχει νά παρουσιάσει ἀτέλειωτους καταλόγους μαρτύρων-θυμάτων τῆς εἰδωλολατρικῆς μισαλλοδοξίας καί τοῦ φανατισμοῦ στά πρωτοχριστιανικά χρόνια καί ἀργότερα.

Γιά νά εἴμαστε δίκαιοι καί ἀντικειμενικοί δεβαίως ὑπῆρξαν κάποιες θιαιότητες κατά τῶν εἰδωλολατρῶν, ὄχι φυσικά ἀπό μέρος τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀλλά ἀπό τήν πολιτική ἐξουσία τῶν ἀρειανοφρόνων (κυρίως) βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων (Κωνσταντίου, Οὐάλη, κ.λπ.) καί τίς ὁρδές τῶν βαρβάρων ἀρειανῶν Γόθων. Ἄλλωστε ὁ ἀρειανισμός δέν ἦταν τίποτε ἄλλο παρά ἀποτυχημένη ἀπόπειρα νόθευσης τῆς χριστιανικῆς ἀλήθειας καί παρεκτροπῆ ἀπό τήν ἀληθινή ζωή πού διδάσκει ἡ Ὁρθοδοξία. Τή στιγμή πού οἱ βάρβαροι ἀρειανικές ὁρδές τοῦ Ἀλάριχου κατέστρεφαν τά λαμπρά μνημεῖα τῆς Ἑλλάδος, οἱ ὀρθόδοξοι μετέτρεπαν τούς ἀρχαίους ναούς σέ χριστιανικές ἐκκλησίες, ἔτσι ὥστε αὐτοί νά διατηρηθοῦν στούς αἰῶνες, ὅπως ὁ Παρθενώνας, τό Θησεῖο καί τόσα ἄλλα μνημεῖα. Ἐπίσης μέγα πλῆθος

ἔργων τέχνης (κιονόκρανα, ανάγλυφες πλάκες, κ.λ.π.) ἀντικείμενα μανίας τῶν αἰρετικῶν βαρβάρων, περιουλλέγησαν μέ σεβασμό ἀπό τούς ὀρθοδόξους καί στόλισαν τούς ναούς τους. Ἀκόμα καί σήμερα θαυμάζουμε αὐτά στίς ἐκκλησίες μας (Ἅγιος Ἐλευθέριος Ἀθηνῶν, Καπνικαρέα, Μονή Καισαριανῆς, κ.λ.π.).

Ποιά ἦταν ὅμως ἐκεῖνα τά στοιχεῖα τῆς ἀρχαιότητας πού ἀπέρριψε ἡ Ὁρθοδοξία; Ἡ ἀντικειμενική ἱστορική ἔρευνα ἀποδεικνύει πώς ἡ κατάρρευση τοῦ ἀρχαίου κόσμου δέν ὀφείλεται στήν ἐμφάνιση καί διάδοση τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὁ ὁποῖος ἄρχισε νά παρακμάζει πολύ πρὶν ἐμφανιστεῖ ἡ χριστιανική διδασκαλία, ἀλλά στὸν ἴδιο του τόν ἐαυτό, διότι ἔκτιζε ὄντως λαμπρά παλάτια πάνω σέ σαθρό ἔδαφος. Ὡς σαθρό δέ ἔδαφος νοεῖται ἡ παραθεώρηση ἀπὸ τὸν ἀρχαιοελληνικό καί ἑλληνορωμαϊκό κόσμο τοῦ παράγοντα ἀνθρώπου ὡς ὑψηλή ἀξία, ὅσο καί ἂν αὐτό ἀκούγεται περίεργα στά αὐτιά πολλῶν. Ὁ ἀρχαιοελληνικός καί ρωμαϊκός πολιτισμός δημιουργήθηκε, δυστυχῶς, γιὰ τούς λίγους κρατούντες καί εὐγενεῖς. Τά ἀγαθὰ τοῦ πολιτισμοῦ τά ἀπολάμβανε ἡ μειοψηφία τῆς πολιτικῆς οικονομικῆς καί πνευματικῆς ὀλιγαρχίας. Ἀντίθετα ἡ μεγάλη μάζα τῶν ἀνθρώπων ὄχι μόνο δέν ἀπολάμβανε τά ἀγαθὰ τοῦ πολιτισμοῦ, ἀλλά πένοταν στήν κυριολεξία σέ ὅλους τους τομεῖς.

Τό μέγιστο πρόβλημα τοῦ προχριστιανικοῦ κόσμου ἦταν ἡ δουλεία, ἡ χειρότερη μορφή καταρράκωσης τῆς ἀνθρώπινης ἀξιοπρέπειας. Στήν πολιτισμένη Ἑλλάδα δέν ὑπῆρξε ἐξαίρεση. Ἡ ἔκταση τῆς δουλείας ἦταν τόσο μεγάλη ὥστε σέ ὀρισμένες ἐποχές ὑπερέβαινε ὁ ἀριθμὸς τῶν δούλων τούς ἐλεύθερους πολίτες. Τό μεγαλύτερο δέ σκλαβοπάζαρο γινόταν στή Δῆλο, στό ἱερό τοῦ Ἀπόλλωνα! Ἡ "οὐμανιστική εὐαισθησία" τῶν φιλοσόφων καί στοχαστῶν τῆς ἀρχαιότητος ἐξαντλοῦνταν δυστυχῶς στήν ἐλίτ τῆς ἀριστοκρατίας. Ὁ Ἀριστοτέλης ὀνόμαζε τούς δούλους "ἐμπυρκα ἐργαλεῖα" καί τίς δοῦλες τίς ἐξομοίωνε μέ τά κατοικίδια ζῶα (Ἠθικά Νικ. 1161 Β, XIII καί Πολιτ. Α' Β' 8, 13)! Οἱ δοῦλοι, οἱ φτωχοὶ καί οἱ ξένοι θεωροῦνταν κατώτερα ὄντα, γεννημένοι νά υπηρετοῦν τούς ἀριστοκράτες. Οἱ γυναῖκες ἐπίσης ἐκτός ἀπὸ σκευὴ ἡδονῆς καί μέσα διαίωσης τοῦ ἀνθρώπινου εἶδους, δέν εἶχαν κανένα δι-



Ὁ ἀτελής ἀνθρωπισμός τοῦ ἑλληνικοῦ καί ρωμαϊκοῦ κόσμου διασώθηκε καί ὀλοκληρώθηκε στή διδασκαλία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καί τὴν πρακτικὴ τῆς Ἐκκλησίας.

καίωμα. Περιορισμένα δικαιώματα εἶχαν μόνο οἱ πόρνες καί μάλιστα οἱ πόρνες πολυτελείας, οἱ ἑταῖρες! Ὁ Πλάτων πρότεινε ἐπίσημα τὴ κοινοκτημοσύνη τῶν γυναικῶν (Πολιτεία, 457 D - 459 C - E, 406 A - B)! Χιλιάδες δυστυχισμένα κορίτσια ἀναγκάζονταν νά ἀσκοῦν τὴν «ἱερὴ πορνεία» στό ὄνομα τῆς ἀρχαίας θρησκείας καί οἱ ἱερεῖς νά παίζουν τὸ ρόλο τοῦ νόμιμου προαγωγῶ καί νά πλουτίζουν! Φοβερό εἶναι ἀκόμα καί νά τό θυμᾶται κάποιος τὴ φρικιαστικὴ καί βάρβαρη πράξη τῆς ἀνθρωποφαγίας ἀπὸ τίς ἐκστασιασμένες μαινάδες καί ὅλα αὐτά στό ὄνομα τῆς θρησκείας!

Ἄλλα καί οἱ ἴδιοι οἱ ἀριστοκράτες φιλόσοφοι μεταξύ τους διακατέχονταν ἀπὸ ἀφάνταστη ἀσυνέπεια. Ἄλλα δίδασκαν καί ἄλλα ἐπρατταν. Παντοειδῆ ἀνομολόγητα πάθη ἦταν μόνιμα φωλιασμένα στίς ψυχές ἀκόμα καί τῶν ἐπιφανέστερων ἀνδρῶν τῆς ἀρχαιότητος. Ἡ ὁμοφυλοφιλία, ἡ «ἱερὴ πορνεία», θεωροῦνταν «ἱεροὶ θεομοί» καί ἐπίσης ἡ φιλαργυρία, ἡ κενοδοξία, ἡ ἀρχομανία καί ἄλλα πάθη ἦταν κανόνες στήν καθημερινή τους ζωὴ. Ὁ περιορισμὸς τῆς παιδείας στοὺς ἀριστοκράτες καί πλουσίους ἄφηνε τὸν πολὺ κόσμο στήν ἀμάθεια, μέ ἀποτέλεσμα νά κυριαρχεῖ στίς πολυπληθεῖς τάξεις τῆς κοινωνίας ἡ δεισιδαιμονία, ὁ παγανισμὸς στήν χειρότερη μορφή του, ὁ φόβος καί ἡ ἀνασφάλεια. Ἔτσι βρῆκε πρόσφορο ἔδαφος καί εἰσέβαλε στά ἑλληνιστικά καί ρωμαϊκά χρόνια, πληθῶρα ἀνατολικῶν παράλογων μυστηριακῶν θρησκευτικῶν δοξασιῶν καί δρώμενων στὸν ἑλληνορωμαϊκό κόσμο μέ φοβερές συνέπειες, πού δέν εἶναι τοῦ παρόντος νά ἀναλύσουμε.

Εἶναι ιστορικά θεβαιωμένο πὼς κοινωνίες πού στεροῦνται ἀνθρωπιστικῶν ἀξιών, εἶναι καταδικασμένες νά καταρρεῦσουν. Οἱ διεφθαρμένες προχριστιανικές κοινωνίες δέ θά μπορούσαν νά ἀποτελέσουν ἐξαίρεση. Ἡ ἐσωτερική σήψη τῆς ἀρχαιοελληνικῆς κοινωνίας ὑπῆρξε ἀναμφίβολα ὡς ἡ κύρια αἰτία τῆς κατάρρευσης τοῦ ἀρχαιοελληνικοῦ ιδεώδους καί ὄχι ἡ ἐμφάνιση τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἡ ἀδυναμία τοῦ προχριστιανικοῦ κόσμου νά ὑπερβεῖ τίς ἀδυναμίες του σήμανε καί τήν παταγώδη αὐτοαναίρεσή του. Ἡ ἐμφάνιση τοῦ Χριστιανισμοῦ ὡς ὑπέρτατο πνευματικό μέγεθος ἀπλῶς ἐπιτάχυνε τήν κατάρρευση.

Αὐτά τά στοιχεῖα ἀπέριψε ἡ Ἐκκλησία καί γι' αὐτό ὑπάρχει ἐδῶ καί δύο χιλιετίες καί θά ὑπάρχει ἔσασί διότι τά στοιχεῖα πού τήν συγκροτοῦν εἶναι μόνο ὠφέλημα γιά τό ἀνθρώπινο γένος.

Ἐνῶ ὁ ἀρχαιοελληνικός πολιτισμός καλλιέργησε τόν ἐπιλεκτικό ἀριστοκρατικό ἀνθρωποκεντρισμό, ὁ Χριστιανισμός ἀντίθετα δίδαξε, εἰσήγαγε καί ἐφάρμοσε στήν ἀνθρώπινη κοινωνία τόν καθολικό, χωρίς διακρίσεις ἀνθρωπισμό, ὅπως αὐτός βιώθηκε ὄχι ἀπό κάποιον ἀνθρώπο, ἀλλά ἀπό τό Θεάνθρωπο ἰδρυτή του. Ὁ ἀτελής ἀνθρωπισμός τοῦ ἑλληνικοῦ καί ρωμαϊκοῦ κόσμου διασώθηκε καί ὀλοκληρώθηκε ἔτσι στή διδασκαλία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καί τήν πρακτική τῆς Ἐκκλησίας. Στή χριστιανική κοινωνία καταξιώθηκαν ὅλα τά ἀνθρώπινα πρόσωπα. Ὁ δοῦλος, ὁ βάρβαρος, ἡ γυναῖκα, ὁ φτωχός, ὁ ἀμαθής μαζί μέ τον ἀριστοκράτη ἀπέτελεσαν τήν νέα κοινωνία τῆς ἀγάπης (Γαλάτ. 3, 28), τήν "καινή κτίση" (Γαλάτ. 6, 15), τήν ὁποία ὁραματίζονταν πάντα ἡ ἀνθρωπότητα.

Ἡ βαθιά ἑλληνική φιλοσοφική σκέψη, ἡ ἀπαράμιλλη ἑλληνική γλῶσσα, ἡ πολιτική ὀρολογία καί ἡ δημοκρατική συλλογική πρακτική ὄχι μόνο διασώθηκαν στήν χριστιανική Ὁρθοδοξία, τή μόνη γνήσια μορφή τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἀλλά ἀφοῦ ἐμπλουτίστηκαν μέ νέα στοιχεῖα ἀπό τή θεία διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ, ἀπέτελεσαν πολῦτιμα μέσα τῆς ἐκφρασῆς της καί τῆς ὀργάνωσής της. Ἄν δέν εἶχαν αὐτά ὑιοθετηθεῖ καί διασωθεῖ μέσα στή Χριστιανική Ἐκκλησία ὁ ἀρχαιοελλη-

νικός πολιτισμός θά ἀποτελοῦσε μία μακρινή ἀνάμνηση. Ἄν οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας δέν ἐνστερνίζονταν καί διέσωζαν στά συγγράμματά τους τήν ἀρχαιοελληνική σκέψη καί οἱ ἀντιγραφεῖς μοναχοί δέν ἀσχολοῦνταν μέ τά ἔργα τῶν ἀρχαίων φιλοσόφων ὁ Πλάτων καί ὁ Ἀριστοτέλης θά μᾶς ἦταν γνωστοί μόνο ὡς πρὸς τά ὀνόματά τους καί τό θαυμαστό ἀρχαιοελληνικό πνεῦμα θά μᾶς ἦταν ἄγνωστο.

Οἱ μεγάλοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας ὑπῆρξαν ὡς πνευματικές προσωπικότητες ἐφάμιλλοι τῶν φωτισμένων ἀνδρῶν τῆς ἀρχαιότητος. Ὅλοι τους ἦταν κάτοχοι τῆς κλασσικῆς παιδείας. Καλλιέργησαν τό ἴδιο ὅπως ἐκεῖνοι τά γράμματα, τήν ποίηση, τή φιλοσοφία, τήν τέχνη, καί ὅλα τά στοιχεῖα τοῦ πολιτισμοῦ. Στά περίφημα πανεπιστήμια τοῦ Βυζαντίου διδάσκονταν ἀνελλιπῶς τά ἱερά γράμματα μαζί μέ τά ἔργα τοῦ Ὀμήρου καί ὅλων τῶν ἄλλων ἀρχαίων συγγραφέων. Κοντολογίς μπορούμε νά ποῦμε πὼς ἡ κλασσική ἀρχαιότητα ζεῖ κυριολεκτικά στήν Ἑλληνορθοδοξία.

Θεωροῦμε λοιπόν πὼς οἱ φανατικοί θιασῶτες τοῦ νεοπαγανισμοῦ ἂν δέν ἐπιτίθενται κατά τοῦ Χριστιανισμοῦ κατόπιν σχεδίου, ὅπως ἔχει γραφεῖ ἐπισταμένως, θά μπορούσαμε ἐπιεικῶς νά ποῦμε ὅτι εἶναι ἀμαθεῖς, χωρίς στοιχειώδη γνώση τῆς ιστορικῆς ἐπιστήμης. Ὑποστηρίζουν μέ πάθος ὅτι ἐπιχειροῦν νά νεκραναστήσουν τόν ἀρχαιοελληνικό πολιτισμό, ὅμως στήν οὐσία προσπαθοῦν νά νεκραναστήσουν τά ἀποβλητέα στοιχεῖα καί μάλιστα τά εὐτελέστερα αὐτῶν, ὅπως ἡ χονδροειδής καί παράλογη εἰδωλολατρία.

Ἄπαντᾶμε σ' αὐτούς τοὺς ψευτορωμαντικούς πὼς τά κλασσικά καί χρήσιμα στοιχεῖα τοῦ ἀρχαιοελληνικοῦ πολιτισμοῦ δέν ἔσθησαν ποτέ, γιά νά νεκραναστηθοῦν, ἀλλά ὑπάρχουν βελτιωμένα μέσα στήν Ἑλληνορθοδοξία, ταγμένα στήν ὑπηρεσία τοῦ ἀνθρώπου καί τοῦ παγκόσμιου πολιτισμοῦ. Ὅποιαδήποτε ἀπόπειρα αὐτονόμησης τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἀπό τόν Χριστιανισμό εἶναι ἐθνικά ὑποπτη καί πολιτισμικά ἐπιζήμια. Ἡ καθέρωση τοῦ ἀρχαιοελληνικοῦ παγανισμοῦ ὡς ... ἐθνικῆς θρησκείας τῶν Ἑλλήνων (κατ' ἀρχήν) προκαλεῖ μόνο γέλια...

ΘΕΟΙ ΜΙΑΣ ΕΘΝΟΤΗΤΟΣ;

Εδμόνδου Βαλμᾶ

Δημοσιεύσεις σέ διάφορα νεοειδωλολατρικά έντυπα πληροφοροῦν γιά τήν θρησκεία τῶν προγόνων μας, δηλ. τοῦ Δωδεκαθέου καί ἡμιθέων, ὅτι ἀποτελεῖ ἀπαύγασμα συλήψεως Ἑλληνικῆς σκέψεως καί ἐλευθερίας! Ἐπομένως κάθε κοσμοπολιτική θρησκεία (ὅπως ὁ Χριστιανισμός) ἀποτελεῖ ξένο σῶμα στόν Ἑλληνισμό, πού ἐπιβλήθηκε διά τῆς βίας καί μάλιστα μέ ἓνα Θεόν ἐξωκοσμικό, δυνάστη, ἀπαιτητικό καί μοχθηρό. Ἐπίσης ἀποφαίνονται ὅτι «Πολυθεϊσμός εἶναι τό σύστημα κατά τό ὅποιο, μεταξύ ἀνθρώπων καί Θεῶν ὑπάρχει διαφορά ἐπιπέδου, ἀλλά δέν ὑπάρχει ριζική διαφορά ὡς πρός τήν φύσιν των»! Καί σέ ἄλλο σημεῖο δημοσιεύματός τους ὑπάρχει ἡ παραίνεση-πρόσκληση: «Πρέπει νά ἀποκτήσης τό θάρρος νά ἐπανοικοδομήσης τās ιδέας σου ἐπί τῶν ὀρθῶν ιδεολογικῶν βάσεων. Πρέπει νά ἔλθης καί σὺ στόν διαυγῆ πνευματικό χῶρο τῆς πατρογονικῆς θρησκείας».

Ἀποτελοῦσε μπορεῖ νά πεῖ κανεῖς ἡ πρώην Ἑθνική θρησκεία τῶν προγόνων μας, μία ἀνάγκη θεοσέβειας σέ ἠθικές ἀξίες πού ὅμως τήν ἐστήριζαν σέ πλασματικά ἀνθρωπομορφικά «πρόσωπα» (μυθικῶν θεῶν) ἢ (ἔχοντας κάποια μνήμη προκατακλυσμαίων πολιτισμῶν), θεοποίησαν πρόσωπα καί τεχνικές δυνατότητες τῶν ἀνθρώπων ἐκεῖνων τῶν ἐποχῶν. Γι' αὐτές τίς θεότητες, ἔτσι ὅπως ἀναφέρονται ἀπό τόν Ἡσίοδον καί τόν Ὅμηρον, ὑπῆρχε σύγχυση τοῦ καλοῦ κ' ἀγαθοῦ καί τοῦ κακοῦ, ἔτσι ὥστε οἱ θεότητες αὐτές νά καθίστανται πολύ ἀντιφατικές, διότι ἄν καί πρέσβευαν ἀρετές, ὅμως θρίσκονταν μακριά ἀπό τήν ἀλήθεια καί τίς ἀρετές τῆς ἐλευθερίας, τῆς δικαιοσύνης καί τῆς εἰρήνης. Παρουσίαζαν δέ ἓνα πάνθεον ὑποταγμένο στήν φύση καί τήν εἰμαρμένη.

Τό πάνθεον λοιπόν τοῦ ἀρχαίου παγανισμοῦ

δέν ἦταν ικανό νά ὀδηγήσει σέ ἀρετές καί ἠθική ἀνάταση τοῦς ἀνθρώπους. Ἱστορικῶς ἀναφέρονται περιστατικά πτώσεως τῶν ἠθικῶν ἀξιῶν καί ἀφάνταστη ἔκλυση ἠθῶν. Ἀσωτεία ἐπικρατοῦσε σέ ὅλες τίς κοινωνικές τάξεις. Μυθῶδεις πολιτέλειες προβάλλονταν καί ἀπερίγραπτων δαπανῶν πλούσια γεύματα ὀργανώνονταν καί ἔμετοι προκαλοῦνταν γιά τήν διευκόλυνση λήψεως νέων φαγητῶν. Ὁ δέ περιώνυμος Λούκουλος ἔτρεφε τά ψάρια του μέ σκοτωμένους δούλους πού τοῦς ἐπάχαινε γι' αὐτό τό σκοπό. Κάθε ντροπή εἶχε ἐκλείψει καί οἱ νόμοι κατεπατοῦντο ἀπό ὅλους καί ἰδίως ἀπό τοῦς ἀριστοκράτες. Ὁ Νέρων δέν δίστασε νά νυμφευθεῖ δημόσια νεαρόν καί στό Κολοσσαῖο καί ἀλλοῦ θυσιάζονταν σέ μονομαχίες καί θηριομαχίες δούλοι καί ἀργότερα Χριστιανοί. Ἡ δέ θεοποίηση ἦταν σύνθετος φαινόμενο καί γιά κατωτάτης ἠθικῆς ὑπόστασης αὐτοκράτορες.

Ἡ παρουσία τοῦ Χριστιανισμοῦ στόν κόσμο «ταρακούνησε» τά λιμνάζοντα ὕδατα τῆς παλαιᾶς Ἑθνικῆς θρησκείας τῶν Ἑλλήνων καί τῶν Ρωμαίων.

Ἔτσι ἐτέθησαν στό περιθώριο παλαιές Ὀρφικές δοξασίες ὅπως τῆς μετεμψύχωσης, τῆς ἐποπτείας τῶν θεῶν ἐπί τῶν ἀνθρώπων, τοῦ Ἀσκληπιοῦ καί τῆς Ἐκάτης ὡς βοηθῶν τοῦ ἀνθρώπου γιά τήν ἀνέληξη αὐτοῦ κ.λ.π., ὅπως ἐπίσης διδασκαλίες τοῦ Πυθαγόρου γιά τίς μετεμψυχώσεις καί τῶν μετέπειτα δοξασιῶν γιά τήν ὀδήγηση ὑπό τοῦ Χάροντος στήν Ἀχερουσία λίμνη καί ἄλλα πολλά παγανιστικά.

Ἐπομένως ἡ ἐπιλογή εἶναι μεταξύ ΜΥΘΟΥ καί ΔΟΓΜΑΤΟΣ δηλ. μεταξύ Μυθικῶν θεῶν ἢ Χριστιανικῆς ἀλήθειας.

Δέν νοεῖται Θεός ἀληθινός ἐκεῖνος πού προβάλλεται ὡς Θεός μιᾶς μόνον Ἑθνότητος!

ΕΙΔΗΣΕΙΣ - ΣΧΟΛΙΑ

Η ΠΑΡΑΦΩΝΙΑ

Τό 1978 πού ἦλθε ὁ ἀείμνηστος Πατριάρχης Δημήτριος στήν Ἀθήνα συνέδη τό ἐξῆς χαρακτηριστικό στιγμιότυπο, τό ὁποῖο διηγήθηκε σέ συνεργάτρια τῆς Π.Ε.Γ., γνωστός μας ιερέας «Βρισκόμουνα», εἶπε ὁ ιερέας - «στό ἱερό τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ Ἀθηνῶν. Ὁ π. Ἀντώνιος Ἀλεβιζόπουλος ἦλθε στό ἱερό νά χαιρετήσῃ τόν Πατριάρχη πού ἐκεῖνη τή στιγμή καθόταν. Ὅταν ἔσκυψε νά φιλήσῃ τό χέρι του, ὁ Δημήτριος σηκώθηκε ὀρθίος καί τοῦ εἶπε: «Ἐγώ νά σκύψω νά φιλήσω τό χέρι Σας. Ἐγώ μπορεῖ νά μή σώσω καμμία ψυχή, ἐσεῖς ὅμως σώζετε πολλούς».

Θά μπορούσαμε νά παραθέσουμε ἑκατοντάδες τέτοιες δηλώσεις ἀπό Πατριάρχες, Μητροπολίτες, ιερεῖς, διακεκριμένους πολίτες διεθνούς ἀκτινοβολίας ἀπό τήν Ἑλλάδα καί τό ἐξωτερικό, πού ὀμιλοῦν γιά τήν προσωπικότητα τοῦ «ἀκαταπόνητου ποιμένα» μακαριστοῦ π. Ἀντωνίου καί τό σωτήριο ἔργο του.

Ὁ Ρώσος Καθηγητής Alexander Dvorkin συμπυκνώνει χαρακτηριστικά ὅλους ὅσους ἀναφέρονται στά χαρίσματα τοῦ φλογεροῦ ἀγωνιστοῦ καί τό ἐπωφελές ἔργον του. «Ὅταν ἦμουν στήν Ἑλλάδα - γράφει σέ ἐπιστολή του ὁ κ. καθηγητής μετά τήν κοίμηση τοῦ πατρός - εἶδα πόσο πολύ ἐτιμᾶτο καί ἐθανυμάζετο στή χώρα του. Μέσα ἀπό τή δουλειά του, ἀπό τά γραφόμενά του, ἀπό τά ραδιοφωνικά καί τηλεοπτικά προγράμματά του, ἦταν γνωστός ἀπό ὅλους καί εἶχε βοηθήσει χιλιάδες ἀνθρώπων, βρῖσκοντάς τους μέσα στό σκοτάδι τῆς αὐταπάτης καί φέροντάς τους πίσω στό Χριστό. Ἀκαδημαϊκοί καί μαθητές, πολιτικοί καί ἀνθρώποι ταπεινῶν ἐπαγγελμάτων, καλλιτέχνες καί ἀγρότες, νέοι καί γέροι, κλῆρος καί λαός, ὅλοι ἔρχονταν σ' αὐτόν, ὅλοι εἶχαν τήν ἀνάγκη ἀπό τή βοήθειά του, τή συμβουλή του. Ἦταν ἕνας λαμπρός ποιμένας καί ἐνδιαφερόταν γιά τίς ψυχές ἑκατοντάδων ἀνθρώπων. Καί μέ ὅλες του τίς δραστηριότητες καί τή ζωή του, παρέμεινε ὁ δικός μας ιερέας, **παράδειγμα πρὸς μί-**

μηση, ἔτοιμος νά ἐγκαταλείψῃ τά πάντα, προκειμένου νά σώσῃ ἕνα χαμένο πρόβατο».

Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν, κ. Χριστόδουλος, Μητροπολίτης τότε Δημητριάδος, σέ ἐπιστολή του στήν ἀείμνηστη πρεσβυτέρα τοῦ π. Ἀντωνίου, ἔγραφε μεταξύ ἄλλων: «Ἡ πρὸς Κύριον ἐκδημία τοῦ φιλάτου συζύγου σας καί ἀγαπητοῦ μας ἀδελφοῦ ἐν Χριστῷ ἀειμνήστου π. Ἀντωνίου Ἀλεβιζοπούλου ὑπῆρξε βαρῦ πλῆγμα διά τήν στρατευομένην ἐπί γῆς Ἐκκλησίαν μας, ἡ ὁποία εἶχεν εὐρεῖ εἰς τό πρόσωπόν του τόν ἀδιαφιλονίκητον πρωταγωνιστήν τοῦ ἀγῶνος ἀντιμετωπίσεως τῶν ποικίλων ἐχθρῶν τῆς Ἐκκλησίας».

Μοναδική, - ναί, μοναδική - ἐξαίρεση ἀποτελοῦν οἱ δηλώσεις τοῦ ιερέα π. Φιλοθέου Φάρου στό περιοδικό «Μετρό». Γράφει ὁ συντάκτης τοῦ ἄρθρου μεταξύ ἄλλων: «Τοῦ περιοδικοῦ Διάλογος», λέει ὁ πατέρας Φιλόθεος Φάρος πού ... ἐκπλήσσει μέ το λόγο του, ἠγγεῖτο ὁ πατέρας Ἀλεβιζόπουλος, σαλεμένος ἀνθρώπος μέ ἔμμονες ιδέες καταδίωξης. Παντοῦ ἀνακάλυπτε μαῦρες δυνάμεις. Αὐτοί οἱ ἀνθρώποι καί αὐτό τό κλίμα ἐξυπηρετεῖ ὅλες τίς ἐξουσίες».

Τί νά πεῖ κανεῖς τώρα γι' αὐτές τίς δηλώσεις ποιμένα τῆς Ἐκκλησίας πού μόνος αὐτός δέν κατάλαβε, ὅτι τό πρόβλημα τῶν αἰρέσεων καί τῆς παραθρησκείας ἀποτελεῖ τό πῶς σημαντικό ποιμαντικό πρόβλημα τῆς Ἐκκλησίας μας. Πρόκειται γιά ἕνα καθ' αὐτό ὄντολογικό ζήτημα καί ὄχι μόνον πρόγραμμα ἀντιμετώπισης ἐχθρῶν τῆς Ὁρθόδοξης Πίστεώς μας. Ἐκφράζουμε ὄχι μόνον τήν πικρία μας, ἀλλά καί τήν ἀγανάκτησή μας γι' αὐτές τίς δηλώσεις, οἱ ὁποῖες ἀποτελοῦν πῶς πλάτη βολή ἐναντίον τοῦ ἔργου τῆς Π.Ε.Γ. καί τοῦ Διορθοδόξου Συνδέσμου Πρωτοβουλιῶν Γονέων.

Ἡ δήλωση αὐτή τοῦ π. Φιλοθέου Φάρου τίθεται κάτω ἀπό τήν παράγραφο τοῦ συντάκτου τοῦ ἄρθρου πού λέγει: «Καταδικάζονται συλλήβδην οἱ ἄλλες θρησκευτικές δοξασιές, ὁ διαλογισμός καί ἡ γιόγκα, τά κέντρα ψυχικῆς ὑγιεινῆς,

οί πολεμικές τέχνες, ή όμοιοπαθητική, ό βελονισμός (όλιστική ιατρική) κ.λ.π.». «Όπερ ἔδει δεῖξαι», θά λέγαμε γιά τόν π. Φιλόθεο Φάρο, ὅπως ἔλεγαν οἱ μαθηματικοί, παλαιότερα, μετά τήν ἀπόδειξη θεωρημάτων τῆς Γεωμετρίας.

ΣΥΝΟΔΟΙΠΟΡΙΑ

Μέ τόν π. Φιλόθεο Φάρο εἶχαμε ἀσχοληθεῖ καί στό παρελθόν καί συγκεκριμένα στό τεῦχος 13 τοῦ «Διαλόγου» τοῦ 1998, μέ ἀφορμή τήν ἔκδοση βιβλίου του καί τήν ὁμολογία του σέ ραδιοφωνική συζήτηση στήν ἐκπομπή τοῦ π. Κωνσταντίνου Στρατηγοπούλου. Ἐγραψε καί εἶπε ὁ π. Φιλόθεος ὅτι διαλογισμός καί προσευχή εἶναι τό ἴδιο πράγμα. Καί γράψαμε τότε στό σχόλιό μας ὅτι: «ὅσοι ἐπαινοῦν ἢ παραδέχονται ἐκδηλώσεις τῆς ἀσιατικῆς πνευματικότητας συντελοῦν - ἀθελήτως ἢ ὄχι - στήν εὐόδωση τοῦ καταστροφικοῦ ἔργου τῶν αἱρέσεων στή χώρα μας. Εἶναι οἱ ἠθικοί αὐτουργοί στήν παγίδευση ἀνύποπτων ἀνθρώπων ἀπό ὀργανώσεις ἀντίθετες καί ἀσυμβίβαστες μέ τήν ὀρθόδοξη πίστη».

Μέ τήν ἀπαράδεκτη καί περιέργη δήλωσή του στό περιοδικό «Μετρό» ὁ π. Φιλόθεος Φάρος συμπορεύτηκε λεκτικά, δυστυχῶς, μέ τίς νεοφανεῖς ὀλοκληρωτικές αἱρέσεις καί τίς ὀμάδες τῆς παραθρησκείας πού πολέμησαν τόν π. Ἄντωνιο, τόν συκοφάντησαν καί τόν ἐμίσησαν, γιάτί στάθηκε ἐμπόδιο στά σχέδιά τους νά ἐξουδετερώσουν τήν ἄμυνα τῆς Ἐκκλησίας καί νά ἐμποδίσουν ν' ἀκουστεῖ ἡ φωνή της στή χώρα μας.

Ναί ὁ π. Ἄντωνιος μισήθηκε ἀπό τίς αἱρέσεις. «Μισήθηκε ἀπ' ὄλους ἐκείνους πού ἐνσυνείδητα διάλεξαν τήν πλευρά τοῦ σκότους, ἀπ' ὄλους ἐκείνους πού ἐνσυνείδητα διάλεξαν νά ἐναντιωθοῦν στό Θεό».

Θά θυμίσουμε στόν π. Φ. Φάρο ὅτι παρόμοιο λεξιλόγιο χρησιμοποίησε ὁ ἀποβιώσας δημοσιογράφος Βασίλης Ραφαηλίδης ὁ ὁποῖος σέ δημοσίευσμά του ἀπεκάλεσε τόν αἰμίμηστο πατέρα Ἄντωνιο ψυχοπαθῆ («Ναζισμός μέ ἄλλο πρόσωπο», σελ. 241-274). Γράφει στό κεφάλαιο αὐτό ὁ π. Ἄντωνιος, ὅτι ὁ κ. Ραφαηλίδης, ἐπαφίεται στήν χριστιανική μας ἀνεκτικότητα καί μεγαλοθυμία, ὅταν ἀναφέρει ἰσχυρισμούς «γεγονότων ἀναληθῶν».

Λάσπη καί συκοφαντίες ἐξαπέλυσε ἐναντίον τοῦ π. Ἀλεξίσοπούλου ἡ Σαηεντόλοτς, ὁ Τάκης Ἀλεξίου καί ἄλλοι πολλοί πού κινοῦνται στούς χώρους τῶν νέων κοσμοθεωριακῶν κινήσεων ἢ συνηγοροῦν ὑπέρ αὐτῶν ὅπως ὁ κ. Κουναλάκης καί ἄλλοι. Καί εἶναι μᾶλλον αὐτονόητο νά συμπεριφέρονται ἔτσι οἱ πάσης φύσεως ὀμάδες καί νά ἀποκαλοῦν «θρησκευτικό φανατισμό» τό ποιμαντικό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας πού ξεσκεπάζει τό ἀληθινό πρόσωπο τῶν ὀμάδων αὐτῶν καί προειδοποιεῖ ὅτι αὐτές εἶναι ἀσυμβίβαστες πρός τήν Ὄρθόδοξη πίστη.

Όταν ὁμως ὀρθόδοξοι κληρικοί κάνουν τέτοιου εἶδους δηλώσεις ἢ συμμετέχουν σέ ἐκδηλώσεις καί σεμινάρια τῶν ὀμάδων, ὅπως ἔκανε ὀρθόδοξος καθηγητής θεολογίας ἡ ἀκολουθοῦν τήν «Βασούλα» καί παρευρίσκονται στίς ὀμίλιες της κ.λ.π., τότε βάλλεται πιασώπλινά τό ἔργο

Τό τελευταῖο κείμενο τοῦ μακαριστοῦ π. Ἄντωνίου δύο ἡμέρες πρίν τήν κοίμησή του:

«Τό νά θελήσει ἕνας ποιμένας νά ἀφαιρέσει ἀπό ὀποιοδήποτε τό στοιχεῖο τῆς ἐλπίδος καί νά τόν διαγράψει ἀπό τό βιβλίο τῆς Ζωῆς εἶναι τό μεγαλύτερο ἔγκλημα πού θά μπορούσε νά διαπράξει ἐναντίον ἑνός ἀδελφοῦ.

Γι' αὐτό καί ὁ ποιμένας ἔχει καθῆκον νά συμπαρασταθεῖ σέ ὀποιοδήποτε τοῦ τό ζητήσει καί ἔχει ἀνάγκη τῆς πνευματικῆς του προσφορᾶς.

Συνεπῶς ἡ ἀπολογητική τῆς Ἐκκλησίας μας, καθίσταται ἀναγκαῖα σέ κάθε περίπτωση, ἀνεξάρτητα ἀπό τή βούληση τοῦ καθενός καί βέβαια μέ διάκριση καί σεβασμό στήν προσωπική ἐλευθερία καί στήν τελική ἐπιλογή του.

Ἐδῶ ἔχουμε νά κάνουμε μέ ἕνα πολύ λεπτό ποιμαντικό πρόβλημα τό ὀποῖο κατ' οὐδένα τρόπο πρέπει νά παρακαμφθεῖ».

Τό κείμενο αὐτό ἀποτελεῖ συμπύκνωση καί συγκεφαλαίωση τῆς διδαχῆς καί ὀρθοπραξίας μιᾶς ὀλόκληρης ζωῆς.

τῶν φορέων τῆς Ἐκκλησίας, πού ἔχουν λάβει τήν εἰδική ἐντολή της νά δοθεῖ ἀπάντηση στόν ἀδίστακτο ὀλοκληρωτισμό καί ἡ ζημία εἶναι μεγάλη. Πρόκειται γιά φραστική συνοδοιπορία ἀνθρώπων τῆς Ἐκκλησίας μέ τίς αἰρέσεις. Τέτοιες ἀναφορές καί πράξεις ὀρθοδόξων ἱερωμένων «ἀδρανοποιοῦν τά πνευματικά ἀντισώματα πού ἔχει ὁ ἀπλός λαός» καί προετοιμάζουν τό δρόμο σέ ἔνταξη ἀτόμων σέ ὁμάδες πού χρησιμοποιοῦν διαδικασία πρακτικῶν ἔνταξης πού ξένοι ἐρευνητές τήν ὀνομάζουν ἐξαναγκασμό πίστεως ἢ ἀναμόρφωση σκέψης ἢ διανοητικό χειρισμό.

**Μία ἀκόμη δήλωση γιά τόν
μακαριστό π. Ἀντόνιο**

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Μαρωονίας καί Κομοτηνῆς κ. Δαμασκηνός ἀπέστειλε στόν κ. Τάκι Ἀλεξίου, μέ ἡμερομηνία 22.3.1996 ἐπιστολή, τῆς ὁποίας δημοσιεύουμε τά κυριότερα ἀποσπάσματα:

«... 3. Ἡ ἐν συνεχείᾳ ὅμως ἀπό 14-3-1996 ἐπιστολή σας καί αἱ σχετικαί δηλώσεις καί σχόλια σας διά τῶν μέσων μαζικῆς ἐπικοινωνίας κατέδειξαν ὅτι παρενόησατε τήν ἐναντί σας συγκαταδατικὴν καί μεγάλθυμον συμπεριφορὰν μας καί ἐπιχειρεῖτε νά ἀξιοποιήσετε ταύτην ἀπαράδεκτως ὑπέρ τῶν ἀποψεῶν σας καί τῶν σκοπῶν οὓς ὑπηρετεῖτε, μή διαστάζοντες νά ἐρμηνεύετε αὐθαρέτως τό σαφές περιεχόμενον τῶν κειμένων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, νά καθυδρίζετε τήν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος καί τοὺς ἀξίους αὐτῆς ἐπιτελεῖς καί νά προπαγανδίζετε πρός ἡμᾶς τὰς ἰδέας σας ἀφορώσας εἰς θρησκευτικά ἀλλά καί ἐθνικά θέματα, ἢ εἰς τὰ ὁποῖα ἀναφορὰ ἐπιβάλλεται εἰς πάντα ἐντιμον καί ἔμφρονα πολίτην νά γίνεται μετά μεγάλης προσοχῆς καί πολλῆς περισκέψεως. Εἰς τό σημεῖον τοῦτο ἐπιθυμοῦμεν νά διευκρινήσωμεν ὅτι **περιβάλλομεν μετ' ἐξαιρέτου ἐκτιμῆσεως καί ἀπολύτου ἐμπιστοσύνης τόν πρωτοπρεσβύτερον π. Ἀντώνιον Ἀλεξιάδου, Γραμματέα τῆς Συνοδικῆς ἐπὶ τῶν Αἰρέσεων Ἐπιτροπῆς, ἧς κατὰ τό τρέχον ἔτος προεδρεύομεν, θεωροῦντες ὅτι οὗτος ἐπιτελεῖ εὐόρκως καί μετά ζήλου τὰ ἀνατεθέντα εἰς αὐτόν καθήκοντα, ἐνεργῶν συμφώνως πρός τὰς ἀποφάσεις καί ὑποδείξεις τῆς Ἁγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου καί συνεπῶς πᾶσα κατ' αὐτοῦ ἐπίθεσις συνιστᾷ ἐπίθεσιν κατὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καί συμπάσης τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Τοῦτ' αὐτό ἰσχύει καί διά τοὺς ἀξίους συνεργάτας αὐτοῦ...».**

«ΟΥΔΕΝ ΚΑΚΟΝ ΑΜΙΓΕΣ ΚΑΛΟΥ»

Στό προηγούμενο τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ μας δημοσιεύσαμε ἐπιστολή ἀναγνώστου μας πού ἔλεγε καί ἀπεδείκνυε ὅτι ἡ «ἔλευση» τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας στή χώρα μας συνετέλεσε στό νά γραφοῦν καί νά λεχθοῦν πράγματα πού ὁ Παπισμός θά ἤθελε καί θά εὐχόταν νά εἶχαν ἐντελῶς λησμονηθεῖ. Καί κατέληγε ὁ ἐπιστολογράφος μας μέ τήν παροιμία ὅτι «ἀπό τό πικρό βγῆκε γλυκό».

Πράγματι ἔτσι ἀκριβῶς ἔγινε. Εἶχαν δίκιο λοιπόν οἱ ἀρχαῖοι μας πρόγονοι πού ἔλεγαν τό ρητό: «οὐδέν κακόν ἀμιγές καλοῦ».

Οἱ Νεοέλληνες εἶχαν τήν εὐκαιρία νά ἐπισημάνουν, μέ τή «φιέστα» τοῦ Ὀλυμπιακοῦ σταδίου, αὐτό πού ὁ ἄριστος ἐρευνητής τῶν θρησκευτικῶν ὀμολογιῶν τῆς ἐκκοσμίκευσης Frank Schaeffer στό βιβλίον του «Χορεύοντας μόνος» ἔχει ἐκθέσει μετά ἀπό μακροχρόνια ἔρευνα. Γράφει ὁ θαυμάσιος αὐτός ἐρευνητής τοῦ Δυτικοῦ πολιτισμοῦ τά ἑξῆς: «Σάν ἄλλοι ρακοσυλλέκτες πού ἀνακατεύουν τά ἀπορρίματα σ' ἓνα σκουπιδότοπο οἱ Προτεστάντες καί πολλοί ἀπό τοὺς σημερινούς Ρωμαιοκαθολικούς, κρατοῦν «ψυχία» ἀπό τήν ἀρχαία πίστη, ἀλλά αὐτά εἶναι τόσο λίγα γιά νά μποροῦν νά τοὺς χορτάσουν (σελ. 36) ... Ἔχουμε δεῖ νά μπαίνουν στή θέση τῶν ἀρχαίων λειτουργιῶν τῆς Ἐκκλησίας ἓνα πλῆθος ἀπό αὐτοσχέδια, ἄσχετα ὑποκειμενικά θεάματα. Αὐτά ἐκτείνονται σέ μία κλίμακα πού ξεκινᾷ ἀπό τήν κωμωδία καί φθάνει στή διασκεδαστικὴ παράσταση, στή μαζικὴ ὑστερία, στήν τρέχουσα μόδα, στό ἐγωκεντρικὸ κήρυγμα, στήν ἐλαφρότητα, στή λατρευτικὴ ἔκσταση καί στήν ὑπερενθουσιώδη λαϊκὴ κουλτούρα» (σελ. 38).

Ὅλα αὐτά τά εἶδαν οἱ Ἕλληνες νά διαδραματίζονται στή «φιέστα» τοῦ Σταδίου.

Πέραν ὅμως ἀπο τῆ «διασκεδαστικῆ» αὐτῆ πλευρᾶ τῆς ὑποθέσεως καί ἀπό τὰ νούμερα τῶν Ἐπιθεωρήσεων μέ τόν ὑπέργηρο ποντίφηκα νά «περπατάει» ὑποστηριζόμενος κ.λπ., οἱ Ἕλληνες εἶχαν τήν εὐκαιρία νά ξαναθυμηθοῦν δυσάρεστα μὲν πράγματα ἀλλά πολὺ διδακτικά σχετικά μέ τίς πραγματικὲς προθέσεις τοῦ πάπα καί τῆς παπικῆς ἐκκλησίας.

Ὁ διακεκριμένος συγγραφέας Π. Μ. Σωτήρης

στό θαυμάσιο βιβλίο του: «Ἡ γιαγιά μου ἡ ἄλωση» καί στό κεφάλαιο: «Ἡ ἐσχάτη πολιορκία» πού περιγράφει τίς τελευταίες «μεγάλες ὥρες» τῆς Βασιλεύουσας, γράφει τά ἐξῆς ἄξια πολλῆς προσοχῆς: «Ὁ αὐτοκράτορας Κωνσταντῖνος ἔδλεπε τήν προκλητική καταπάτηση τῶν συμφωνιῶν (ἀπό τόν Μωάμεθ) καί τόν κίνδυνο πού ἔκρυβε, ἀλλά ἦταν ἀνήμερος νά ἀντιδράσει δυναμικά. Ἡ αὐτοκρατορία γονατισμένη καί λεηλατημένη ἀπό τόν καιρό τῶν Σταυροφόρων, δέν μπόρεσε νά συνέλθῃ καί νά ξαναβρῆ τόν παλιό της ἑαυτό. Ἡ μεγάλη αὐτή καταστροφή τῆς Ὁρθόδοξης Ρωμανίας θά εἶναι γιά πάντα ἡ ἀσυγχώρητη ἐνοχή, πού ἐκφράζει ὅλη τήν ἀπαίσια, τήν δαμονική ἀχαριστία τῆς Δύσης ἀπέναντι στήν Ἀνατολή. Θά εἶναι τό μαῦρο στίγμα, πού δέν θά σβῆσῃ ποτέ ἀπό τίς σελίδες τῆς ἱστορίας». Καί συνεχίζει παρακάτω ὁ ἐξαιρετος συγγραφέας, ὅτι μετά τά μεγάλα χτυπήματα «ἡ Ρωμιόσυνη ἦταν ἀνίσχυρη νά ἀντισταθῆ στά φανερά χτυπήματα τοῦ Σουλτάνου καί τό μόνο πού ἔμεινε στόν Κωνσταντῖνο ἦταν νά στείλῃ μηνύματα γιά βοήθεια, πότε στόν πάπα, πότε στή Βενετία καί πότε στή Γένοβα, πού κρατοῦσε σάν φέουδὸ της τήν περιοχὴ τοῦ Γαλατᾶ. Καί γιά νά τοῦ στείλουν στρατό καί στόλο οἱ βάρβαροι τῆς Εὐρώπης, ἀναγκάζουν τόν βασιλέα Κωνσταντῖνο νά δεχθῆ τόν ἐξευτελισμό καί τήν βλασφημία τῆς ὑποταγῆς του στόν δαμονοκίνητο πάπα.

- Πρῶτα θά φιλήσετε τήν παντόφλα μου καί θά προσκυνήσετε τόν θρόνο μου καί ὕστερα θά σᾶς δώσω τήν βοήθεια, πού ζητᾶτε, ἀπάντησε ὁ πάπας μέ ὅλη του τήν ἔπαρση».

Καί ἡ βοήθεια πού ἔστειλε ὁ πάπας (μετά τήν ἀποδοχὴ τῶν ὄρων του) ἦταν δυό - τρεῖς γαλλέρες μέ τή σημαία τοῦ πάπα στό κατάρτι καί μερικὲς ἑκατοντάδες στρατιῶτες μισθοφόρους καί ἀπό κεῖ καί πέρα ἀδιαφόρησε.

Ἡ Πόλι ἔπεσε καί ὁ Μωάμεθ διέταξε νά ἀσβεστάσουν τοὺς τοίχους τῆς Ἀγιά Σοφιάς καί νά σβῆσουν τά λαμπρὰ ψηφιδωτὰ καί τά ἐξάισια μωσαϊκά. Ὁ μέγας ναός μετά τήν ὀργιαστικὴ πλιατσικολογία του ἀπὸ τοὺς γενίτσαρους καί τίς σφαγὲς τῶν πιστῶν καί κληρικῶν πού κατέφυγαν ἐκεῖ γιά νά σωθοῦν, μετατράπηκε σέ μουσουλμανικὸ τζαμί, μέ τέσσερις μεγάλους μιναρέδες ἀπ' ὅπου ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνες ἔψελναν οἱ χοτζάδες καί οἱ ἱμάμηδες τίς προσευχὲς τοῦ Ἰσλάμ. Τό τί ἔγινε στή Βα-

σιλεύουσα καί τήν Ἀγιά Σοφία μετά τήν ἄλωση περιγράφεται πολὺ παραστατικά καί δραματικά στό βιβλίο τοῦ κ. Σωτήρχου πού ἀναφέραμε. Θά παραθέσουμε ἀκόμη μία παράγραφο ἀπὸ τό ἐξαιρετο αὐτό βιβλίο πού μᾶς συγκλόνισε κυριολεκτικά. «Ἡ βλασφημία (γράφει ὁ κ. Σωτήρχος γιά τή βεδήλωση τῆς Ἀγιά Σοφιάς) ὀλοκληρώθηκε, ὅταν οἱ Ἀσιάτες ρίξανε τό μεγάλο σταυρὸ ἀπὸ τόν τροῦλο. Ὁ κρότος πού ἀκούστηκε δυνατός, μέ τό πέσιμο τοῦ σταυροῦ ἔκανε ὅλη τήν Εὐρώπη νά ἀνατριχιάσῃ ἀπὸ φόβο καί ἐνοχή. Ἦταν μιά δυνατὴ κραυγὴ χωρὶς λόγια πρὸς τήν Εὐρώπη ... Κι ὅμως δέν θά τήν ξυπνήσῃ, δέν θά τήν κἀνῃ νά συνέλθῃ ποτέ καί νά καταλάβῃ τά πολλὰ καί μεγάλα της λάθη. Ὁ τεράστιος αὐτὸς σταυρὸς πού χίλια χρόνια σχεδόν, πάνω στήν κορφή τῆς πύξουκουστῆς ἐκκλησιᾶς τοῦ κόσμου, φάνταζε σάν τά δύο χέρια τοῦ Χριστοῦ, πού ἀπλώνονταν γιά νά ἀγκαλιάσουν ὅλον τόν ἀνθρώπινο πόνο, πετάχτηκε στά σκουπίδια τῶν ἀπίστων. Καί ὁ πάπας, ὁ δῆθεν χριστιανὸς ἡγέτης τῆς λατινικῆς Φραγκιάς δέν εἶπε λέξη. Οὔτε μιά τυπικὴ διαμαρτυρία, οὔτε παράπονο γιά τήν προσβολὴ τοῦ πύξουκου καί τοῦ πύξουκου συμβόλου τῆς χριστιανοσύνης ὀλοκληρῆς...».

Πρέπει νά τά διαβάσουμε αὐτὰ, γιά νά μὴν ξεχνιόμαστε

Νευροθεολογία (!) τὸ νέο «φροῦτο»

Ἀπὸ τήν Ἀμερική, (ὅπως ὅλα τά παράξενα γύρω ἀπὸ τίς σέκτες καί τίς νέες «θεωρίες», περὶ Θεοῦ), μᾶς ἔρχεται καί αὐτὴ ἡ νέα «ἐπιστημονική» «ἀνακάλυψη».

Οἱ δημοσιογράφοι πού σχολιάζουν τὴ σχετικὴ ἀνταπόκριση θεωροῦν τήν «ἀνακάλυψη» τοῦ 35χρονο «νευροθεολόγου!», ὅπως τόν ἀποκαλοῦν, Ἄντριου Νιούμπεργκ «ὡς τὴ συναρπαστικότερη ὄλων τῶν ἐποχῶν».

Λησμονοῦν ὅμως ὅσοι ὑποστηρίζουν αὐτὴ τὴν ἄποψη, ὅτι θεωρίες ὅπως αὐτὴ τοῦ ἐν λόγω καθηγητοῦ, ὅτι «ὁ Θεὸς ὑπάρχει μέσα στό κεφάλι μας» δέν εἶναι καθόλου νέα.

Πανάρχαιο τό «δίλημμα» σέ ἀπίστους κυρίως ἂν ὁ Θεὸς ἔπλασε τόν ἀνθρώπο ἢ ὁ ἀνθρώπος τό Θεό, ὅπως ἐπίσης ἀρχαῖο εἶναι τό «συμπέρασμα» ἀθῆων ὅτι «κ' ἂν δέν ὑπάρχει Θεὸς θά ἔπρεπε νά ἐπινοήσουμε ἕναν».

Ἦδη πολλούς αἰῶνες πρό Χριστοῦ, ὁ προφητάναξ Δαυῖδ γράφει σέ ψαλμό του: «Καί εἶπεν ἄφρων ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ οὐκ ἔστι Θεός»(ψαλ. ιδ',1).

Καί ἀσφαλῶς ἄφρονες εἶναι ὅσοι ὑποστηρίζουν ὅτι Θεός Δημιουργός τῶν πάντων δέν ὑπάρχει!

Ἡ «νευροθεολογία» θέλει νά μᾶς πείσει «πειραματικά» ὅτι ἡ πίστη ἔχει αἷτια βιολογικά καί πρέπει νά μιλοῦμε στό ἐξῆς γιά «βιολογία πίστεως». Ἀλλά παρ' ὅτι ὁ Νιοῦμπεργκ καί οἱ βοηθοί του μέ ὑψηλῆς τεχνολογίας μηχανήματα «εἰσέβαλαν» στόν ἐγκέφαλο βουδιστῶν μοναχῶν, πού διαλογίζονταν, ἢ φραγκισκανῶν μοναχῶν πού προσεύχονταν, δέν μπόρεσαν νά ἀποφανθοῦν καί οὔτε τό εἶπαν «ἂν ὁ ἐγκέφαλός μας «ἐφτιαξε» ἕνα Θεό ἢ ὁ Θεός ἐφτιαξε τόν ἐγκέφαλό μας». Διότι δέν μποροῦν ἀσφαλῶς νά ἐξηγήσουν πῶς ὁ Θεός βρῖσκεται ἀνεξίτηλα ἐγγεγραμμένος στόν ἐγκέφαλό μας. Γι' αὐτό εἶναι λανθασμένη ἡ ἐρμηνεία ἀπό ὀρισμένους δημοσιογράφους ὅτι ὁ Διευθυντής Πυρηνικῆς Φυσικῆς Ἰνστιτούτου Νιοῦμπεργκ κατέληξε στό συμπέρασμα, ὅτι ὁ Θεός δέν ὑπάρχει οὔτε στούς οὐρανοῦς, οὔτε δίπλα μας, ἀλλά μόνο στό κεφάλι μας.

Ἄς προσέξουμε ὅμως σοβαρά καί κάτι ἄλλο. Οἱ διαλογιζόμενοι βουδιστές καί προσευχόμενοι φραγκισκανοί μοναχοί ἐτέθησαν ὑπό παρατήρησης, κάτω ἀπό τά «ὑψίστης τεχνολογίας» μηχανήματα, καλωδιωμένοι παντοῦ, μέ τή συναίνεσή τους ἀσφαλῶς.

Ἀλλά τί προσευχή μπορεῖ νά εἶναι αὐτή, ὑπ' αὐτάς τάς συνθήκας; Προσευχή ὑπό παρατήρησης εἶναι δυνατόν νά ἀπευθύνεται «ἀπό καρδίας» εἰς τόν Δημιουργόν; Ὁ Κύριος μᾶς ἔδωσε τήν ἐξῆς ἐντολή : «Καί ὅταν προσεύχη, οὐκ ἔση ὡσπερ οἱ ὑποκριταί, ὅτι φιλοῦσιν ἐν ταῖς συναγωγαῖς καί ἐν ταῖς γωνίαις τῶν πλατειῶν ἐστῶτες προσεύχεσθαι, ὅπως ἂν φανῶσι τοῖς ἀνθρώποις... σὺ δέ ὅταν προσεύχη, εἰσελθε εἰς τό ταμιεῖον σου καί κλείσας τήν θύραν σου πρόσευξαι τῷ πατρί σου τῷ ἐν τῷ κρυπτῷ καί ὁ πατήρ σου ὁ βλέπων ἐν τῷ κρυπτῷ ἀποδώσει σοι ἐν τῷ φανερῷ»(Ματθ. στ' 5-6).

Ἀπάντηση στίς «θεωρίες» τοῦ Νιοῦμπεργκ δίνει μέ σαφήνεια ὁ ἀρχισυντάκτης θεολογικῶν θεμάτων τοῦ περιοδικοῦ «Newsweek» Kenneth Woodward, ὁ ὁποῖος ἔχει τιμηθεῖ μέ πολλά δημοσιογραφικά βραβεῖα καί ἔχει διδάξει σέ πολλά Πανεπιστήμια τῶν Η.Π.Α.. Ἄρθρο του σχετικό μέ τό θέμα τῆς Νευροθεολογίας δημοσιεύτηκε στόν «Τύπο τῆς Κυριακῆς στίς 6 Μαΐου 2001». Γράφει μεταξύ ἄλλων ὁ Woodward ὅτι : «τό πρόβλημα τῆς Νευροθεολογίας εἶναι ὅτι συγγέει ἐμπειρίες ἔκστασης (πού μποροῦν νά μποῦν στό μικροσκοπιο τῆς ἐπιστήμης) μέ τή θρησκευτικότητα πού εἶναι κάτι πολύ πῶς ὑπερβατικό καί δέν μπορεῖ νά μελετηθεῖ μέ τίς μεθόδους τῆς σύγχρονης ἐπιστήμης». Σέ ἄλλο σημεῖο τοῦ ἄρθρου του γράφει : «Εἶναι ἀμφίβολο ἂν ἡ ἀναπτυσσόμενη Νευροθεολογία εἶναι θεολογία. Μπορεῖ νά μᾶς λέει νέα πράγματα γιά τά κυκλώματα τοῦ ἐγκεφάλου, ἀλλά δέν μᾶς λέει τίποτε γιά τό Θεό. Τό μέγιστο λάθος πού κάνουν οἱ νευροθεολόγοι εἶναι νά ταυτίζουν τή θρησκεία μέ συγκεκριμένες ἐμπειρίες καί αἰσθήματα... Τό νά δεῖ κάποιος τό Χριστό στό πρόσωπο ἐνός ἀσθενοῦς μέ AIDS ἢ τό νά ἀγαπήσει κάποιος τόν ἐχθρό του, δέν προαπαιτεῖ ἐιδικές τροποποιήσεις στά κυκλώματα τοῦ ἐγκεφάλου». Καί καταλήγει ὁ διακεκριμένος συγγραφεύς τοῦ ἄρθρου : «Τό νά προτείνουν ὅτι ὁ ἐγκέφαλος εἶναι ἡ μοναδική πηγὴ τῶν ἐμπειριῶν μας εἶναι ὑπεραπλούστευση. Ἄγνοεῖται ἡ ἐπήρεια ἄλλων σημαντικῶν παραγόντων ὅπως... ἡ λειτουργία τῆς Θεῆς Χάριτος».

Ὁ Ἅγιος Σιλουανός ὁ Ἀθωνίτης μιλάει γιά τίς δωρεές τοῦ Ἁγίου Πνεύματος (πού ἀσφαλῶς δέν ἐμφανίζονται στό μικροσκοπιο!) καί προσεύχεται μέρα νύχτα καί χύνει δάκρυα γιά ὅλη τήν οἰκουμένη.

«Κλαίει ἡ ψυχὴ μου γιά ὅλο τόν κόσμον» ἀναφωνεῖ ὁ Ἅγιος. «Χύνω ἄφθονα δάκρυα καί λυποῦμαι γιά τοὺς ἀνθρώπους πού δέν γνωρίζουν τή γλυκύτητα τῆς ἁγίας κατανώξεως. Ἡ ψυχὴ μου ποθεῖ νά ἔλθει σέ ὅλους τό ἔλεος τοῦ Κυρίου»

«Ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ δίνει δύναμη γιά ν' ἀγαπᾶς τόν Ἀγαπημένο. Τότε ἡ ψυχὴ ἔλκεται ἀδιάκοπα πρὸς τήν προσευχὴ καί δέν μπορεῖ νά λησμονήσῃ τόν Κύριο οὔτε δευτερόλεπτο.

Φιλάνθρωπε Κύριε, πῶς δέν ἐλησμονήσῃς τόν ἀμαρτωλό δοῦλο Σου, ἀλλά γεμάτος ἔλεος μέ εἶδες ἀπό τή δόξα Σου καί μοῦ ἐμφανίστηκες μέ ἀκατάληπτο τρόπο».

Ἅγιος Σιλουανός

ου, νά γνωρίσουν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ὅλη ἡ οἰκουμένη, μέ πόση στοργή μᾶς ἀγαπᾷ ὁ Κύριος, σάν τά πολυπλόθια παιδιά Του».

Μιά τέτοια ὀρθόδοξη ψυχή σάν τοῦ Ἁγίου Σιλουανοῦ, πλημμυρισμένη ἀπό τή Θεία Χάρη, ἀσφαλῶς δέν... «ἐμπίπτει» στίς πειραματικές μεθόδους τῶν νευροθεολόγων»...

Μεταγγίσεις αἵματος, «Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά»

Πρῖν ἀπό λίγους μῆνες τὰ ραδιοτηλεοπτικά μέσα ἐνημέρωσης ἀσχολήθηκαν μέ μία εἶδηση, πού ὀπωσδήποτε εἶχε ἀρκετή ἀκροαματικότητα. Ἀσθενῆς «μάρτυρας τοῦ Ἰεχωβά» πού νοσηλεύονταν στό Πανεπιστημιακό νοσοκομεῖο τοῦ Ρίου, εἶχε ἄμεση ἀνάγκη, κατά τούς γιατρούς, μετάγγισης αἵματος. Οἱ δικοί του ὅμως, «μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά» ἐπίσης, δέν ἐπέτρεψαν νά γίνει αὐτή ἡ ἰατρική ἐπέμβαση, γιατί ὅπως δήλωσαν, αὐτό, τό ἀπαγορεύει(!) ἡ Βίβλος. Ἔτσι ἐρμήνευσε ἡ ἐταιρεία «Σκοπιά» τό ἐδάφ. 15,20 τῶν Πράξεων τῶν Ἀποστόλων καί τήν ἐρμηνεία της αὐτή τήν ἐπέβαλε σάν ἀπαγορευτική διάταξη σέ ὅλα τὰ μέλη της. Ἄν κάποιος μέλος δέχονταν μετάγγιση αἵματος θά περνοῦσε ἀπό δίκη ἀπό κάποιον «θεοκρατικό δικαστήριο» τῆς ἐταιρείας μέ τίς γνωστές μεθοδεύσεις καί ἡ ποινή εἶναι πάντοτε μία καί μόνη, ἀφορισμός. Τίθεται τότε «σέ ἀκοινωνησία» καί στήν τάξη τῶν «ἀποχωρισμένων μελῶν» καί ἀντιμετωπίζεται ὡς ἀποστάτης. Ἡ λέξη ἀποστάτης ἔχει τρομερή συναισθηματική φόρτιση στήν ξύλινη γλῶσσα τῶν «μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά». Οἱ ὀπαδοί τῆς «Σκοπιᾶς» τρέμουν μήπως κάποια πράξη τους ἢ κάποια λόγια τους χαρακτηριστοῦν ὡς ἀποστασία καί ἀντιμετωπίσουν τίς συνέπειες μᾶς τέτοιας ὑποψίας ἐκ μέρους τῆς ἡγεσίας τῆς ἐταιρείας. Ἡ Ἐταιρεία στό θέμα αὐτό δέν ἐπιτρέπει οὔτε ἐρωτηματικά νά ὑπάρχουν στά μέλη της. Ἐνα παλαιότερο μέλος πού ὑπογράφει μέ τό ὄνομα James King λέγει τά ἐξῆς : «Γνωρίζω κάποιον ὁ ὁποῖος πετάχτηκε ἔξω μέ τίς κλωτσιές μόνο καί μόνο, γιατί εἶχε ἐρωτηματικά γι' αὐτήν τή διδασκαλία. Τά μέλη πού ἔχουν ἐρωτηματικά ἀποφεύγονται ἀπό ὄλους τούς φίλους καί τούς γείτονες καί ἀναγκάζονται νά μετακομίσουν» (FAIR NEWS τ. 1-2001).

Καί ἐπειδή ὑπῆρξε κάποια σύγχυση στήν εἰδησιογραφία γιά δῆθεν ἀλλαγὴ πολιτικῆς ἀπό μέ-

ρους τῆς «Σκοπιᾶς» γιά τίς μεταγγίσεις αἵματος, (τόν Ἰούνιο τοῦ 2000 δημοσιεύτηκε ἄρθρο στούς Times τοῦ Λονδίνου μέ τίτλο: «Στροφή 180° στίς μεταγγίσεις αἵματος ἀπό τούς μάρτυρες»), ὁ Συντονιστής Δημοσίων Ὑποθέσεων τῶν «μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά» Paul Gillies ἔστειλε ἀμέσως ἐπιστολή γιά νά «διορθώσει (ὅπως λέγει) τίς ἐσφαλμένες ἐντυπώσεις». Γράφει μεταξύ ἄλλων στήν ἐπιστολή του τήν ὁποία ἀπέστειλε ἀπό τό Βρετανικό ἀρχηγεῖο τῆς ἐταιρείας στό Mill Hill καί τά ἐξῆς: «Ἐάν κάποιος βαπτισμένο μέλος στήν πίστη ἀποδέχεται μία μετάγγιση αἵματος καί δέν ἔχει τύψεις, δείχνει μέ τίς δικές του πράξεις ὅτι δέν ἐπιθυμεῖ πλέον νά εἶναι ἓνας ἀπό τούς μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά. Τό ἄτομο ἀποσύρει τήν ἴδια του τή συμμετοχή μέ τίς δικές του πράξεις μᾶλλον».

Καί γιά νά μήν ὑπάρχει ἡ παραμικρή ἀμφιβολία «περὶ ἀλλαγῆς στάσεως γιά τίς μεταγγίσεις αἵματος» ἀπό τή «Σκοπιᾶ», ἡ «Ἐπιτελεῖα πληροφόρησης νοσοκομείων» τῆς Ἐταιρείας ἀπέστειλε γράμμα «πρός ὅλες τίς ἐπιτροπές σύνδεσης μέ τὰ νοσοκομεῖα(!)» (τά θαυμαστικά δικά μας «δι' εὐνόητους λόγους»), στό ὁποῖο γράμμα ἀναφέρονται τά ἴδια περίπου μέ αὐτά πού λέγει ὁ Paul Gillies.

Ὁ μακαριστός π. Ἀντώνιος Ἀλεβιζόπουλος ὁμιλεῖ στά βιβλία του γιά πνευματική τρομοκρατία τῆς «Σκοπιᾶς». (Βλέπε κυρίως στό βιβλίο του «Μία Δικτατορία στό Μπρουκλιν»). Στό βιβλίο του «Ἀντιμετώπιση τῶν αἰρέσεων» γράφει τά ἐξῆς: «Τά πάντα ἔξω ἀπό τήν ὀργάνωση διαβολοποιοῦνται καί προορίζονται νά ὑποστοῦν τούς φρικτούς διωγμούς τοῦ Ἀντιχριστοῦ. Γιά ὅσους ἐπιθυμοῦν νά διαφύγουν τόν «Ἀρμαγεδῶνα» ὑπάρχει σήμερα μόνο ἓνα ἀσφαλές “καταφύγιο”, πού τό ἀποτελεῖ ἡ ὁμάδα. Γι' αὐτό καί ὅλοι καλοῦνται νά σπεύσουν νά ἐνταχθοῦν στήν ὀργάνωση, νά ὑπηρετήσουν τούς μεγάλους σκοπούς της γιά τή “σωτηρία”, ὅσο γίνεται περισσότερων ἀνθρώπων, πρῖν ξεσπάσει ἡ “ὀργή τοῦ Θεοῦ”».

Ἄς πεθαίνουν ἄνθρωποι ἀπό αἰμοραγία, μὴ δεχόμενοι τήν ὑψίστη ἐκδήλωση τῆς ἀγάπης, τήν προσφορά δηλαδή αἵματος ἀπό ἀδελφούς τους γιά τή σωτηρία τῆς ζωῆς τους.

Αὐτό γιά τήν ἐταιρεία «Σκοπιᾶ» δέν ἀποτελεῖ πρόβλημα.

Αυτά συνέβησαν (περί μεταγγίσεων συνέχεια).

Στή συζήτηση στο τηλεοπτικό κανάλι Alpha ο «μάρτυρας του Ίεχωβά», πού υπεραμύνονταν της παράλογης έρμηνείας του έδαφίου της Καινής Διαθήκης (Πραξ. 15,20), δέν μάς είπε άν υπήρξαν θύματα στους όπαδούς της «Σκοπιᾶς» από τήν ἄρνησή τους νά δεχθούν μεταγγίσεις αίματος, όταν αυτό τό ἀπαιτούσε ή ιατρική δεοντολογία.

Προβάλλει καί διακηρύσσει ή εταιρεία ότι «οί Μάρτυρες του Ίεχωβά ἀναζητοῦν ποιοτικές ιατρικές θεραπείες καί υποκατάστατες θεραπείες τής μετάγγισης αίματος. Τά μέλη δέχονται υποστήριξη, γιά νά βοηθηθοῦν νά λάβουν μία ιατρική θεραπεία, σεβόμενη τίς θρησκευτικές τους πεποιθήσεις». Αὐτά γράφει μεταξύ ἄλλων ή «Ύπηρεσία Πληροφόρησης Νοσοκομείων» τής «Σκοπιᾶς» στό ἐγκύκλιο γράμμα της πρὸς τίς «Ἐπιτροπές Σύνδεσης μέ τά Νοσοκομεία!!».

Ἄν ὅμως ρωτήσει κανείς άν πέθαναν ἄνθρωποι στό παρελθόν πού δέν δέχθηκαν μετάγγιση αίματος, οί ἐντεταλμένοι νά μιλοῦν όπαδοί τής εταιρείας ή τηροῦν «σιγήν ἰχθύος» ή φέρουν, κατά τήν τακτική τους, τή συζήτηση σέ ἄλλα θέματα.

Καί ὅμως συνέβησαν θάνατοι πού μπορούσαν ν' ἀποφευχθοῦν, νά σωθοῦν ζωές ἀνθρώπων καί μάλιστα πολλές φορές πολύ νέων. Θά ἀναφέρουμε δύο μόνο περιπτώσεις ἄτυχων περιστατικῶν πού συνέβησαν τό 2001. Συγκεκριμένα στίς 11 Ἰανουαρίου του ἔτους αὐτοῦ πέθανε σέ νοσοκομείο ὁ Jonathan Everett ἡλικίας 22 ἐτῶν «μάρτυρας του Ίεχωβά», μετά τήν ἄρνησή του νά δεχτεῖ μετάγγιση αίματος. Ὁ ἄτυχος νεαρός εἶχε τραυματιστεῖ σέ τροχαῖο ἀτύχημα (ἔπεσε από τή μοτοσυκλέτα του) καί πέθανε από αἰμορραγία.

Τόν Ἀπρίλιο του 2001 ὁ Rémi νεαρός «μάρτυρας του Ίεχωβά», προσβεβλημένος από λευχαιμία πέθανε σέ νοσοκομείο τής περιοχῆς Aix-la-Chapelle στή Γερμανία. Νοσηλεύτηκε σέ διάφορα νοσοκομεία τής Γαλλίας καί σέ ὅλα ἀρνήθηκε νά δεχτεῖ μετάγγιση αίματος. Ὅταν ὀδηγήθηκε στή Γερμανία (ἀρχές Ἀπριλίου του 2001) ἦταν πλέον ἀργά. Πέθανε μετά από λίγες μέρες, ἀρνούμενος πάντοτε νά του γίνει μετάγγιση αίματος κάποιου φιλάνθρωπου Γερμανοῦ πολίτη, πού προσφέρει τό αἷμα του ὡς δῶρο ὑψίστης ἀγάπης πρὸς τόν πάσχοντα συνάνθρωπό μας.

Ἡ εἰσαγγελία τής περιοχῆς, ὅπως μάς πληρο-

φορεῖ ή ἐφημερίδα Le Mond (27-4-01), ἔκανε ἔρευνα γιά νά καθοριστεῖ, άν ὁ νεαρός ἦταν ἰκανός «νά πάρει τήν ἀπόφασή του ἐλεύθερα καί δέν ἦταν θύμα πιέσεων». Δυστυχῶς αὐτό δέν μπορεῖ εὐκολα ν' ἀποδειχτεῖ ὅτι οί ἀρνητές μεταγγίσεων «μάρτυρες του Ίεχωβά» δέν ὑφίστανται πιέσεις από τήν εταιρεία «Σκοπιᾶ», γιά τήν πράξη τους αὐτή, παρ' ὅτι εἶναι γνωστή ή πνευματική τρομοκρατία πού ἀσκειται στά μέλη μέ τήν ἀπειλή του ἀφορισμοῦ καί ἄλλων πολλῶν μέτρων από κάποιο θεοκρατικό δικαστήριο τής μετοχικῆς εταιρείας (Βλέπε «Μιά δικτατορία στό Μπροῦκλιν», π. Ἀντωνίου Ἀλεβιζοπούλου). Π' αὐτό ἐρωτώμενος ὁ εἰσαγγελέας από τήν ἐφημερίδα Nord-Littoral ἔβεβαίωσε ὅτι «οί ἔρευνες ἄφησαν νά φανεῖ, ὅτι ὁ νεαρός «μάρτυρας του Ίεχωβά» εἶχε ἐπιλέξει ἐλεύθερα νά μήν ἀκολουθήσει ιατρική θεραπεία». Στό ὄνομα τής ἐλευθέρως ἐπιλογῆς, προσθέτει ὁ Εἰσαγγελέας, «δέν μπορούμε νά πᾶμε μακρύτερα...».

Ἐπάρχει ὅμως μία πρόταση νόμου του Abont Picard πού κατά τήν ἐφημερίδα Le Mond (27-4-01) θά συμπληρώνει τό ἄρθρο του ποινικοῦ κώδικα, πού ἀφορᾷ τό ἀδίκημα τής κατάχρησης ἀδυναμίας στά ἐγκλήματα καί ἀδικήματα κατά τῶν ἀνθρώπων, ὅταν στεροῦνται ἀγαθῶν γιά τή σωτηρία τής ζωῆς τους.

Στή συζήτηση στο τηλεοπτικό κανάλι τέθηκαν ἐρωτήματα, γιατί ή εταιρεία «Σκοπιᾶ» ἐπιβάλλει μέ τίς ἐρμηνείες της ἑδαφίων τής Βίβλου, νά ἀρνοῦνται μεταγγίσεις αίματος οί όπαδοί της. Ἐλέχθησαν πολλά, ἀλλά ὁ διευθύνων τή συζήτηση δημοσιογράφος Νικόλαος Εὐαγγελάτος εἶπε μία ἀλήθεια, πού ἴσως ἄκουσε από τόν ἀείμνηστο πατέρα Ἀντώνιο Ἀλεβιζόπουλο σέ κάποια από τίς πολλές συναντήσεις τους.

Εἶπε λοιπόν ὁ διακεκριμένος δημοσιογράφος, ὅτι εἶναι εὐκολο νά ἔχεις ἀπόλυτο ἔλεγχο σέ ἀνθρώπους πού εἶναι ἔτοιμοι νά θυσιάσουν τή ζωή τους γιά τούς σκοπούς σου καί γιά ὅσα διδάσκεις.

Αὐτό πού εἶπε ὁ κ. Εὐαγγελάτος τό ἔχουμε δεῖ πολλές φορές νά γίνεται πράξη σέ ἀρκετές καταστροφικές λατρεῖες ὀλοκληρωτικῆς δομῆς μέ ὁμαδικές αὐτοκτονίες, καί καμικάζι αὐτοκτονιῶν.

Ἄς τά ἔχουν λοιπόν κι' αὐτά ὑπ' ὄψιν νομοθέτες καί εἰσαγγελεῖς, προκειμένου νά βρεθεῖ τρόπος ἀποτελεσματικῆς ἀντιμετώπισης κάποιων παράλογων φαινομένων.

«Γνώρισα τόν πατέρα Ἀντώνιο ὅταν χρειάστηκα βοήθεια στίς ἔρευνες πού ἔκανε ὁ Σκάι γιά τόν σατανισμό.

Εἶχε τήν ἡρεμία καί τή νηφαλιότητα τοῦ ἀνθρώπου πού ἤξερε ὅτι δίνει ἕνα δύσκολο ἀγῶνα, ἀλλά ἔχει τάξει τόν ἑαυτό του σ' αὐτόν καί τίποτα δέν μπορεῖ νά τόν κάμψει.

Εἶχε ἀποφασίσει ὅτι αὐτή θά ἦταν ἡ ζωή του. Ἡ ἔρευνα καί ἡ μάχη κατά τῶν αἱρέσεων καί τοῦ σατανισμοῦ. Ὅμως ἀντί γιά τό φλογερό λόγο καί τό πάθος πού θά περιμένα, συνάντησα αὐτό πού πραγματικά εἶναι ὁ χριστιανισμός. Πραότητα, ἀγάπη, ψυχική γαλήνη, διάθεση γιά βοήθεια καί συγχώρεση σ' αὐτούς πού ἀντιμαχόταν.

Τούς αἰσθανόταν παιδιά του. Ἐνωθε χρέος ἀπέναντί τους κι ὄχι μῖσος. Γιά κείνον δέν ἦταν ἐχθροί. Ἦταν αὐτοί πού τόν εἶχαν ἀνάγκη περισσότερο ἀπό ἐμᾶς.

Ἐξακολουθήσαμε νά ἔχουμε ἐπικοινωνία ἀκόμη κι ὅταν ἡ ἀρρώστια κατέβαλε τό κορμί του. Τό κορμί ὄχι τήν ψυχή καί τήν πίστη του. Μοῦ ἔστειλε «ὕλικό» ἀκόμη καί στήν πιό δύσκολη φάση τῆς ἀσθενείας του. Δέν τοῦ χρωστάω ὅμως δημοσιογραφικές ἐπιτυχίες.

Τοῦ χρωστάω μαθήματα ἀγάπης καί ἄσκηση ψυχῆς.

Καί ἡ φωτογραφία του στό μυαλό μου εἶναι ἡ φωτογραφία τῆς γαληνεμένης μάχης. Αὐτῆς πού δέν ἔχει ἠττημένους».

Εὐαγγελάτος Νικόλαος - Δημοσιογράφος

ΕΛΛΗΝΕΣ ΜΑΖΙ ΚΑΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ

Στό προηγούμενο τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ μας (24) εἶχαμε γράψει δύο σχόλια : «Ἡ ἀχαριστία μερικῶν νεοελλήνων» καί «Χρέος εὐγνωμοσύνης» τά ὅποια ἀναφέρονται στό ρόλο τῆς Ἐκκλησίας στή διατήρηση τῆς ἐθνικῆς μας συνείδησης στους χαλεπούς αἰῶνες. Ὁ μακαριστός **Μητροπολίτης Σεργίου καί Κοζάνης κ. Διονύσιος** ἔλεγε μεταξὺ ἄλλων ὅτι «ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μαζί μέ τήν εὐθύνη τῆς ἀποστολικῆς καί πατερικῆς παράδοσης, πῆρε ἐπάνω της καί τό σταυρό τῆς

ἐθνικῆς προστασίας τῶν λαῶν της κι' αὐτό εἶναι ἡ καύχησή της, ἀλλά καί τό δράμα της».

«Τί θά πεῖτε ἐσεῖς», μπορεῖ νά παρατηρήσει κανεῖς ὄχι μόνο κακοπροαίρετος «Ἄν δέν παινέψετε τό σπίτι σας» κ.λπ.

Ἐπάρχουν ὅμως πάρα πολλοί πνευματικοί ἄνθρωποι πού δέν θά μπορούσαν νά χαρακτηριστοῦν γιά μονομερῆ τοποθέτηση στίς ιδέες τους καί οἱ ὅποιοι τόνισαν σέ γραπτά τους, ὅτι κάτω ἀπό τή σκέπη τῆς Ἐκκλησίας προστατεύτηκε ὁ Ἑλληνισμός γιά πολλούς αἰῶνες.

Καί ἄλλη μιά φωνή

Ἄς «ἀκούσουμε» καί τή «φωνή» ἑνός υπεύθυνου πνευματικοῦ ἀνδρός πάνω στό θέμα αὐτό :

«Ἡ ἀρχαία Ἑλλάδα καί ἡ Χριστιανοσύνη δένονται ἀξεχώριστα μέσα στά χρόνια τοῦ Εἰκοσιένα. Ἀπό τήν ἡμέρα ἐκείνη ὡς σήμερα, ἑκατόν ἑβδομήντα χρόνια ἐλευθερίας, τό νεότερο ἔθνος τῶν Ἑλλήνων παλεύει -συνειδητά καί ἀσυνειδητά- γιά μιά καινούργια σύνθεση τοῦ ἑλληνισμοῦ καί τοῦ χριστιανισμοῦ.

Ἡ σύνθεση αὐτή, ὅταν κάποτε ὀλοκληρωθεῖ, θά εἶναι ἕνας κόσμος, πού δέ μοιάζει μέ κανέναν ἄλλου λαοῦ τίς ἀνάλογες προσπάθειες γιά τή σύνθεση ἑνός ἑλληνοχριστιανικοῦ πολιτισμοῦ. Ἀπό τή μιά, γιατί ἡ ἀρχαία Ἑλλάδα γιά μᾶς, δέν εἶναι ἕνα ἐκπολιτιστικό ἀγαθό ξένο· εἶναι κάτι δικό μας, κάτι πού κυκλοφορεῖ μέσα στό αἷμα μας. Ἀπό τήν ἄλλη, γιατί ἡ ὀρθόδοξη πίστη, πού συντρόφεψε καί στήριξε τήν ψυχή τοῦ βυζαντινοῦ πρῶτα, τοῦ ὑπόδουλου Ἑλληνα ὕστερα, ἔχει βάλει ἀπαραχάρακτη τή σφραγίδα της πάνω στόν νέον Ἑλληνα, εἴτε τό ξέρει εἴτε δέν τό ξέρει.

Σ' αὐτή τήν ἐπίμοχθη πορεία τοῦ νέου Ἑλληνισμοῦ γιά ἕναν καινούργιο ἄνθρωπο, Ἑλληνα μαζί καί Χριστιανό, ἅς τοῦ παρασταθοῦν οἱ μεγάλες σκιές τῶν Ἀγωνιστῶν τοῦ Εἰκοσιένα, πού πολέμησαν γιά τήν πίστη τοῦ Χριστοῦ καί ἀνάστησαν τό ὄνομα τῶν Ἑλλήνων καί τήν Ἑλλάδα».

Ι. Θ. ΚΑΚΡΙΑΗΣ

ΣΥΝΟΔΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΕΠΙ ΤΩΝ ΑΙΡΕΣΕΩΝ

**ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΗΣ Σ.Ε.
ΕΠΙ ΤΩΝ ΑΙΡΕΣΕΩΝ
ΓΙΑ ΒΑΣΟΥΛΑ ΡΥΝΤΕΝ
ΚΑΙ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ ΤΟΥΛΑΤΟ**

Στήν Ἐπιτροπή ἐπί τῶν αἱρέσεων ἔχουν τεθεῖ κατά καιρούς αἰτήματα καί ἐρωτήματα μέ τά ὁποῖα ζητεῖται ἡ γνώμη τῆς Ἐπιτροπῆς πάνω σέ διάφορα θέματα. Τά αἰτήματα αὐτά τίθενται ἄλλοτε ἀπό ἐνδιαφερομένους Ὁρθόδοξους πιστούς, ἄλλοτε ὅμως καί ἀπό πρόσωπα πού εἶναι ἐνταγμένα σέ διάφορες ὁμάδες ἀσυμβίβαστες μέ τήν Ὁρθόδοξη Πίστη ἢ καί ἀπό τούς ἴδιους τούς ἀρχηγούς τῶν ὁμάδων αὐτῶν. Ἔτσι, στήν Ἐπιτροπή ἀπευθύνθηκαν ἡ ἀρχηγός τῆς ὁργανώσεως «Ἀληθινή ἐν Θεῷ ζωή» κυρία **Βασούλα Ρύντεν** καί ὁ ἀρχηγός τῆς ὁμάδος «Ἥλιον Φῶς» κ. **Παναγιώτης Τουλάτος**.

Ἡ Ἐπιτροπή ἀσχολήθηκε καί μέ τίς δύο αὐτές περιπτώσεις καί κατέληξε στά ἀκόλουθα συμπεράσματα:

Βασούλα Ρύντεν

«Ἡ Ἐπιτροπή, ἀφοῦ ἐμελέτησε τά στοιχεῖα αὐτά, κρίνει ὅτι ἡ Βασούλα Ρύντεν ἔχει ἐκπέσει ἀπό τήν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ἔστω καί ἂν τύποις ἐξακολουθῇ νά εἶναι μέλος τῆς».

Συμπληρωματικά γίνεται γνωστόν ὅτι γιά τήν ὁργάνωση τῆς κυρίας Βασούλας Ρύντεν γίνεται ἐκτενής ἀναφορά στό περιοδικό «Διάλογος» τεύχη 14 καί 17 (βλέπε Ἱστοσελίδα τῆς Ἐκκλησίας, τίτλος «Ἐκκλησιαστικός Τύπος» ἢ ζήτησε τό περιοδικό στό τηλέφωνο 6082 271). Ἡ Κυρία Βασούλα ἐμήνυσε τόν Γραμματέα τῆς Σ.Ε. ἐπί τῶν αἱρέσεων π. Κυριακό Τσουρό γιά τίς δημοσιεύσεις αὐτές γιά συκοφαντική δυσφήμιση, ἐπρόκειτο δέ νά ἐκδικασθῇ ἡ ὑπόθεση στίς 30.6.2000, ὅμως ἡ κ. Ρύντεν ἀπέσυρε τήν μήνυση δύο ἡμέρες πρῖν τήν δικάσιμο.

Παναγιώτης Τουλάτος

Ὁ κ. Τουλάτος, ἀρχηγός τῆς ὁμάδος «Ἥλιον Φῶς», ἀπέστειλε τήν ἀπό 1.3.99 ἐπιστολή πρός

τόν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καί Πάσης Ἑλλάδος κ. Χριστόδουλον μέ τήν ὁποία δηλώνει ὅτι «οὐδέποτε ἀπομακρύνθηκα ἀπό τά δόγματα τῆς Ἐκκλησίας μας» καί ζητεῖ τήν «ἀποκατάστασή του στούς κόλπους τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας».

Τό αὐτό ἐζήτησε ἐξωδίκως καί μέ Δήλωση - Πρόσκληση (1.11.99) καί Δήλωση - Ἐπιστολή (21.2.2000) γιά «ἄδικες καί ἀνυπόστατες σέ βάρος μου κατηγορίες ὡς εἰδωλολάτρη καί αἰρετικό», καί ζητεῖ τήν διαγραφή τοῦ ὀνόματός του ἀπό τόν κατάλογο τῶν ὁμάδων τῶν ἀσυμβίβαστων πρός τήν Ὁρθόδοξη Πίστη.

Ἡ Ἐπιτροπή ἐπί τῇ βάσει τοῦ βιβλίου τοῦ κ. Τουλάτου μέ τίτλο «Τά ἀρχεῖα τῆς χαμένης γνώσης» καί ἄλλων στοιχείων πού ἔχει στή διάθεσή της, ἐθεώρησε «ἀνεπαρκῆ τά προσκομισθέντα νέα στοιχεῖα τῶν ἐγγράφων τοῦ Παναγιώτη Τουλάτου» καί δέν προέβη στόν ἀποχαρκτηρισμό τῆς ὁμάδος του ὡς ἀσυμβίβαστου μέ τήν Ὁρθόδοξη Πίστη.

Ὁ κ. Τουλάτος ὑποστηρίζει ὅτι ὁ Γραμματεὺς τῆς Σ.Ε. ἐπί τῶν αἱρέσεων π. Κυριακός Τσουρός, καταθέτοντας ὡς μάρτυρας κατά τίς ἀνακρίσεις πού ἔγιναν ἐναντίον τοῦ κ. Τουλάτου τό 1996, κατηγορομένου γιά προσηλυτισμό κατά συρροήν, εἶπε ὅτι «δέν προέκυψαν σοβαρές ἐνδείξεις ὅτι ἐγώ ἐτέλεσα τίς ὡς ἄνω ἀξιόποινες πράξεις». Ἐπειδή τά λεγόμενα τοῦ κ. Τουλάτου εἶναι ἀναληθῆ, παρατίθεται τό κείμενον τῆς καταθέσεως τοῦ Γραμματέως τῆς Ἐπιτροπῆς πρός ἄρσιν πάσης ἀμφιβολίας:

«Ἐκ τῶν στοιχείων πού ἔχω, οἱ ἀπόψεις τίς ὁποῖες ἐκφράζει στά ἄτομα πού τόν ἐπισκέπτονται στό σπίτι του, εἴτε στίς συνάξεις πού πραγματοποιεῖ στό σπίτι του, πάντα ἐκ μέρους τῆς Ἐκκλησίας, θεωροῦνται ἀσυμβίβαστες μέ τήν Ὁρθόδοξη πίστη καί ὅτι παραπλανοῦν τό ὅποιο ἀκροατήριό του. Παραδείγματος χάριν, κηρύσσει τήν **μετενσάρκωση**, ἡ ὁποία εἶναι ἐντελῶς ἀσυμβίβαστη πρός τίς δοξασίες τῆς Ἐκκλησίας μας, συνδυάζει ἀποκρυφιστικά στοιχεῖα καί Ἑρμητικά κείμενα μέ προφητεῖες τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης καί ἄλλα. Οἱ ἀκροατές του ἔχοντας προφανῶς ἄγνοια τῶν λεπτομερειῶν τῆς θρησκείας μας, ἀκούγοντας τόν ἄνθρωπο αὐτό νά λέει προφανῶς μέ εὐφράδεια τά ὅσα τούς λέει, τόν

θανμάζουν, μέ αποτέλεσμα νά συχνάζουν στό σπίτι του καί νά άκοϋν τά κηρύγματα του καί άνύποπτα άποδέχονται τίς άπόψεις αυτές πού έπαναλαμβάνω είναι άσυμβίβαστες μέ τήν Όρθόδοξη πίστη. Τά άνωτέρω έκτεθέντα είναι φανερό ότι δέν μπορούν νά στοιχειοθετήσουν **τήν έννοια του προσηλυτισμού από νομικής τουλάχιστον πλευράς**, καθόσον έλλείπουν **τά στοιχεία πού μου λέτε**, δηλαδή τό στοιχείο του έξαναγκασμού, τής μετά φορτικότητα μεταδόσεως των άπόψεων καί δοξασιών του, καθόσον δέν ύπάρχουν στοιχεία γι' αυτά τά πράγματα καί δέν μπορούν νά άποδειχθούν. Η Έκκλησία άπλώς έχει ύπόψη τήν περίπτωσηή του καί έκλαμβάνει τό άτομο αυτό ως μή άπληροϋν στίς όρθόδοξες διδασκαλίες». (Υπογραμμίσεις δικές μας).

ΤΟ ΑΛΦΑΒΗΤΟ

Μέ λατινικό άλφάβητο ή Έλληνική γλώσσα;

Διακήρυξη σαράντα Ακαδημαϊκών μας

Γράφαμε σέ προηγούμενο σχόλιό μας (τεϋχος 22): «Δέν θά είναι μακριά ή έποχή πού θά θελήσουν νά επιβάλουν νά μήν χρησιμοποιούμε τό Έλληνικό άλφάβητο, αλλά τό λατινικό καί άλλα πολλά πού σήμερα θεωρούνται βασικά στοιχεία τής Έλληνικής ταυτότητάς μας».

Μία διακήρυξη σαράντα άκαδημαϊκών μας πού είδαμε δημοσιευμένη σέ άθηναϊκό έντυπο «δικαιώνει» δυστυχώς τίς θλιβερές προβλέψεις μας.

Γράφει ή διακήρυξη:

«Τόν τελευταίο καιρό έχει άρχισει νά εκδηλώνεται μία τάση νά αντικατασταθή τό έλληνικό άλφάβητο από τό λατινικό. Η τάση αυτή γίνεται φανερή κυρίως σέ κείμενα παραγόμενα από ηλεκτρονικούς ύπολογιστές - μέ χρήστες κρατικές ύπηρεσίες, άκόμη καί Α.Ε.Ι. -, σέ κείμενα προβαλλόμενα από τήν τηλεόραση, αλλά καί από σχετικές προτροπές ξένων ραδιοφωνικών σταθμών. Είναι χαρτακτηριστικό ότι ή προσπάθεια αυτή, ή όποία θά καταφέρει καιρίο πλήγμα κατά τής έλληνικής σκέψεως καί όλων των πτυχών του έλληνικού πολιτισμού, πού εκφράζονται μέ γραπτά κείμενα, αλλά καί των έν γενει άνωπιστικων σπουδων, εφθασε μέχρι νά άπασχολήση τόν Τύπο καί ν' άποτελέσει άντικείμενο έρω-

τήσεων Βουλευτών προς τόν Υπουργό Έθνικής Παιδείας καί Θρησκευμάτων.

Η γλώσσα μας, ή άρχαιότατη, αλλά πάντα σύγχρονη καί ζώσα, αυτή ή γλώσσα πού έπλούτισε όχι μόνο τή λατινική, αλλά καί τίς κυριότερες εύρωπαϊκές γλώσσες, πού έχει καί όπτικά συνδεθή άρρηκτα μέ τό άλφάβητό της, δέν είναι δυνατό νά ύποστει μείωση μέ τήν κατάργησή του από έμάς τούς ίδιους. Είναι άδιανόητο νά δεχθούμε ως Έλληνες τή μεταμπίση τής γραφής μας μέ τήν κατάργηση πολλών γραμμάτων της, πού δέν πέρασαν στό λατινικό άλφάβητο, καί μέ τήν άντικατάστασή τους από άλλα ύποτίθεται ήχητικά παραπλήσια γράμματά του.

Όταν άλλοι λαοί, όπως π.χ. Γάλλοι καί Ισπανοί, μάχονται ως σήμερα νά διατηρήσουν μέχρι τήν τελευταία τους λεπτομέρεια τόν τρόπο γραφής των κειμένων τους μέ τό δικό τους άλφάβητο, έδω μέ τή δικαιολογία τής δήθεν διευκολύνσεώς μας στην παγκόσμια επικοινωνία, επιχειρείται ή άντικατάσταση του έλληνικού άλφάβητου των 2.500 καί πλέον χρόνων μέ τό λατινικό. Ως λαός, πού μέσα από τό ίδιο άλφάβητο τής γλώσσας του μετέδωσε τόν πολιτισμό σέ όλο τόν κόσμο, έμεις οι Έλληνες δέν είναι δυνατό παρά νά άρνούμεθα νά εγκαταλείψουμε τήν ιστορική μας γραφή. Όχι μόνο γιατί άχρηστεύεται ένα από τά θεμελιακά στοιχεία του πολιτισμού μας, άποκόβοντάς μας από τίς μέχρι σήμερα εκδηλώσεις του, αλλά καί γιατί έτσι άγνοείται ή σχέση άλφάβητου καί γλώσσας. Μιάς γλώσσας πού ό τρόπος τής γραπτής της άπόδοσης έμεινε αναλλοίωτος επί όλόκληρες χιλιετίες ως σήμερα.

Θεωρούμε άνόσια, αλλά καί άνόητη κάθε προσπάθεια νά αντικατασταθή ή έλληνική γραφή στό λίκνο της, εφ' όσον μάλιστα σέ άλλες χώρες άνάλογες άπόπειρες μεταβολής του τρόπου γραφής - σέ μερικές περιπτώσεις πολύ δυσχερέστερης τής έλληνικής - προσέκρουσαν στην καθολική καί όργανισμένη αντίδραση των λαών των χωρών αυτών. Όπως καί επί Ένετών, όταν αυτοί στά μέρη πού κυριαρχούσαν προσπάθησαν νά αντικαταστήσουν στά έλληνικά κείμενα τούς έλληνικούς χαρακτήρες μέ λατινικούς, έτσι καί τώρα θά άντισταθούμε καλώντας όλους τούς συνέλληνες ν' άντιδράσουν για τήν πρόρριζα έξαφάνιση των άνιερων αυτών σχεδίων».

Οί ύπογράφωντες 40 Ἀκαδημαϊκοί:

Ἰθνασιᾶδης Τάσος, Ἀλεξόπουλος Καῖσαρ, Ἀρτεμιᾶδης Νικόλαος, Βλάχος Ἄγγελος, Βοκοτόπουλος Παναγιώτης, Γεωργιάδης Ἀπόστολος, Γρόλλιος Κωνσταντῖνος, Δεσποτόπουλος Κωνσταντῖνος, Δρακάτος Κωνσταντῖνος, Ζησιούλας Ἰωάννης - Μητροπολίτης Περγάμου, Ἰακωβίδης Σπυρίδων, Καμπανέλλης Ἰακώβος, Καμπίτογλου Ἀλέξανδρος, Καμπύλης Ἀθανάσιος, Κονομῆς Νικόλαος, Κοντόπουλος Γεώργιος, Κουνάδης Ἀντώνιος, Λαῖου Ἀγγελική, Λιγουμενίδης Πάνος, Μανούσας Μανούσος, Μασσανιώτης Νικόλαος, Μητσόπουλος Γεώργιος, Μουτσόπουλος Εὐάγγελος, Μυλωνᾶς Παῦλος, Νανόπουλος Δημήτριος, Παλλάντιος Μενέλαος, Παππᾶς Ἰωάννης, Παρισάκης Γεώργιος, Πεσμαζόγλου Ἰωάννης, Πετράκος Βασίλειος, Ρούκουνας Ἐμμανουήλ, Σακελλαρίου Μιχαήλ, Σαράντη Γαλάτεια, Σκαλκέας Γρηγόριος, Στεφανῆς Κωνσταντῖνος, Τέτσης Παναγιώτης, Τούντας Κωνσταντῖνος, Τριχόπουλος Δημήτριος, Χατζηϊωάννου Θεμιστοκλῆς, Χρίστου Χρῦσανθος.

Σημείωση: Ἄν συμβοῦν ὅσα ἐπιδιώκουν οἱ «εἰδήμονες» τῆς Νέας Ἐποχῆς θά ξεχάσουμε τή γλῶσσα τήν Ἑλληνική καί θά καταστήσουμε σάν τούς «Ποσειδωνιάτες», πού ὅπως λέγει στό ὁμῶνυμο ποίημά του ὁ Καβάφης: «Τό μόνο πού τούς ἔμεινε προγονικό - ἦταν μιά ἑλληνική γιορτή μέ τελετές ὡραῖες ... καί πάντα μελαγχολικά τελείων ἢ γιορτή τους - γιατί θυμοῦνταν πού κι αὐτοί ἦσαν Ἕλληνες ... καί τώρα πῶς ἐξέπεσαν, πῶς ἔγιναν - νά ζοῦν καί νά ὀμιλοῦν βαρβαρικά - δγαλμένοι (ᾧ συμφορά) ἀπ' τόν ἑλληνισμό».

Παραπονήσεις «εἰδήσεων»

«Μεσαίωνα» χαρακτηρίζεται σέ σχόλιο τῆς ἐφημερίδας «Ἐλευθεροτυπία (19-4-2001)» ἡ ἄρνηση τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἡλείας κ. Γερμανοῦ νά παραστῆ σέ τελετή πού ἔγινε στό ναό τῆς Ἡρας στήν Ἀρχαία Ὀλυμπία.

Χαρακτηρίζει δέ ὁ δημοσιογράφος πού ἔγραψε τό σχόλιο αὐτό (Μ.ΝΟΔ.) τήν στάση αὐτή τοῦ Μητροπολίτου -καθ' ὅλα σεβαστή κατά τήν γνώμη μας - ὡς «ἀναβίωση τοῦ Μεσαίωνα σέ ὅλο της τό μεγαλεῖο».

Δέν ἔχει ἀκούσει τίποτα ἄραγε ὁ δημοσιογράφος περί τῆς νεοεμφανισθείσας κίνησης γιά ἀναβίωση τῆς εἰδωλολατρίας στή χώρα μας μέ τό πρόσχημα τῆς ἀρχαιολατρίας; Ἡ παρουσία Μητροπολίτου σέ εἰδωλολατρικό ναό σέ μιά τελετή πού θά μπορούσε νά γίνει σέ ὅποιοδήποτε ἄλλο χῶρο, θά ἔδινε στούς «ἀρχαιολάτρες» πρόσθετα ἐπιχειρήματα γιά νά ὑποστηρίζουν στά δεκάδες περιοδικά, πού ἐκδίδουν, τίς ἀπόψεις τους περί νεοεἰδωλολατρίας.

Δέν ἀποτελεῖ ἡ στάση αὐτή τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἡλείας «λογική ὅτι ὅλοι οἱ ἀρχαιολογικοί χῶροι εἶναι τόποι εἰδωλολατρίας, πού θά πρέπει νά μείνουν στό περιθώριο ἢ νά παραδοθοῦν στήν πυρά καί νά κατεδαφιστοῦν». Αὐτό ἀποτελεῖ ἀκραία γνώμη τοῦ δημοσιογράφου καί ὄχι Ἐκκλησιαστική τακτική καί ἐπιδίωξη. Οἱ Ἕλληνες κληρικοί καί οἱ πιστοί τῆς Ἐκκλησίας μας σεβάστηκαν καί σέβονται ὅλα τά δημιουργήματα τοῦ πολιτισμοῦ μας καί συνέβαλαν στή διάσωσή τους καί διαιώνισή τους.

Γνωστή ἡ ἱστορία μέ τά μάρμαρα τοῦ Παρθενῶνα πού οἱ πολεμιστές μας ἔδωσαν μολύβι στούς Τούρκους κατά τήν πολιορκία τῆς Ἀκροπόλεως γιά νά φιάξουν φουσέκια, γιατί ἔμαθαν ὅτι γκρέμιζαν τίς κολῶνες γιά νά προμηθευτοῦν μολύβι πού συνέδεε τά μάρμαρα. Μέ τό αἷμα τους οἱ ἀγωνιστές τοῦ '21, πού πολεμοῦσαν «γιά τοῦ Χριστοῦ τήν πίστη τήν ἀγία καί τῆς πατρίδος τήν ἐλευθερία», διέσωσαν τόν Παρθενῶνα ἀπό τήν καταστροφή.

Ὁ ἀσκητής ἐπίσκοπος Ἡλείας ἔκανε πολύ καλά πού δέν παρέστη στήν τελετή. Οἱ νεοεἰδωλολάτρες θά ἤθελαν νά παρευρίσκονταν Μητροπολίτες σέ ὅλες τίς εἰδωλολατρικές «φιέστες», πού ὀργανώνουν σέ πολλά μέρη τῆς Ἑλλάδος. Ἴσως θά ἤθελαν νά παραστοῦν καί στά ἐγκαίνια τοῦ ναοῦ τοῦ Αἰόλου πού προετοιμάζουν νά ἀνεγείρουν.

Ὅπως μαθαίνουμε μέ τήν εὐκαιρία τῆς τελεσεως τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγῶνων στήν Ἀθήνα τό 2004 καί μέ τό πρόσχημα τῶν «πολιτιστικῶν ἐκδηλώσεων», ἐτοιμάζουν «μεγαλοπρεπεῖς» ἐορτασμούς κατά τά ἀρχαῖα πρότυπα.

Μπορεῖ νά δοῦμε δηλαδή νά ὀργανωθεῖ «πομπή Παναθηναίων» πρὸς τήν Ἀκρόπολη ἢ νά ἐπιχειρηθεῖ ἀναβίωση τῶν Ἐλευσινίων καί ἄλλων μυστηρίων.

Καί θά χαρακτηριστεῖ «μεσαιώνας» καί «σκοταδισμός» ἀπό τούς νεοπαγανιστές καί ἀπό δημοσιογράφους, ἡ ἄρνηση π.χ. τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου νά «ἠγηθεῖ» τέτοιων ἑορταστικῶν ἐκδηλώσεων.

Δυστυχῶς ἐκεῖ πού φθάσαμε μέ τίς νεοπαγανιστικές θεωρίες καί ἐκδηλώσεις θά ἀκούσουμε καί θά ἰδοῦμε πράγματα καί παράλογα καί ἐξωφρενικά.

Μία κληρονόμος κατά τῆς Σαηεντολογίας

Ἡ Maria Pia Gardini, πλούσια Ἰταλίδα παρέμεινε ὑπό τήν ἐπίδραση τῆς Σαηεντολογίας γιά 16 χρόνια. Ἦταν στή Φλώριδα τό 1985, ὅπου εὐρισκόμενη σέ δύσκολη ψυχολογική κατάσταση, ἀφέθηκε νά σαγηνευτεῖ ἀπό τούς ὁπαδούς τῆς Σαηεντολογίας. Μεταχείριση πού προκαλεῖ σόκ, ψυχολογικές πιέσεις, πλύση ἐγκεφάλου, τήν ὀδηγοῦν στό νά πουλήσει ἕνα μέρος τῆς κληρονομιάς της. Ἡ ὀργάνωση Lisa McHerson Trust τή βοηθάει νά βγεῖ ἀπό τή σέκτα καί στήν ἡλικία τῶν 64 ἐτῶν ἐπιστρέφοντας στήν Ἰταλία, ἡ Maria Pia εἶναι ἀποφασισμένη νά ἐπανακτήσει τήν περιουσία της. Ὑπολογίζει γι' αὐτό στή βοήθεια ἑνός ἰσχυροῦ φίλου, τόν ἀδερφό τοῦ προέδρου τῶν ΗΠΑ, τόν Jeb Bush.

(Περιοδικό Bulles, No 70, 2e trimestre 2001, ἀπόσπ. ἀπό τήν γαλλ. ἐφημερίδα Figaro 6.3.2001).

Ἡ Σαηεντολογία ἀπέναντι στό Βελγικό Κράτος

Στίς 30 Σεπτεμβρίου 1999, ἑκατό ἀστυνομικοί ἀνταποκρινόμενοι στό αἶτημα ἑνός δικαστή μέ ὀδηγία ἀπό τίς Βρυξέλλες, πραγματοποίησαν πολλές ἔρευνες στή βελγική ἔδρα τῆς Σαηεντολογίας, καθώς καί σέ πολλούς ὀργανισμούς καί ἐταιρεῖες πού περιφέρονταν γύρω ἀπό τή σέκτα. Γιά τό λόγο αὐτό κατασχέθηκαν πολλοί φάκελοι καί πληροφοριακό ὕλικό. Φαίνεται ἐκ τῶν πραγμάτων ὅτι ἡ Σαηεντολογία φιλοπύνησε μία συλλογή σημειώσεων γιά καθέναν ἀπό τούς "ἑνορίτες" της, πρᾶγμα πού εἶναι ἀντίθετο μέ τό βελγικό νόμο. Ἀναγκασμένοι ἀπό τή δικαιοσύνη, οἱ Σαηεντολόγοι κατέθεσαν μήνυση (σέ ἕνα ἀρχεῖο 16 σελίδων) κατά τοῦ Βελγίου ἐνώπιον τοῦ Ἀνωτάτου Ἐπιτρόπου τοῦ ΟΗΕ γιά τά ἀνθρώπινα

δικαιώματα καί τήν εἰδική ἀναφορά γιά τήν θρησκευτική ἐλευθερία. Ἐκτιμοῦν ὅτι οἱ κατασχθέντες φάκελοι ἀφοροῦν στήν πνευματική πρόοδο τῶν μελῶν τους καί ὅτι αὐτή ἡ κατάσχεση εἶναι μία "βαρεῖα προσβολή στά ἀνθρώπινα δικαιώματα". Ἰσχυρίζονται ἐπίσης ὅτι εἶναι θύματα μιᾶς ἐκστρατείας ἐκφοβισμοῦ καί παρενοχλήσεως ἐκ μέρους τῶν βελγικῶν ἀρχῶν.

Ἐξάλλου, μία δεύτερη δικαστική ὀδηγία ἀποκάλυψε ὅτι δύο ὀργανώσεις πού συνδέονται μέ τή σέκτα, ἡ "Ἐκκλησία πνευματικῆς τεχνολογίας" καί ἡ "Ἐκκλησία ἐπιστημονικῆς θρησκευτικῆς πίστεως" διέθεταν λογαριασμούς σέ τράπεζες πού ἐνοχοποιοῦνταν γιά σημαντικές οἰκονομικές παρανομίες καί ξέπλυμα βρώμικου χρήματος.

(Περιοδικό Bulles No 70, 2e trimestre 2001, ἀπόσπ. ἀπό τήν ἐφημερίδα La Voix du Nord, 11.3.2001).

ΤΡΕΙΣ ΑΝΔΡΕΣ ΑΥΤΟΚΤΟΝΗΣΑΝ ΑΦΟΥ ΕΓΙΝΑΝ ΟΠΑΔΟΙ ΤΟΥ «ΑΓΙΟΥ» ΣΑΪ ΜΠΑΜΠΑ

(Αναδημοσίευση ἄρθρου ἐφημερίδος "ΤΑ ΝΕΑ")

Τρεῖς Βρετανοὶ βρέθηκαν μυστηριωδῶς νεκροὶ ἀφοῦ ἔγιναν ὁπαδοὶ τοῦ Ἰνδοῦ γκουροῦ Σαί Μπάμπα.

Οἱ δραστηριότητες τοῦ Σαί Μπάμπα, ὁ ὁποῖος ἰσχυρίζεται πῶς εἶναι «ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ» καί θαυματοποιός, ἐξετάζονται τώρα ἀπό τό βρετανικό ὑπουργεῖο Ἐξωτερικῶν, τό ὁποῖο ἐνδέχεται νά ἐκδώσει ἐναντίον του μία ἄνευ προηγούμενου προειδοποίηση πρὸς τούς ταξιδιωτές.

Οἱ τρεῖς Βρετανοὶ φαίνεται πῶς αὐτοκτόνησαν ἀφοῦ ἐναπόθεσαν τίς ἐλπίδες τους στόν πιό δημοφιλή «ἅγιο» τῆς Ἰνδίας - ὁ ἕνας εἶχε μάλιστα καταγγεῖλει ὅτι παρενοχλήθηκε σεξουαλικά κατ' ἐπανάληψη ἀπό τόν Σαί Μπάμπα στό ἄσραμ τοῦ Πουταπάρτι, κοντά στήν Μπανγκαλόρ (ἄσραμ ὀνομάζεται τό μέρος ὅπου ἀναπαύεται καί διδάσκει ἕνας γκουροῦ).

«Τετὴ ὀργή»

Ὁ Σαί Μπάμπα εἶναι γκουροῦ τοῦ διεθνοῦς τζέτ σέτ - ἡ Δούκισσα τοῦ Γιόρκ τοῦ ἔχει ὑποβάλει τά σέβη της καί εἶχε μάλιστα τήν τύχη νά τόν δεῖ νά ἐμφανίζει ἀπό τό πουθενά ἕνα χρου-

σό ρολόι κι έναν σταυρό, ο Ίνδος πρωθυπουργός Βατζπάγι είναι όπαδός του και ο αρχιτεκτονικός σύμβουλος του πρίγκιπα Καρόλου σχεδίασε γι' αυτόν ένα νοσοκομείο κι ένα παλάτι. Τώρα όμως αυτός ο «άγιος» άνθρωπος στρέφεται με κίερη όργη» έναντιον απογοητευμένων μαθητών του, πού άμαυρώνουν τό όνομά του. Ό Ίησοϋς Χριστός, λέει, αντιμετώπισε πολλές δυσκολίες και σταυρώθηκε από ζήλια: τότε ο Ίούδας ήταν ένας, τώρα είναι χιλιάδες. Άφήνει νά έννοηθεϊ ότι οι έπικριτές του δωροδοκούνται για νά ποϋν ψέματα, επειδή κάποιιο φοβοϋνται τήν αυξανόμενη δημοτικότητα του.

Άπό τήν άλλη πλευρά, οι έπικριτές του άμφισβητοϋν τά θαύματα του Σάι Μπάμπα, λέγοντας πώς πρόκειται για άπλές ταχυδακτυλογργίες. Οι θαυματουργικές ικανότητες του έξευτελίστηκαν όταν μαγνητοσκοπήθηκε νά έμφανίζει από τό πουθενά ένα χρυσό ρολόι και στή συνέχεια, στήν άργή κίνηση τών καρέ, φάνηκε πώς ήταν άπλως ένα ταχυδακτυλογργικό τρίκ. Έρωτήματα τίθενται επίσης για τίς τεχνικές πού χρησιμοποιοϋν οι όπαδοί του για νά συγκεντρώνουν χρήματα. Κατηγοροϋνται ότι στοχεϋουν ευάλωτους πλούσιους ανθρώπους, τούς όποιους πείθουν ότι ο θαυματοποιός μπορεί νά θεραπεύσει τά κακά τών γηρατειών. Πολλοί πιστεύουν πώς ο Σάι Μπάμπα είναι ή μεγαλύτερη άπάτη στή «βιομηχανία τών θεών». Άλλά τή μεγαλύτερη ζημιά τήν κάνουν οι κατηγορίες ότι καταχρᾶται τήν έξουσία του επί τών νεαρών όπαδών του και έχει μαζί τους όμοφυλοφιλική σεξουαλική δραστηριότητα. Τέτοιες κατηγορίες δημοσιοποιήθηκαν για πρώτη φορά τό 1976.

Όσο για τό πνευματικό μήνυμα του γκουροϋ, είναι ένα συνονθύλευμα κοινοτοπιών και αυταπόδεικτων άληθειών. Τά διασημότερα άποφθέγματα του στά 60 χρόνια τής καριέρας του ως «ζωντανός θεός» είναι, «Πάντα νά βοηθάτε, ποτέ νά μήν πληγώνετε» και «Άγαπάτε όλους, υπηρετείτε όλους». Έλάχιστοι θά διαφονοϋσαν μ' έναν τόσο άπλουστευτικό και παγκόσμιο ήθικό κώδικα. Και ο Σάι Μπάμπα φροντίζει νά διευρύνει άκόμη περισσότερο τήν έπιρροή του επιτρέποντας στους όπαδούς του νά συνεχίζουν νά άσκοϋν τή θρησκεία τους, ένῶ ταυτόχρονα τόν λατρεύουν.

Οί πιστοί

Τό πραγματικό όνομα του Σάι Μπάμπα είναι Σατιαναραγιάννα Ρατζού και γεννήθηκε τό 1926 στο μικρό χωριό Πουταπάρτι του κρατιδίου Άντρα Πραντές. Όταν ήταν μόλις 14 χρόνων κατέπληξε τήν οικογένειά του ανακοινώνοντάς της ότι είναι ή μετενσάρκωση του Σάι Μπάμπα του Σιρντί, ενός θαυματουργού Ίνδοϋ σοφοϋ πού πέθανε τό 1918. Σήμερα στή γενέτειρα του Σάι Μπάμπα βρίσκεται ένα άσραμ πού μπορεί νά φιλοξενήσει 10.000 προσκυνητές και οι όπαδοί του ύπολογίζονται σέ 20 έκατομμύρια σέ όλο τόν κόσμο!

(Έφημερίδα «ΤΑ ΝΕΑ», 29-8-2001).

Ή μουσουλμανική θρησκεία σέ γραμματόσημο τών ΗΠΑ

(Σημ. Διαλόγου: αυτό έγινε πριν από τό τρομοκρατικό χτύπημα...!)

Κυκλοφόρησε προχτές στήν Καλιφόρνια τό πρώτο γραμματόσημο τών άμερικανικών ταχυδρομείων μέ τό όποιο τιμώνται τά σύμβολα τής μουσουλμανικής θρησκείας.

Μέ τά γραμματόσημα αυτά τιμοϋνται δύο σημαντικές έορτές του ισλαμικοϋ ήμερολογίου: τό τέλος τής νηστείας, Aid el-Fitr, και τό Aid el-Adha πού ύπενθυμίζει τή θυσία του Άβραάμ.

«Είναι μία στιγμή ύπερηφάνειας για τήν ταχυδρομική ύπηρεσία, για τήν μουσουλμανική κοινότητα και τούς Βόρειο-Άμερικανούς γενικά τό νά άφιερώνεται ένα γραμματόσημο σέ δύο σημαντικές ισλαμικές έορτές», δήλωσε ο Έντουαρντ Ρουίζ, άξιωματοϋχος τής τοπικής ταχυδρομικής ύπηρεσίας.

«Είναι ένα δῆμα προς τή σωστή κατεύθυνση, προς μία πιο μεγάλη άποδοχή τών έπτά έκατομμυρίων άμερικανών μουσουλμάνων και ένα σημάδι για τήν ένταξή τους στήν Βόρεια Άμερική», εκτίμησε από τήν πλευρά ο Ραίντ Φαράϊ, ύπεύθυνος του Συμβουλίου ισλαμο-βορειο-αμερικανικών σχέσεων του Άναχάϊμ.

(Έφημερ. «Ο ΛΟΓΟΣ», 6 Σεπτεμβρ. 2001)

Προσηλυτιστικές διαφημίσεις

Δέν δημοσίευσε τήν ακριβοπληρωμένη ολοσέλιδη έγχρωμη διαφήμιση τών Ίεχωβάδων μόνο ή έφημερίδα "Έλευθερωτυπία", όπως γράφει τό "Ποντίκι"! Άλλά και ή έφημερίδα "Μακεδονία" του Γ. Σαχπατζίδη πού κατάγεται από τήν Κατερίνη, πού όπως λέγεται έχει εκεί πολλές "έστιες" Ίεχωβάδων! Στήν κιτρινόμαυρη ρεκλάμα τής "Μακεδονίας" μάλιστα μέ τεράστια γράμματα οί Ίεχωβάδες "διαφημίζονταν" ως ... ΔΑΣΚΑΛΟΙ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ(!) και μάλιστα προκλητικά και προσηλυτιστικά! Παρακάτω μέ μικρά γράμματα σημείωναν τό γεγονός, δηλαδή τή συνέλευση Περιφέρειας (Χριστιανών!!) μαρτύρων του Ίεχωβά (www.jw-media.org) στις 27-29 Ίουλίου 2001 στό "Άλεξάνδρειο Μέλαθρο" μέ είσοδο έλευθέρη. "Όσοι πιστοί δηλαδή προσέλθετε, χωρίς νά ενδιαφερθεϊ μέχρι σήμερα κανένας άρμόδιος εισαγγελέας για τή ... "ρεκλάμα αυτή πού θγάζει μάτι" !!

(ΥΓ.: Άς στείλουν τότε λοιπόν πολίτες, άληθινοί Έλληναράδες, μηνυτήριες άναφορές στους εισαγγελεϊς για νά κινηθοϋν άναγκαστικά!).

(Σχόλιο από έφημερ. «ΑΔΕΣΜΕΥΤΟΣ ΤΥΠΟΣ του Ρίζου», 6 Αιγούστου 2001)



«Βαπτίστηκαν» 66 «μάρτυρες του Ίεχωβά» κάνοντας μπάνιο σε πσίνα.

LE MONDE

Κυριακάτικη
ΕΛΕΥΘΕΡΩΤΥΠΙΑ

diplomatique



4ος χρόνος
No 182
29 Ιουλίου 2001

Αίρεσεις, ό Δούρειος Ίππος τών ΗΠΑ στην Εϋρώπη...

(Άναδημοσίευση άποσπασμάτων άρθρου τής έφημερίδας «Κυριακάτικη Έλευθερωτυπία»).

Στις 17 Απριλίου, στο πλημμελειοδικείο της Γκρενόμπλ, ξεκίνησε η δίκη του γαλλοελβετού διευθυντή ορχήστρας Μισέλ Ταμπανίκ, του μοναδικού κατηγορούμενου απο την αίρεση του Ναού του Ήλιου, εβδομηνταένα μέλη της οποίας βρήκαν το θάνατο, με τέσσερις «ομαδικές αυτοκτονίες», απο το 1994 ως το 1997.

Η εκδίκαση της υπόθεσης αυτής στρέφει και πάλι την προσοχή στον αστερισμό εκείνων των ομάδων διαφορετικού χαρακτήρα, που παρουσιάζονται ως μειοψηφικές «θρησκείες», αλλά των οποίων οι δραστηριότητες, που συχνά έχουν εμφανώς εμπορικό χαρακτήρα, καταδικάζονται συστηματικά από τα δικαστήρια.

Στο όνομα της υπεράσπισης της θρησκευτικής ελευθερίας, η Ουάσιγκτον επιδιώκει να επιτύχει την ατιμωρησία τους. (Σημ. «Διαλόγου»: 'Ο λαός μας λέει σε τέτοιες περιπτώσεις, ότι «φυλάμε φίδια στον κόρφο μας»).

Αυτή η ανοχή, απέναντι σε δίκτυα τα οποία γεννήθηκαν μέσα σε ένα χωνευτήρι όπου συγκλίνουν η «νέα δεξιά» και ο «νεοσυντηρητισμός», και όλα στο όνομα του αντικομμουνισμού, επιδιώκει να επιβάλει στις συνειδήσεις τον ακραίο φιλελευθερισμό και την ιδεολογία της ανισότητας που υποτίθεται ότι αποτελούν θεμέλια της κοινωνίας.

Του BRUNO FOUCHEREAU

Στην Ευρώπη, εδώ και δέκα χρόνια, το ζήτημα των αιρέσεων πέρασε από το στάδιο του «ανησυχητικού κοινωνικού φαινομένου» στο στάδιο του «μείζονος προβλήματος δημόσιας ασφάλειας».

Οι σφαγές που προκάλεσε το Τάγμα του Ναού του Ήλιου, το 1994 και το 1995, η επίθεση της αίρεσης Αούμ, με αέριο σαρίν, στον υπόγειο σιδηρόδρομο του Τόκιο, το Μάρτιο του 1995, η ομαδική αυτοκτονία μελών της αίρεσης Πύλη του Παραδείσου στο Λος Άντζελες, το 1999, ήταν γεγονότα που επιτάχυναν αυτή τη συνειδητοποίηση.

Έτσι, η Γαλλία, το Βέλγιο, η Ισπανία και η Γερμανία ενίσχυσαν το κατασταλτικό οπλοστάσιό τους. Επρόκειτο για μια επιλογή των νομοθετών η οποία, κατά κανόνα, ακολουθούσε κοινοβουλευτικές εκθέσεις, σχετικά με την επικινδυνότητα ορισμένων ομάδων και τις καταναγκαστικές μεθόδους αποξένωσης που επιβάλλονται στους οπαδούς των ομάδων αυτών.

Η Γαλλία και η Γερμανία βρίσκονται στην πρώτη γραμμή της κατασταλτικής αυτής τάσης.

Σχεδόν σε όλη την Ευρώπη εμφανίστηκαν οργανισμοί που ανέλαβαν να ερευνήσουν το φαι



Η μάχη «για να γίνει ο κόσμος πιο πνευματικός» συναντά με συγκεκριμένο και ενεργό τρόπο τα λόμπι που επιδιώκουν να επιβάλουν τις αμερικανικές αξίες, μέσω της παγκοσμιοποίησης.

νόμενο. Στη Γαλλία, μια σειρά νόμων που ψηφίστηκαν το 1996 ενίσχυσαν, μεταξύ άλλων, την προστασία των ατόμων που βρίσκονται σε κατάσταση αδυναμίας. Η κυβέρνηση του Λιονέλ Ζοσπέν συγκρότησε Διυπουργική Αποστολή Αγώνα κατά των Αιρέσεων, με πρόεδρο τον Αλέν Βιθιέν. Στη Γερμανία, κύριος στόχος ήταν η Σαϊεντολογία. Από το 1997, μετά από έρευνα των υπηρεσιών της αστυνομίας, η ομοσπονδιακή κυβέρνηση προειδοποιούσε τον πληθυσμό για τους κινδύνους από αυτή την αίρεση, ενώ η κυβέρνηση του κρατιδίου της Βαυαρίας αποφάσιζε να αποκλείσει τους οπαδούς της από θέσεις στο δημόσιο τομέα.

Απέναντι σε αυτή τη σκλήρυνση της στάσης της Ευρώπης, όλοι οι παρατηρητές του φαινομένου ανέμεναν μια αντεπίθεση των πολυεθνικών αιρέσεων, ορισμένες από τις οποίες, μόνο στη Γαλλία, κατέχουν περιουσίες που ανέρχονται σε πολλές εκατοντάδες εκατομμύρια γαλλικά φράγκα.

Η αντεπίθεση ήρθε από τις Ηνωμένες Πολιτείες. Στις 27 Ιανουαρίου 1997, τα μέτρα που έπλητταν τη Σαϊεντολογία στη Γερμανία καταδικάστηκαν, επίσημα, από την Ουάσιγκτον.

Μερικές ημέρες αργότερα, το Γραφείο για τη Δημοκρατία, τα Ανθρώπινα Δικαιώματα και την Εργασία, μια διεύθυνση του αμερικανικού υπουργείου Εξωτερικών, έδωσε στη δημοσιότητα την έκθεσή του για την κατάσταση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων στον κόσμο. Στην έκθεση αυτή, η Γερμανία δεχόταν σκληρή επίθεση και τοποθετούνταν αμέσως μετά την Κίνα στον κατάλογο των κρατών που παραβιάζουν τις θρησκευτικές ελευθερίες!

Η έκθεση ερχόταν την κατάλληλη στιγμή για να στηρίξει την εκστρατεία που είχε ξεκινήσει η Σαϊεντολογία κατά της Γερμανίας, με διαδηλώσεις, διαφημιστικές καταχωρήσεις στο διεθνή τύπο και με προσφυγή στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων...

Το 1998, όταν το αμερικανικό κογκρέσο ψηφίζει ένα νέο νόμο για τη θρησκευτική ελευθερία στον κόσμο, στους κόλπους του Γραφείου για τη Δημοκρατία, τα Ανθρώπινα Δικαιώματα και την Εργασία του αμερικανικού υπουργείου Εξωτερικών δημιουργείται μια νέα διεύθυνση, το Γραφείο για τη Διεθνή Θρησκευτική Ελευθερία.

Ο νόμος, με τον οποίο συγκροτείται το τμήμα τοποθετεί, επικεφαλής του έναν πληρεξούσιο πρεσβευτή στον οποίο υπάγονται πέντε αξιωματούχοι του υπουργείου Εξωτερικών. Το γραφείο διαθέτει εκπρόσωπο σε κάθε αμερικανική πρεσβεία.

Πρώτος πρεσβευτής αυτής της επιτροπής τοποθετήθηκε ο Ρόμπερτ Σέιπλ, ένας πρώην πεζοναύτης που του αρέσει να επαναλαμβάνει: «Τα ανθρώπινα δικαιώματα είναι οικουμενικά, αφού αποτελούν δώρο Θεού!»...

Στην πρώτη έκθεση που δημοσίευσε η επιτροπή του Σέιπλ, το Σεπτέμβριο του 1998, η Γαλλία, η Γερμανία, η Αυστρία, και το Βέλγιο κατηγορούνται για παραβίαση των θρησκευτικών ελευθεριών. Η έκθεση της επιτροπής έρευνας του γαλλικού κοινοβουλίου του 1995 παρομοιάζεται με τυφλό διωγμό, ενώ οι βουλευτές κατηγορούνται ότι προβαίνουν σε θρησκευτικές διακρίσεις, επειδή κατάρτισαν έναν κατάλογο αθώων οργανώσεων οι οποίες διώκονται, όχι για παράνομες δραστηριότητες, αλλά για την πίστη τους...

Η επίσημη έκθεση των αμερικανικών γερουσιαστών, που δόθηκε στη δημοσιότητα τον Ιούνιο του 1999, δίνει το μέτρο των ανησυχιών τους για τις θεμελιώδεις ελευθερίες στην Ευρώπη.

Έτσι, κατηγορούν τη γαλλική κυβέρνηση ότι χρησιμοποιεί τις φορολογικές υπηρεσίες της για να οπλιστεί το χέρι μιας νέας Ιεράς Εξέτασης.

Τόσο η Διυπουργική Αποστολή Αγώνα κατά των Αιρέσεων που συγκρότησε η γαλλική κυβέρνηση, όσο και το γαλλικό υπουργείο Εξωτερικών, εξηγούν ότι η μελέτη των δομών και των οικονομικών συναλλαγών της Σαϊεντολογίας αποδεικνύει πως πρόκειται για μια αυθεντική κερδοσκοπική οργάνωση η οποία αποκομίζει κολοσσιαία κέρδη (πράγμα που δικαιολογεί απόλυτα τα πρόστιμα, από την πλευρά των φορολογικών αρχών).

Εξηγούν, επίσης, ότι η έκθεση του κοινοβουλίου αποτέλεσε αντικείμενο επεξεργασίας, από κοινού με νομικούς, ειδικευμένους αστυνομικούς, αναγνωρισμένες οργανώσεις κοινής ωφελείας, πανεπιστήμια... Η έκθεση αυτή παρουσιάζει εκατόν ογδόντα ενώσεις που δηλώνουν θρησκευτικές, η βαθύτερη έρευνα για τις οποίες, όμως, αποκάλυψε τον απολυταρχικό χαρακτήρα τους

και τις μεθόδους καταναγκασμού που επιβάλλουν στους οπαδούς τους.

Στη μεγάλη πλειοψηφία τους, οι ενώσεις αυτές έχουν καταδικαστεί από τη δικαιοσύνη...

Η αμερικανική ιστορία και το αμερικανικό Σύνταγμα δεν επαρκούν για να εξηγήσουν την επιμονή των Ηνωμένων Πολιτειών να υποστηρίξουν αυτές τις ομάδες. Το Γραφείο για τη Διεθνή Θρησκευτική Ελευθερία αποτελεί, όπως προαναφέρθηκε, μια διεύθυνση του Γραφείου για τη Δημοκρατία, τα Ανθρώπινα Δικαιώματα και την Εργασία το οποίο υπάγεται στο αμερικανικό υπουργείο Εξωτερικών...

Η μάχη «για να γίνει ο κόσμος πιο πνευματικός» συναντά με συγκεκριμένο και ενεργό τρόπο τα λόμπι που επιδιώκουν να επιβάλουν τις αμερικανικές αξίες, μέσω της παγκοσμιοποίησης. Το Ινστιτούτο για τη Θρησκεία και τη Δημοκρατία έχει εκφραστεί, επανειλημμένα, πάνω στο ζήτημα αυτό : η παγκοσμιοποίηση και η επέκταση των αγορών αποτελούν αποστολές που, στις Ηνωμένες Πολιτείες, εμπνέονται από τη Βίβλο...

Για τις αιρέσεις, το ενδιαφέρον για την έκβαση αυτής της μάχης είναι προφανές: θέλουν να ριζώσουν στον τομέα της εκπαίδευσης, σε ευρωπαϊκό επίπεδο, και να διαθέτουν, όπως στις Ηνωμένες Πολιτείες, σχολεία χωρίς κανένα έλεγχο από το κράτος. Αυτό εξασφαλίζει μια πιο πλατιά και πιο στέρεη στρατολόγηση μελών, αφού μια τέτοια στρατολόγηση θα είναι ενσωματωμένη στην πολιτιστική και ψυχολογική διαμόρφωση των ατόμων...

(«Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία» 29-7-2001)



Η αμερικανική ιστορία και το αμερικανικό Σύνταγμα δεν επαρκούν για να εξηγήσουν την επιμονή των Ηνωμένων Πολιτειών να υποστηρίξουν αυτές τις ομάδες. Το Γραφείο για τη Διεθνή Θρησκευτική Ελευθερία αποτελεί, όπως προαναφέρθηκε, μια διεύθυνση του Γραφείου για τη Δημοκρατία, τα Ανθρώπινα Δικαιώματα και την Εργασία το οποίο υπάγεται στο αμερικανικό υπουργείο Εξωτερικών...



ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

Ἀξιότιμε κ. Διεθυντά,

Σχετικά με τό δημοσιευθέν ἄρθρο του κ. Παπανικολάου στό περιοδικό ΜΕΤΡΟ, τεύχος Ἰουλίου 2001 μέ τίτλο: “Ὅπου κτυποῦν πολλές καμπάνες ἀργεῖ νά ξεμερώσει”, ἐπιθυμῶ νά κάνω ὀρισμένες ἀναγκαῖες διευκρινίσεις ὡς πρός τό περιεχόμενό του.

1. Ὅ,τι ἀφορᾷ τόν μακαριστό π. Ἀντώνιο Ἀλεβιζόπουλο, τό ὁποῖο ἀναφέρεται στό σχετικό ἄρθρο, εἶτε ἀπό τόν συντάκτη του εἶτε ἀπό ἄλλο ἐρωτώμενο πρόσωπο, μέ βρῖσκει ἀπολύτως ἀντίθετο. Ὁ σεβασμός μου καί ἡ ἐκτίμησή μου πρός τόν μακαριστό ἱερέα, τόσο ὅταν ἦταν ἐν ζωῇ ὅσο καί μετά τήν κοίμησή του, ἦταν καί θά παραμείνει ἀσάλευτη καί ἀταλάντευτη. Οἱ θέσεις του, οἱ ἀπόψεις του καί τά συγγράμματά του ἀποτελοῦν ἀστείρευτες πηγές θεολογικῆς ποιμαντικῆς καταρτίσεώς μου ἡ δέ ἀντιαιρετική δραστηριότητά του ἦταν ἀξιοθαύμαστη καί ὑποδειγματική καί γιά μένα προσωπικά, ὅσο καί γιά τίς ἐπερχόμενες ἱερατικές γενεές.

2. Ἡ ἐνότητα τῆς μαγνητοφωνηθείσης συνεντεύξεως πού ἀναφέρεται στό θέμα τῆς “αὐτογνωσίας” ὀφείλω νά σημειώσω μέ ἔμφαση, ὅτι δέν ἀπεδόθη στό κείμενο καθ’ ὀλοκληρίαν ἀπό τόν συντάκτη, ἀλλά ἐπελέγησαν σημεῖα ἄσχετα μεταξύ των. Οἱ δυνάμεις πού ἔχουμε μέσα μας, σύμφωνα μέ τό ἀπομαγνητοφωνηθέν κείμενο, καί πού πρέπει νά ἀξιοποιήσουμε, εἶναι ἐντελῶς διαφορετικές ἀπό ἐκεῖνες γιά τίς ὁποῖες ὀμιλοῦν τά διάφορα ἀποκρυφιστικά συστήματα τῶν ἀνατολικῶν θρησκειῶν. Προσωπικά ἀναφέρομαι στήν πνευματική θεραπεία τῶν δυνάμεων τῆς ψυχῆς κάθε βαπτισμένου, στό ὄνομα τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ, πιστοῦ, ὁ ὁποῖος μέ τόν πνευματικό του ἀγῶνα, σύμφωνα μέ τήν ὀρθόδοξη ἐκκλησιαστική μας παράδοση, προσπαθεῖ νά τίς κάνει αὐτές τίς δυνάμεις, νά πορεύονται κατά φύσιν καί ὑπέρ φύσιν καί ὄχι παρά φύσιν. Νά ἀρχίσει δηλαδή ἀπό τήν κάθαρση τῆς καρδιάς του, νά περάσει ἀπό τόν φωτισμό τοῦ νοός του γιά νά καταλήξει στή θέωση, τήν ἔνωση του κατά χάριν μέ τόν Θεό,

τήν χριστοποίησή του. Ἐπομένως δέν ἔγινε λόγος γιά μιά στείρα αὐτογνωσία..., ἀλλά γιά τήν συνειδητοποίηση ἀπό μέρους τοῦ πιστοῦ, ὅτι εἶναι πλασμένος κατ’ εἰκόνα τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ καί πορεύεται στό καθ’ ὀμοίωσιν.

3. Ἡ Ἐκκλησία μας σὺδέποτε πῆρε οὔτε ἓνα στοιχεῖο ἀπό τήν ἀριστερά, ὅπως ἐντελῶς λανθασμένα ἀναφέρει ὁ συντάκτης ὅτι δήλωσα. Ἀλλοίμονο ἐάν ἡ Ἐκκλησία μέ τήν δισχιστιῆ παράδοσή Της περιμένε τήν ὅποια ἀριστερά, μέ τήν μόλις ὀλίγων δεκαετιῶν ζωῆ της καί ἱστορία της ... νά υἰοθετήσῃ ἀπό αὐτήν πολύτιμα στοιχεῖα, πού θά συνέθεταν τήν σωτηριώδη ἀποστολή της μέσα στόν κόσμο.

Τελειώνοντας, ἔκρινα σκόπιμο νά ἀναφέρω τά ἀνωτέρω, διότι τόσο τό πνεῦμα τοῦ ἐν λόγῳ ἄρθρου, ὅσο καί τό περιεχόμενό του σέ πάρα πολλά σημεῖα δέν μέ καλύπτει, οἱ δέ ἀπόψεις τοῦ συντάκτου εἶναι ἐντελῶς προσωπικές, σεβαστές, ἀλλά ὄχι ἀποδεκτές ἀπό μέρους μου.

Σᾶς εὐχαριστῶ.
πρωτοπρεσβύτερος
π. Ματθαῖος Χάλαρης

Πρός τήν Π.Ε.Γ.

Ἀγαπητοί Κύριοι καί Κυρίες τῆς Π.Ε.Γ.

Εἶμαι μιά πονεμένη μητέρα πού ἐδῶ καί πολλά χρόνια ἔχω χαμένο τό μονάκριβο κοριτσάκι μου καί δέν ξέρω πού ἀκριβῶς βρῖσκεται σήμερα. Πρῖν ἀπό 2 χρόνια πληροφορήθηκα ὅτι εἶναι φυλακισμένη σέ κοινόβιο τῆς αἵρεσης, πού ἔμπλεξε κάπου στή Βόρειο Γαλλία.

Δυστυχῶς δέν μπορῶ νά ἐπικοινωνήσω μαζί της, γιατί ἂν πληροφορηθοῦν οἱ ἀρχηγοί τῆς λατρείας αὐτῆς ἐνέργειες ἀπό μέρους μου, μπορεῖ νά κινδυνέψῃ ἡ ζωῆ της.

Πολύ μέ παρηγόρησε τό γράμμα σας πρός τούς γονεῖς, πού τά παιδιά τους ἔχουν πέσει θύματα κάποιας σύγχρονης νεοφανοῦς αἵρεσης ἡ παραθρησκευτικῆς ὀμάδας πού δημοσιεύτηκε στό

τελευταίο περιοδικό «Διάλογος» πού μοῦ στείλατε. Οἱ εὐχές στό Θεό νά μᾶς χαρίζει ὑπομονή καί νά μᾶς συνοδεύει ἡ εὐλογία του καί τό ἔλεός του μᾶς δίνουν ἀρκετό κουράγιο στίς τραγικές ὥρες πού περνοῦμε.

Εἶδαμε στό γράμμα σας νά λέτε «νά συμπροσευχηθοῦμε ὅλοι μαζί καί νά παρακαλέσουμε ὅλοι μαζί τόν Κύριο νά φωτίσει τούς ἰθύνοντες νά λάβουν μέτρα καί νά προστατεύσουν πολίτες ἀπό τήν ἠθική καί ὑλική ἐκμετάλευση πού ὑφίστανται». Νά ξέρετε πόση παρηγοριά νοιώθουμε ἀπό τά λόγια αὐτά πού βγαίνουν ἀπό τό περίσσειμα τῆς καρδιάς σας. Ἐκφράζω τά συγχαρητήρια μου καί τήν εὐγνωμοσύνη μου γιά τήν προσορά τῆς Π.Ε.Γ. καί τῶν συνεργατῶν σας στό δύσκολο ἔργο, πού ἡ Ἐκκλησία μας σᾶς ἔχει ἀναθέσει.

Μή σταματᾶτε σᾶς παρακαλοῦμε νά γράφετε καί νά μᾶς ἐνισχύετε. Ἡ πληροφόρηση πού προσφέρετε βοηθᾶει καί στό νά διευκρινιστοῦν παρανοήσεις πού ἀντιμετωπίζουμε καθημερινά ἀπό συνανθρώπους μας, πού ἄλλοι ἰσχυρίζονται ὅτι φταῖνε οἱ γονεῖς πού τά παιδιά τους μπλέκουν σέ ὁμάδες αἰρετικές ἢ σατανιστικές κι ἄλλοι τά ἴδια τά παιδιά πού δῆθεν ἔχουν ψυχολογικά προβλήματα. Λίγοι ἴσως ἀναφέρονται στήν εὐθύνη τῆς κοινωνίας καί τῶν πολιτειακῶν ὀργάνων. Τό παιδί μου δέν εἶχε ποτέ ψυχολογικά προβλήματα κι οὔτε οἱ γονεῖς του εἶμασταν κακοί. Εἶχε βέβαια ὑπαρξιακές ἀνησυχίες, ὅπως ὅλοι οἱ νέοι, ἀλλά εἶχε καί τήν ἀτυχία νά συναντηθεῖ μέ κάποιους «φίλους» πού τόν «κατήχησαν σέ μιᾶ νέα ἰδεολογία».

Πολλοί μᾶς λένε ἀπορώντας, γιατί δέν ἐγκαταλείπουν τίς ὁμάδες. Τό σχόλιό σας στό «Διάλογο» 24: «Γιατί δέν φεύγουν», τά λέει ὅλα πάνω σ' αὐτό τό θέμα.

Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιά ὅλα καί σᾶς παρακαλοῦμε νά συνεχίσετε νά προσφέρετε τή διακονία σας, ὅπως λέτε σέ ἄλλο γράμμα γιά νά προστατευθοῦν οἱ συνάνθρωποί μας ἀπό τούς κινδύνους πού συνεπάγεται ἡ ἔνταξή τους σέ κάποια ὁμάδα τῆς παραθρησκείας.

Σᾶς ἐκφράζω γιά ἄλλη μιᾶ φορά τήν εὐγνωμοσύνη μου.

Μέ πολλή ἀγάπη
Γεωργία Ν.

Υ.Γ. Σᾶς παρακαλῶ μή δημοσιεύετε τό ὄνομά μου ἂν κρίνετε σκόπιμο νά δημοσιεύσετε τήν ἐπιστολή μου. Τό παιδί μου θά κινδυνεύσει ἂν μάθει ἡ αἴρεση ὅτι ἔχω σχέση μαζί σας. Συγγνώμη..

Ἐπιτροπή Ἀποκάθαρσης Ἑλληνικῶν Φορέων & Δραστηριοτήτων ἀπό τόν ὄρο "Νέα Ἐποχή"

Χαριλάου Τρικούπη 83, 106 81 Ἀθήνα.

24 Ἰουνίου 2001.

Πρός ONE WAY - ΟΜΙΛΟ ΚΩΤΣΟΒΟΛΟ
fax: 2851007

Κύριοι,

Ἐπιθυμοῦμε νά σᾶς ἐνημερώσουμε σχετικά μέ τόν ὄρο «νέα ἐποχή» (New Age), τόν ὁποῖο συνεργάτες τῆς **Ἐπιτροπῆς Ἀποκάθαρσης** ἐντόπισαν σέ κείμενά σας.

Ὁ ὄρος διατυπώθηκε ἀρχικά στό χῶρο τῆς Θεοσοφίας (διεθνούς ἀποκρυφιστικῆς ὀργάνωσης μέ ἰνδουιστικό περικάλυμμα), μέ σκοπό νά ἐξαγειλεῖ τήν παρουσία του Μείτρεγια («Μεσοσία» καί «παγκόσμιου ἀναμορφωτή») στά πλαίσια τοῦ ἀποκρυφισμοῦ) σέ συνδυασμό μέ τήν δῆθεν ἔναρξη μιᾶς νέας περιόδου «πνευματικότητας» στή ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητας καί μιᾶς νέας παγκόσμιας τάξης πραγμάτων.

Τόν ὄρο «νέα ἐποχή» φρόντισε, ἀπό τίς ἀρχές ἤδη τοῦ 20οῦ αἰῶνα, νά προωθήσει ἡ θεοσοφίστρια Alice Bailey, στίς ὁδηγίες πρὸς τούς ὁπαδούς της, ἐνῶ στή συνέχεια τήν προσπάθεια ἐνίσχυσαν μέ κάθε τρόπο οἱ θεοσοφικές καί ἀποκρυφιστικές ὀργανώσεις, μέσα καί ἀπό διεθνεῖς μή κυβερνητικές ὀργανώσεις, παγκόσμια, ἀλλά καί στή χώρα μας.

Στόχος αὐτῆς τῆς συντονισμένης προσπάθειας, πού ἐντάθηκε ἀπό τίς ἀρχές τῆς δεκαετίας τοῦ '60, ἦταν νά ἐξοικειώσει καί τόν τελευταῖο πολίτη τοῦ πλανήτη, εἰ δυνατόν, μέ τήν αἴσθηση τῆς «ἀνατολῆς μιᾶς Νέας Ἐποχῆς», ἀποκρυφιστικῶν ἐξαγγελιῶν καί μέ ὅ,τι αὐτή συνεπάγεται. Τήν αἴσθηση τῆς πανταχοῦ παρουσίας τοῦ ὄρου Νέα Ἐποχή - κάποιοι πιθανῶς νά θεωρήσουν τυχαία, ἢ συμπτωματική τή χρήση τοῦ ὄρου, χωρίς ὅμως νά μποροῦν νά ἐξηγήσουν

τή συνεχή και σέ τεράστια έκταση παρουσία του - οι όπαδοί του άποκρυφισμού φρόντισαν νά τήν έπιβάλουν ένω στή συνέχεια λειτουργήσε ό μιμητισμός, χωρίς τήν κατ' ανάγκην γνώση τής έσκεμμένης προβολής του όρου και τών αντίστοιχων σκοπιμοτήτων.

Έλπίζουμε, ότι μετά τήν ένημέρωσή μας, δέ θά θελήσετε νά χρησιμοποιήσετε στό μέλλον τόν τόσο φορτισμένο αυτόν όρο, πού μόνο στόχο έχει τήν ένταξη ανθρώπων άστήριχτων, έτοιμων νά πιστέψουν ότι θά βρουν άπαντήσεις στά ύπαρξιακά τους προβλήματα, μέσα στον άποκρυφισμό και στή «Νέα Έποχή» του Ύδροχόου.

Τέλος, σās ένημερώνουμε ότι, ή ιδιότητα, πού ό όρος προσδιορίζει είναι άσυμβίβαστη μέ τήν Όρθόδοξη Χριστιανική πίστη και ό συνειδητά άποδεχόμενος αυτήν τοποθετεί τόν έαυτό του εκτός Έκκλησίας.

Φιλικά
Γεράσιμος Βλάχος
Κοινωνικός Λειτουργός.

Κοινοποίηση: Δ.Ι. Σύνοδο τής Έκκλησίας τής Ελλάδος, fax: 7212839.

Πανελλήνια Ένωση Γονέων γιά τήν Προστασία του Έλληνορθόδοξου Πολιτισμού, τής Οίκογενείας και του Άτόμου, fax: 6082219.

“ΣΤΟ ΟΝΟΜΑ ΟΛΩΝ ΑΥΤΩΝ ΠΟΥ ΑΓΑΠΑΤΕ”

Γράμμα δύο πρώην Μαρτύρων του Ίεχωδά στην Κα Tavernier πρόεδρο τής UNADFI (Διεθνής Ένωση Όργανισμών Προστασίας των Οίκογενειών και του Άτόμου)

*Περιοδικό Bullles, No 70,
2e trimestre 2001.*

Κυρία,

Μετά τό θάνατο του Jonathan Everett, πού άπεθώσε στις 11 Ίανουαρίου 2001, θά θέλαμε νά σās έκφράσουμε τήν εύγνωμοσύνη μας γιά τή δουλειά πού ή ένωσή σας ήγειται γιά πάνω άπό είκοσι χρόνια καταγγέλοντας τίς δραστηριότητες των Μαρτύρων του Ίεχωδά και νά σās ικετεύσουμε νά συνεχιστεί αυτή ή άποστολή πληρο-

φόρησης χωρίς διακοπή. Πολλοί άνθρωποι ύποτιμούν τή σημασία του κινδύνου.

Άλλωστε, ποιός δέν έχει ένα συγγενή, ένα φίλο, ένα γείτονα, ένα συμμαθητή μπλεγμένο σ' αυτή τήν κίνηση; Ό Jonathan Everett δέν ήταν παρά μόνο 22 έτών και άρνήθηκε τή μετάγγιση αίματος πού του πρότειναν οι ύπεύθυνοι γιατροί γιά τήν έγχείριση. Θά είχε πεθάνει, αν είχε δεχτεί; Έπιτρέψτε μας νά άμφιβάλομε. Πέθανε μόλις τήν έπομένη του άτυχήματός του μέ τή μοτοσυκλέτα, άπό αίμοραγία. Αυτός ό νέος δέν άυτοκτόνησε: υπάκουσε άπλως στους άνώνυμους και σκληροτράχηλους, οι όποιοι στό καταφύγιο του πύργου τους στό Μπροϋκλιν, κάνουν μιá έρμηγεία τής Βίβλου τόσο άλλοιωμένη, όσο και παράλογη.

Μερικοί ισχυρίζονται ότι οι Μάρτυρες του Ίεχωδά έκαναν λιγότερο άυστηρή τή δογματική τους θέση τούς τελευταίους μήνες ... Στην πραγματικότητα δέν πρόκειται παρά γιά μιá νέα ταχυδακτυλουργία προορισμένη νά κατευνάσει τήν κοινή γνώμη και τίς κυβερνήσεις! Άν είχαμ αλλάξει άποψη γιά αυτή τήν άπαγόρευση, θά έμπαιναν στον κόπο νά διανέμουν στά μέλη τους τήν κάρτα άρνησης μετάγγισης αίματος, πού φυλάσσουν προσεκτικά στά πορτοφόλια τους “στην περίπτωση πού ...” ;

Στήν πραγματικότητα οι γκουρού του Μπροϋκλιν, τό όποιο έχουν έπωνομάσει “κεντρικό εκπαιδευτήριο”, άπλως άποφάσισαν (Tour de Garde, 16.6.2001), ότι τά μέλη τους τά όποια δέχονται μιá μετάγγιση αίματος, δέν θά γίνονται πιá άντικείμενο έρευνας και δίκης άπό “θεοκρατικό δικαστήριο” τής εταιρείας, όπου ή μόνη διατρεχόμενη κύρωση είναι: ό άφορισμός.

Είς τό έξής οι ύπεύθυνοι άρκοϋνται νά ανακοινώσουν στά ύπόλοιπα μέλη ότι τό πρόσωπο, μήν έχοντας μετανοήσει γιά τήν άποφασή του, “άπομακρύνθηκε οικειοθελώς” άπό τήν κίνησή τους. Άπ' αυτή τή στιγμή τά “άποτραβηγμένα” μέλη άποκτοϋν τό ίδιο διακριτικό σημείο μέ τούς “άποκλεισμένους”: δηλαδή, ένοχοποιϋνται και άποκόπτονται άπό κάθε έπαφή με τά μέλη. Όταν και τά ύπόλοιπα μέλη τής οίκογένειας είναι Μόρτυρες του Ίεχωδά, οι οίκογενειακές σχέσεις μειώνονται στό έλάχιστο. Αυτή ή άπομόνωση, πού όδηγει σέ μελαγχολίες και άυτοκτο-

νίες, μαρτυρεί ένα αναλλοίωτο ολοκληρωτικό αίρετικό σύστημα.

Αυτή η πολιτική δέν είναι παρά μία τακτική, ένας αντιπερισπασμός πού αποσκοπεῖ στό νά μειώσει τίς εὐθύνες τῆς κοινωνίας τῶν Μαρτύρων τοῦ Ἰεχωῶ σέ περίπτωση κριτικῆς. Ὡς συνήθως, τό μέλος τό κάνει θῆμα τῆς, ρίχνοντας σ' αὐτό τό βάρος τῶν δογματικῶν του λαθῶν. Ὁ Τζόναθαν, ὅπως καί τόσα ἄλλα θύματα, δέν εἶχε ἐπιλογή: ριψοκινδύνεψε τή ζωή του γιά νά μήν χάσει αὐτό πού ... «ἔφτιαχνε τή ζωή του ...». Ἐπαίξε στή ρώσικη ρουλέτα, κι ἔχασε ... ἀλλά εἶναι οἱ γκουρού τοῦ Μπροῦκλιν πού πάτησαν τή σκανδάλη.

Σᾶς γράψαμε στό ὄνομα ὄλων αὐτῶν πού ἀγαπᾶμε, ἐλπίζοντας νά συνεισφέρουμε στό νά προειδοποιήσουμε καί νά προστατέψουμε τούς συμπολίτες μας. Δεχτεῖτε, Κυρία, τήν ἔκφραση τῶν πῶ εἰλικρινῶν χαιρετισμῶν.

Agnès & Joe.

Πρός τήν Π.Ε.Γ.

Ἀθήνα, 28.08.2001

Θά ἤθελα κατ' ἀρχήν νά σᾶς συγχαρῶ γιά τήν προσπάθεια πού κάνετε μέσα ἀπό τό περιοδικό «Διάλογος» καί μέσα ἀπό τίς Πανορθόδοξες Συνδιασκέψεις γιά τήν κατάδειξη τῶν διαφορῶν παραχριστιανικῶν καί παραθρησκευτικῶν ομάδων στήν Ἑλλάδα. Πρῖν ἀπό λίγες ἡμέρες μοῦ παρεδόθη πρὸς ἀνάγνωσιν ἀπό συγγενικό μου πρόσωπο περιοδικό στό ὁποῖο καταθέτονταν διάφορες ἀπόψεις γιά τό πῶς οἱ σημερινοί ἄνθρωποι κατανοοῦν τήν Ἐκκλησιαστική πραγματικότητα. Ἀνάμεσα σέ αὐτές τίς ἀπόψεις διάβασα μέ λύπη μου καί τήν θέση τοῦ π. Φιλοθέου Φάρου, ὁ ὁποῖος ἀναφέρθηκε μέ ὑβριστικό καί μειωτικό τρόπο τόσο γιά τόν μακαριστό π. Ἀντώνιο Ἀλεξιάδου, ὅσο καί γιά τήν ὄλη προσπάθεια τοῦ περιοδικοῦ «Διάλογος». Σᾶς μεταφέρω αὐτούσια τήν περικοπή ἀπό τό περιοδικό: «Τοῦ περιοδικοῦ «Διάλογος» ἠγεῖτο ὁ πατέρας Ἀλεξιάδου σαλεμένος ἄνθρωπος μέ ἔμμονες ιδέες καταδίωξης. Παντοῦ ἀνακάλυπτε μαῦρες δυνάμεις. Αὐτοί οἱ ἄνθρωποι καί αὐτό τό

κλίμα ἐξυπηρετεῖ ὅλες τίς ἐξουσίες». (Περιοδικό «ΜΕΤΡΟ», Ἰουλίου 2001, τεῦχος 68, σελίδα 77). Τό εἶδος τῆς ὀφειλομένης ἀπάντησης θά τό κρίνετε ἐσεῖς ὡς ΠΕΓ. Τέλος θά παρακαλοῦσα νά γραφθοῦν περισσότερα στό περιοδικό περί τοῦ νέου ρεύματος τοῦ νεοπαγανισμοῦ. Θά παρακαλοῦσα, ἐάν θά θέλατε νά δημοσιεύσετε τήν ἐπιστολή μου στό περιοδικό σας, μπορεῖτε νά τό κάνετε.

Μέ ἐκτίμηση

Β. Χρ.

πτ. Θεολογίας - φοιτ. Φιλολογίας

Πρός τήν Π.Ε.Γ.

Ἀγαπητοί μου φίλοι καί ἀγωνιστές τῆς ἀλήθειας. Ἀπό καιρό ἐρευνῶ τά θέματα τῆς πίστεως καί τῆς ἀληθείας καί τό περιοδικό «Διάλογος» μοῦ προσέφερε μεγάλη βοήθεια. Δυστυχῶς ἡ πλάνη δέν κάνει διάκριση ἀνάμεσα σέ ἀγράμματος καί μορφωμένους, καί ὑπάρχουν πάρα πολλά ἄτομα δίπλα μας πού ὑποφέρουν ἀπό τή σύγχυση πού σπέρνουν οἱ χίλιοι δυό συνεργάτες τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων.

Κυκλοφοροῦν δέ ἕνα σωρό περιοδικά ἐπωνομαζόμενα ὡς «περιοδικά ἀναζήτησης», ὅπου γράφονται ἀνάμεσα σέ ἀλήθειες καί ἄλλα, πλανερά καί εὐφάνταστα, ὅλα χωρίς διάκριση.

Ἄν μέχρι τώρα γνωρίζατε «ιδιόρρυθμους» πού ἰσχυρίζονται ὅτι ὁ Χριστιανισμός εἶναι δημιούργημα τῶν Ἑβραίων ἢ τοῦ Παύλου κ.λπ., νά τώρα πού ἔρχονται ἄλλοι νά μᾶς ποῦν πῶς ὁ Χριστιανισμός ἦταν ἐπινοήση τῶν Ρωμαίων φιλοσόφων Πείσωνος καί Σενέκα, κατ' ἐπιταγήν τῆς ἄρχουσας τάξης καί μέ πρότυπο τήν Ὀμήρου Ὀδύσσεια!! Μήν ἀπορεῖτε. Διαβάστε τό ἀντίστοιχο ἄρθρο πού σᾶς ἐσωκλείω, μεταξύ ἄλλων, ἀπό τό περιοδικό «Τρίτο Μάτι». Νά δοῦμε τί ἄλλο θά δοῦμε ...

Ἐπίσης σᾶς στέλνω καί κάποια ἀπό τά δημοσιεύματα τῶν νεοεποχικῶν. Αὐτοί βάλθηκαν νά νεκραναστήσουν τόν Παγανισμό καί τόν Δωδεκαθεῖσμό καί ἔχουν τό θράσος νά ἰσχυρίζονται ὅτι ὁ Ἕλληνας ἦταν πάντα παγανιστής, ἀλλά δέν τόν ἄφηγε νά ἐκφραστεῖ ἢ καταπίσει ἀπό τήν Ἐκκλησία! Ἔτσι λοιπόν ἔρχονται αὐτοί ὡς

αυτόκλητοι... ἐλευθερωτές τῶν Ἑλλήνων. Διαβάστε πῶς ὑβρίζουν τόν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό γιά νά καταλάβετε τήν πλάνη τους. Τόν ἀποκαλοῦν... ! Αἰσθάνομαι πολλή ντροπή νά τό ἀναφέρω. Ἐδῶ δέν πρόκειται γιά «φιλοσοφία», ἀλλά γιά πλάνη καί αἵρεση. Ἀγωνιῶ τί μέλλει γενέσθαι μέ τά ὑποψήφια θύματά τους;

Προσπαθοῦν οἱ νεοεποχίτες νά πείσουν ὅτι αὐτά πού κάνουν οἱ γκουρού καί οἱ λάμας, οἱ μάγοι, φακίρηδες καί δέν συμμαζεύεται, εἶναι τά ἴδια μέ αὐτά τῶν ὀρθοδόξων μοναχῶν. Ὅλα εἶναι, λένε, κρυμμένες δυνάμεις τῆς ψυχῆς, ἧ ἐξηγοῦνται ἰατρικά.

Σᾶς στέλνω ἀκόμη δείγματα γραφῆς ὀρισμένων πού θέλουν νά ἐπαναφέρουν τό Δωδεκάθεο κ.λ.π. Ἀπ' αὐτά γίνεται φανερό τό πῶς σκέπτονται, τί πλάνη τούς διακατέχει, καί τό ὅτι αὐτοί οἱ ἄνθρωποι εἶναι αὐτό πού εἶναι, ἐπειδή μισοῦν τόν Χριστιανισμό (κυρίως) καί ὄχι γιά

ἄλλο λόγο. Τόν μισοῦν κυρίως (ἔτσι πιστεύω) ἐπειδή δέν κολακεύει τά ἀνθρώπινα πάθη. Ἐτσι βλέπουν ὅλα τά σκοτεινά κατ' αὐτούς σημεῖα τῆς Ἐκκλησίας μας, ἐνῶ ὅ,τι σχετίζεται μέ τίς παγανιστικές - εἰδωλολατρικές θρησκείες τό ἐξιδανικεύουν. Κατηγοροῦν τούς Χριστιανούς γιά μισαλλοδοξία, ἐνῶ παραβλέπουν τά ξόρκια καί τίς κατάρες τῶν ἀρχαίων εἰδωλολατρῶν.

Ἀλλά, φαίνεται, οἱ ἄνθρωποι καί ὅταν πεθαίνουν δέν θέλουν νά πορευθοῦν στήν Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν, πού μᾶς ὑποσχέθηκε ὁ Κύριος, ἀλλά στόν σκοτεινό Ἄδη, μέσω τοῦ Ἀχέροντος ποταμοῦ καί τῆς Ἀχερουσίας λίμνης - νά κάνουν παρέα μέ τόν Πλούτωνα, τόν Κέρβερο κ.λ.π. Ἄς εἶναι. Καθένας ἐπιλέγει τήν μοίρα του.

Εἶθε ὁ Ὑψιστος νά δικαιώσῃ τόν ἀγῶνα σας.

Σᾶς εὐχαριστῶ.

Ἡ. Μ.

Η ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΑ ΣΤΟ ΦΩΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ



Τό βιβλίό αυτό απευθύνεται στό ευρύτερο κοινό καί έκθέτει τούς λόγους γιά τούς όποιους δέν πρέπει κανείς νά πιστεύει στην αστρολογία.

Πέρα από αυτό αποδεικνύεται ότι τό αστρολογικό-άποκριφιστικό φρόνημα έχει απρόβλεπτες συνέπειες γιά τήν προσωπική οικογενειακή καί επαγγελματική ζωή, όχι μόνον τών όπαδών τής αστρολογίας, αλλά ἔμμεσα καί ὄσων τήν απορρίπτουν.

Τέλος τό βιβλίό αυτό αποκαλύπτει τούς ἐθνικούς κινδύνους πού ἐμπερικλείει ἡ αστρολογική - άποκριφιστική ἐξάρτηση καί αποδεικνύει ότι οί δοξασιές τής αστρολογίας εἶναι άσυμβίβαστες πρὸς τήν ιδιότητα τοῦ ὀρθόδοξου χριστιανοῦ. Εἶναι τό βιβλίό αυτό μιά ὀρθόδοξη κριτική θεώρηση τοῦ θέματος. Τό συνιστοῦμε ιδιαίτερα γιά τή σημερινή ἐποχή, διότι τό καθιστά ἐξαιρετικά ἐπίκαιρο ἡ προδο-
λή σέ καθημερινή βάση αστρολόγων καί μέντιουμ από τά Μ.Μ.Ε.



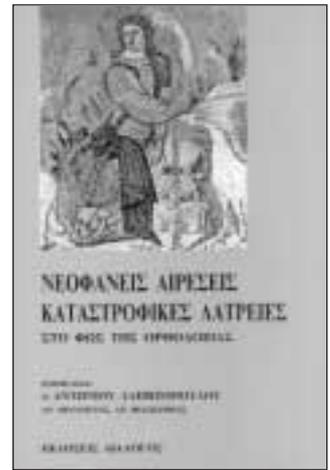
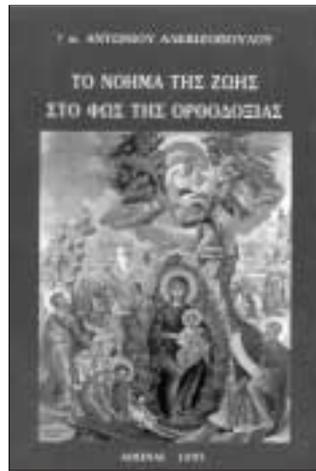
Κυκλοφόρησε καί διακινεῖται από τήν ΠΕΓ (τηλ. 01-6082271) τό βιβλίό τής μοναχῆς Ἀντωνίας, *Νεοπεντηκοστιανοί στην Ελλάδα. Ὁ Χριστιανισμός τής Ἐλευθέρας Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας Πεντηκοστῆς (ΕΑΕΠ)*, Ἀθήνα 1999.

Πρόκειται γιά πολύ χρήσιμο βοήθημα γιά ὄσους ἔχουν ἐμπλακῆ σέ αἴρεση Νεοπεντηκοστιανῶν καί ιδίως στην προαναφερόμενη ὁμάδα πού διαθέτει ἐφημερίδα καί ραδιοσταθμούς σέ ὅλη τήν Ἑλλάδα. Ἡ συγγραφέας ἀσχολεῖται ἐπί πολλά χρόνια μέ τή βοήθεια σέ περιπτώσεις θυμάτων τής πλάνης τῶν Νεοπεντηκοστιανῶν ἡ ὁποία δημιουργεῖ πολλές δυσάρεστες οικογενειακές καταστάσεις, προβλήματα στά παιδιά, ἀκόμη καί διαζύγια, ὅπως ἀναφέρεται στά πορίσματα τής ΙΑ΄ Πανορθόδοξου Συνδιασκέψεως.



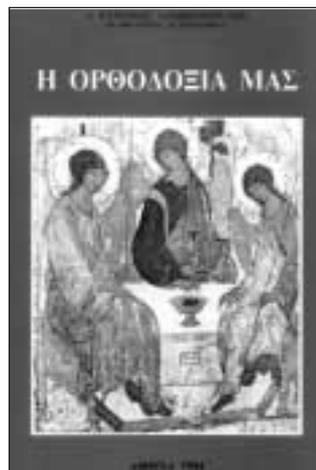
Ἐξαιρετικά ἐπίκαιρο ἔχει καταστει στίς μέρες μας τό βιβλίό «Θρησκευτική Ἐλευθερία» (ὑπότιτλος: Ὁρθόδοξη Ἀπάντηση σέ ἀντιορθόδοξες θέσεις) τοῦ Ν. Σταυριανίδη, Πρωτοδίκη Διοικητικῶν Δικαστηρίων καί Διπλωματούχου DEA στό Δημόσιο Δίκαιο καί DEA στή Φιλοσοφία τοῦ Δικαίου. Τό βιβλίό αυτό τό ἐξέδωσε τό 1996 καί τό διακινεῖ ἡ ΠΕΓ, τηλ. 01-6082271· οί δέ εἰσπράξεις διατίθενται γιά τούς σκοπούς τής.

Στό βιβλίό αυτό ἀπαντῶνται, ἤδη από τό 1996, μέ ἐπιχειρήματα τά ζητήματα πού τέθηκαν πρόσφατα από τήν Κίνηση γιά τόν ἀποχριστιανισμό τοῦ ἑλληνικοῦ κράτους. Ἀπό τή θεματολογία τοῦ βιβλίου: Ἡ νομική σημασία τοῦ Προομίου τοῦ Συντάγματος (τό Προόμιο δέν ἀναθεωρεῖται), ἡ προστασία τῶν ὀρθόδοξων χριστιανῶν ὡς συνταγματική ὑποχρέωση τῶν ὀργάνων τής πολιτείας, ἡ θρησκευτική ἐκπαίδευση, ἡ προστασία τῶν ἀτομικῶν δικαιωμάτων τῶν ἑτεροδόξων καί ἑτεροθρήσκων χωρίς προσβολή τῶν ἀντιστοίχων δικαιωμάτων τῶν ὀρθόδοξων χριστιανῶν, τά ἐγκληματικά δόγματα νεοφανῶν αἱρέσεων, νομική θεματολογία κ.ἄ.



Τά βιβλία
μας, πολύτιμα
βοηθήματα στή σύγχρονη
έποχή γενικής συγχύσεως,
ένισχύουν άμεσα τήν
ένημερωτική και ύπόλοιπη
προσπάθειά μας.

Παραγγέλοντας τρία
βιβλία, έκπτωση
20%.





ΒΙΒΛΙΑ ΠΟΥ ΣΥΝΙΣΤΟΥΜΕ
του π. Ἀντωνίου Ἀλεξίζοπούλου

1. Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία. Πίστη - Λατρεία - Ζωή, Ἀθήνα 1994
2. The Orthodox Church. Its Faith, Worship and Life
3. Ἡ Ὁρθοδοξία μας, Ἀθήνα 1995
4. Ρωμαιοκαθολικισμός, Προτεσταντισμός καὶ Ὁρθοδοξία, Ἀθήνα 1992
5. Ἐγχειρίδιο αἱρέσεων καὶ παραχριστιανικῶν ὁμάδων, ἔκδ. Γ', Ἀθήνα 1995
6. Πεντηκοστιανοὶ καὶ Ὁρθοδοξία. Ἱστορία - Διδασκαλία - Ὁριοθέτηση, Ἀθήνα 1995
7. Ἀποκρυφισμός, Γκουρουϊσμός, Νέα Ἐποχή, ἔκδ. Γ', Ἀθήνα 1992
8. Αὐτογνωσία, αὐτοπραγμάτωση, σωτηρία, Ἀθήνα 1991
9. Μετενσάρκωση ἢ Ἀνάσταση; Ὁρθόδοξη Θεώρηση τοῦ Κακοῦ, ἔκδ. Β', Ἀθήνα 1995
10. Διαλογισμὸς ἢ προσευχή; Ὁρθόδοξη θεώρηση, Ἀθήνα 1993
11. Ντοκουμέντα γιὰ τίς αἱρέσεις καὶ τὴν παραθρησκεία, Ἀθήνα 1992
12. Ἡ χαμένη ἀθωότητα. Περιπλανήσεις σέ δρόμου τοῦ Ἐωσφόρου, Ἀθήνα 1994
13. Νεοφανεῖς αἱρέσεις – Καταστροφικὲς Λατρεῖες στό φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας, Ἀθήνα 1995
14. Ναζισμὸς μέ ἄλλο πρόσωπο. Μεθοδεύσεις ὁλοκληρωτικῶν αἱρέσεων καὶ παραθρησκευτικῶν ὁμάδων, Ἀθήνα 1996
15. Ὁ ἀποκρυφισμὸς στό φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας – Γενικὴ θεώρηση, Καμπάλλα, Ἀλχημεία, Ροδόσταυροί κλπ. (τεύχη 1-20)

16. Νεοσατανισμὸς, ὀρθόδοξη θεώρηση καὶ ἀντιμετώπιση, Ἀθήνα 1996
17. Ἐγκληματικὸ δόγμα. Ἐμπειρίες πρώην σατανιστῶν, Ἀθήνα 1995
18. Ἡ ἀστρολογία στό φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας, Ἀθήνα 1995
19. Ποιμαντικὴ ἀντιμετώπιση τῶν αἱρέσεων καὶ τῆς παραθρησκείας, Ἀθήνα 1995
20. Προβληματικὴ καὶ στρατηγικὴ στὴν ἀντιμετώπιση τῶν αἱρέσεων καὶ τῆς παραθρησκείας, Ἀθήνα 1996
21. Ἡ Λατρεία τῆς «Σκοπιᾶς», μία δικτατορία στό Μπρούκλιν, τόμοι Α', Β' καὶ Γ', Ἀθήνα 1993-1995
22. Ἀντιμετώπιση τῶν αἱρέσεων καὶ τῆς παραθρησκείας. Πρακτικὸς ὁδηγὸς γιὰ τὴν οἰκογένεια, Ἀθήνα 1996
23. Τὸ Νόημα τῆς ζωῆς στό φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας, Ἀθήνα 1996.

Ἀκόμη συνιστοῦμε

24. Ὅμαδες ἀσυμβίβαστες μέ τὴν Ὁρθόδοξη πίστη. Ὁλοκληρωτικὲς πνευματικὲς ἐξαρθήσεις. Πανορθόδοξη ἀντιμετώπιση, ἔκδ. Ζ' Πανορθόδοξου Συνδιασκέψεως, Ἀλφειὸς 20-26.9.1995
25. Νικολάου Σταυριανίδη, Θρησκευτικὴ Ἐλευθερία, Ἀθήνα 1996, ἔκδ. ΠΕΓ
26. Νικολάου Σταυριανίδη, Θεοσοφία - «Νέα Ἐποχή», Ἀθήνα 1997, ἔκδ. ΠΕΓ
27. Μοναχῆς Ἀντωνίας, Νεοπεντηκοστιανοὶ στὴν Ἑλλάδα, Ἀθήνα 1999

Βιβλία ἄλλων ἐκδόσεων πού συνιστοῦμε

1. Ἡ Ὁμοιοπαθητικὴ ἀσυμβίβαστη μέ τὴν Ὁρθόδοξη Πίστη, ἔκδ. Πρωτοβουλίας Γονέων Βορείου Ἑλλάδος γιὰ τὴν Προστασία τῆς Οἰκογενείας καὶ τοῦ Ἀτόμου, Πολύγυρος Χαλκιδικῆς 1998 (τηλ. 0371-41880)
2. Ἀρχιμανδρίτη Χριστοφόρου Τσιάγκα, Νεοφανεῖς Αἱρέσεις – Ποιμαντικὴ, κοινωνικὴ καὶ νομικὴ ἀντιμετώπισή τους, ΠΕΓ Κύπρου 1998
3. Α' Εὐρωπαϊκὴ συνδιάσκεψη - Καταστροφικὲς λατρεῖες καὶ ψυχο-ὁμάδες, Λεμεσὸς 2000, ἔκδ. ΠΕΓ Κύπρου (τηλ. 003-575-712839)

Τὰ παραπάνω βιβλία διατίθενται στὰ βιβλιοπωλεῖα. Ἄν δὲν βρῶσθε τὰ βιβλία 1-27, μπορεῖτε νὰ ἀπευθυνθεῖτε στὴν ΠΕΓ, τηλ. (01)6082271, προκειμένου νὰ σᾶς ἀποσταλοῦν ἐπὶ ἀντικαταβολῇ

ΚΟΥΠΟΝΙ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑΣ

Πρός ΠΕΓ
Μεσογείων 429
Άγία Παρασκευή, τ.τ. 153 43
Τηλ.: (01) 60-82-271

Παρακαλώ να μου στείλετε τό δίδλιο/α

.....

.....

.....

στην παρακάτω διεύθυνση μου:

Έπώνυμο: Όνομα:

Όδος: Αριθμός:

Πόλη: Τ.Κ.:

Άποστέλλω τό αντίτιμο μέ ταχυδρομική έπιταγή.

Ό παραγγέλων

Ό ΔΙΑΛΟΓΟΣ κυκλοφορεϊ και άποστέλλεται ΔΩΡΕΑΝ.

ΚΟΥΠΟΝΙ ΕΚΔΗΛΩΣΕΩΣ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΜΑΣ

Πρός ΠΕΓ
Μεσογείων 429
Άγία Παρασκευή, τ.τ. 153 43
Τηλ.: (01) 60-82-271

Παρακαλώ, μέ ενδιαφέρει να συνεχίσετε να μου άποστέλλετε τό περιοδικό «ΔΙΑΛΟΓΟΣ» στην παρακάτω διεύθυνση μου:

Έπώνυμο: Όνομα:

Όδος: Αριθμός:

Πόλη: Τ.Κ.:

Τί γίνεται μέ τίς ψυχές πού χάνονται;

Ἡ Ἐκκλησία, σίγουρα, δέν κινδυνεύει
γιατί: *πύλαι ἄδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς. (Ματθ. 16τ' 18)*

Χάνονται ὅμως ψυχές!

Μήπως μέσα στήν ἀσφάλεια τῆς Ἐκκλησίας ξεχνάμε τοὺς ἀδελφούς μας τοὺς παγιδευμένους στή αἵρεση;

«Ἐνα ζεστό πιάτο φαγητό, σέ κάποιους γέροντες, πού στεροῦνται, μπορεῖ ὁ καθένας μας νά προσφέρει», συνήθιζε νά λέει ὁ π. Ἀντώνιος. «Πόσοι, ὅμως ἀπό ἐμᾶς συγκινοῦνται στή σκέψη κάποιων ἀδελφῶν μας, "χαμένων" στόν ἀποκρυφισμό καί στήν παραθηρηκεία;»

Ἄκόμη κι ἂν δέν ἔχεις τή δυνατότητα νά βοηθήσεις ἐνεργά στήν ἐνημέρωση γύρω ἀπό τίς αἱρέσεις βοήθησε αὐτούς, πού δρῖσκονται στήν πρώτη γραμμή ἐνημέρωσης.

Βοήθησε στή **διάδοση** τοῦ περιοδικοῦ **ΔΙΑΛΟΓΟΣ**, τοῦ ἐπίσημου ὀργάνου τῆς Ἐκκλησίας, στόν εὐαίσθητο καί νευραλγικό αὐτόν τομέα.

Ἡ ἀπόφασή σου αὐτή
μπορεῖ νά σώσει μιὰ ψυχή!

